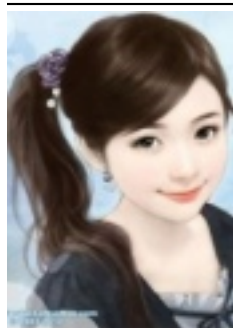

Cô Gia Sư Bé Nhỏ Của Anh

Contents

Cô Gia Sư Bé Nhỏ Của Anh	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	8
4. Chương 04	12
5. Chương 05	15
6. Chương 06	19
7. Chương 07	23
8. Chương 08	28
9. Chương 09	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13 (hết)	49

Cô Gia Sư Bé Nhỏ Của Anh

Giới thiệu

Người ta nói đúng: Cái gì là của mình thì sẽ mãi mãi là của mình, không cần tranh giành, cướp giật;

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gia-su-be-nho-cua-anh>

1. Chương 01

Linh đứng trước một cánh cổng to lớn màu xanh lá cây của căn biệt thự, trên tay cầm một tờ báo nhỏ, ngập ngừng tới nhấn chuông. Như mọi lần, Linh cũng chẳng hy vọng nhiều lắm vào ngôi nhà này. Đây đã là ngôi nhà thứ...mấy trăm mà cô đặt chân tới kể từ ngày tốt nghiệp đại học đến giờ. Cô ngán ngẩm số mệnh con lừa của mình đến tận cổ nhưng có làm gì được “số trời đã định ta...vô nghề ngỗng”.

Nhấn chuông và chờ đợi, một lát sau đó, cánh cửa gỗ mở ra, một người đàn ông bước ra. Anh ta mở cánh cổng màu xanh, vẻ nghiêm nghị và phong trần toát lên từ người đàn ông trước mặt khiến cô khẽ rùng mình. Anh ta cao lớn, nước da sáng nhưng không trắng bóc như kiểu của những gã con nhà giàu ăn chơi, ở anh ta có một chút từng trải, một chút phong trần, và đôi mắt anh ta...đôi mắt đen sâu thẳm nhưng nhìn kĩ lại là một màu nâu ấm áp- đôi mắt nhìn Linh không chút ngạc nhiên.

-Tôi...tôi là Dương Ngọc Linh, tôi đã gọi điện tới sáng nay...-cô ấp úng nói.

-Tôi biết! Tôi đang đợi cô, mời cô vào nhà.- Anh ta mở rộng cửa cho cô bước vào.

Cô đi theo anh vào phòng khách, căn phòng khiến cô choáng ngợp. Cô thấy mình như đang bước vào thế giới khác, giống như thiên đường. Căn phòng được trang hoàng bởi những chùm đèn pha lê đang trọng quý phái trên trần nhà. Bể cá lớn choán gần hết bức tường rộng và xung quanh chỗ nào cũng là những bể cá lớn nhỏ. Chúng có vẻ rất được chủ nhân nâng niu và chăm sóc.

-Mời cô ngồi!- anh ta giơ tay chỉ vào chiếc ghế đối diện. Vẻ mặt vẫn lạnh lùng khiến cô tự hỏi liệu người đàn ông này có biết cười.- Tôi là Nguyễn Hoàng Bình, chủ nhà này.

-Tôi...tôi muốn tới đây xin việc.- cô nói.

-Dĩ nhiên! Chứ không sao cô lại tới đây chứ.- cách anh ta trả lời khiến cô khó chịu. Từ trước đến giờ, chưa bao giờ có ai nói chuyện với cô theo cách kiểu cách như vậy.

-Cô có mang theo hồ sơ chứ!- anh ta hỏi.

-Dạ có!- cô nói rồi đưa tập hồ sơ cho anh ta.

Anh xem đi xem lại hồ sơ của cô rồi đặt xuống bàn. Anh ta quan sát cô thật kĩ, cô khó chịu với cách nhìn ấy. Cái ánh mắt dò xét của anh ta cứ như thể cả thế giới này chẳng có ai đáng tin cả. Nhưng như vậy cũng có cái hay của nó. Cô có thể nhìn anh ta kĩ hơn. Anh ta đẹp trai, một người đàn ông chừng chạc, thành đạt và đẹp trai, phụ nữ còn muốn gì hơn thế. Anh ta có lẽ là 32 hoặc 35 tuổi, tuổi tác của người đàn ông này quả thực rất khó đoán.

-Trên mặt tôi có nhọ sao?- anh ta hỏi với một giọng khó chịu.

-Chẳng phải anh cũng nhìn tôi sao? Tôi cũng không thích cách người khác nhìn mình như thế.- cô đáp lại và quay đi không thèm nhìn anh ta nữa.

-Trong hồ sơ của cô có ghi cô tốt nghiệp ngành luật kinh tế. Là một sinh viên giỏi. Tại sao cô lại không tìm việc theo đúng chuyên môn của mình mà lại xin làm gia sư?- anh hỏi.

-Thật ra tôi đã nộp đơn xin việc đến một số văn phòng luật sư nhưng đều thất bại. Họ viện ra đủ mọi lý do, nào là không có đủ kinh nghiệm, không có khả năng...tất tần tật những lý do trên đời này. Và rút cục thì tôi vẫn chẳng được nhận. Nhưng tôi cũng chẳng thể ở nhà ngồi không...nên tôi mới quyết định đi tìm việc.- cô đáp.

-Cô có thể chăm sóc trẻ con chứ?- anh hỏi.

-Dạ...chăm....chăm sóc trẻ con ạ?- cô lắp bắp.

-Con gái tôi, năm nay con bé 10 tuổi. Con bé không thể tới trường như những đứa trẻ khác bởi vì nó bị bệnh tim bẩm sinh. Tôi không chỉ muốn tìm một gia sư đơn thuần mà là một gia sư kiêm bảo mẫu. Nhiệm vụ của cô sẽ là trông nom, chăm sóc và dạy dỗ con bé. Sao, cô có thể nhận công việc này chứ?

-Nếu anh đồng ý nhận tôi!- cô đáp ngay không cần suy nghĩ. Không hiểu sao cô lại thấy đồng cảm với cô bé ấy đến vậy.- nhưng...nhưng tôi muốn hỏi, mẹ cô bé đâu, tại...tại sao chị ấy lại không chăm sóc được con gái mình.

Anh quay lại nhìn thẳng vào cô, ánh mắt chết chóc hiện lên trong đôi mắt đẹp tuyệt ấy bất chợt khiến trái tim cô đập liên hồi.

-Mẹ của Tiểu Ly là người không bao giờ được nhắc đến dưới ngôi nhà này cô hiểu chưa.- anh ta cúi xuống trước mặt cô và nói, trong giọng nói chứa đầy sự căm phẫn và đau đớn. Giọng nói ấy khiến anh ta trở thành một con người khác hoàn toàn với con người đã nói chuyện với cô hai phút trước.

-Tôi...tôi xin lỗi vì đã khiến anh giận.- cô lắp bắp nói.

-Tôi cũng xin lỗi vì sự khiếm nhã của mình.- anh trở lại là con người lạnh lùng.- Cô được nhận. Ngày mai cô hãy chuyển đồ đạc của mình tới, tôi sẽ cho người tới giúp cô.

-Tôi có thể gặp cô bé được chứ? Ý tôi là con gái anh ấy.- cô nói.

-Bà quản gia đã đưa Tiểu Ly tới chơi nhà một người bà con xa của bà ấy. Ngày mai hai người họ mới về. Nhận tiện, con gái tôi tên là Phương Ly, Nguyễn Phương Ly, nhưng ở nhà con bé thích cái tên Tiểu Ly hơn. Nhưng tôi phải nhắc cô trước, trước cô, đã có rất nhiều gia sư tới đây, nhưng họ chỉ chịu đựng được nhiều nhất là hai tuần. Nếu cô có thể chịu đựng được con gái tôi lâu hơn họ thì tốt, nhưng nếu ít hơn cũng chẳng sao cả. Chào mừng cô tới đây.- anh ta nói và đưa ta ra bắt tay cô.

Một luồng điện chạy dọc sống lưng Linh khi bàn tay ấy chạm vào tay cô. Bàn tay anh thô ráp, nhưng rất ấm. Nó khiến cô muốn sà vào lòng anh. Nhưng ánh mắt ấy chiếu vào mình khiến cô vội gạt bỏ cái ý nghĩ ấy ra khỏi đầu. Cô vội rút tay mình ra, rồi chào tạm biệt.

Cô gái đó, ánh mắt cô ta nhìn mình khiến Hoàng Bình khó chịu bởi những cảm xúc anh chôn chặt trong trái tim giờ đây không còn nghe theo anh nữa. Nhưng cô ta chỉ là cô gia sư bé nhỏ, có đáng để anh quan tâm. Bàn tay cô chạm vào anh, đã bao lâu rồi anh không chạm đến một người phụ nữ như vậy. Kể từ khi Mỹ Anh ra đi, anh đã chán ghét mọi thứ trên đời này, cuộc sống của anh là công việc, anh chỉ sống và làm việc với một mục đích duy nhất là Phương Ly. Anh hận Mỹ Anh, anh căm hận người phụ nữ đã vứt bỏ anh và đứa con gái bé bỏng để chạy theo tiếng gọi của đồng tiền. Mỗi đêm, nhìn đứa con gái bé bỏng, lòng anh đau thắt. Nhưng anh không thể làm gì hơn cho con bé. Bệnh tim của nó chỉ có thể khỏi nếu thay tim, nhưng con bé chưa đến tuổi phẫu thuật. Con bé đã 10 tuổi nhưng chưa một lần được gọi một tiếng mẹ. Mỹ Anh- cô độc ác quá, nhẫn tâm quá, cô đang tâm vứt bỏ đứa con nhỏ dại, bệnh tật, đang tâm vứt bỏ hạnh phúc của chính mình vì nỗi nghèo hèn. Đối với anh, tất cả phụ nữ trên đời này chỉ là đồ bỏ đi, cái họ yêu duy nhất trên đời này là tiền bạc. Anh hận. Anh hận tất cả, anh căm hận số phận của chính mình.

Bây giờ, anh là một kẻ giàu có, Tập đoàn Pamelie là tập đoàn lớn mạnh nhất đất nước này, có tổng vốn đầu tư cao thứ tư châu Á. Chỉ trong vòng 10 năm mà anh đã biến một công ty du lịch nhỏ trở thành một tập đoàn quốc tế, không ai có thể tưởng tượng ra được sự tăng trưởng đến chóng mặt của công ty. Những con số tăng theo cấp số nhân, giá cổ phiếu niêm yết liên tục tăng nhanh, trong vòng 5 năm trở lại đây, Pamelie đã thôn tóm được hàng loạt công ty lớn nhỏ ở châu Á, châu Âu với giá cả thấp đến mức không ngờ. Các chi nhánh của Pamelie có mặt ở hầu hết các quốc gia trên Thế giới. Anh đã làm được một điều không tưởng, người ta chỉ ngưỡng mộ tài năng, và vẻ bề ngoài của anh nhưng ít ai hiểu rằng ngày hôm nay của anh được xây dựng nên bởi lòng thù hận với một người đàn bà, người đàn bà mà anh đã từng yêu say đắm và tha thiết bằng cả linh hồn và thể xác rồi lại đang tâm vứt bỏ đứa con của anh. Với sự thành công của mình, anh trở thành tâm điểm của giới truyền thông trong và ngoài nước, phụ nữ lao vào anh như thiêu thân nhưng với anh, họ chỉ là những tạo vật xinh đẹp để thỏa mãn nỗi khao khát nhục dục của cánh đàn ông. Anh lên giường với bất cứ người đàn bà nào muốn anh, anh khiến họ sung sướng, mua cho họ tất cả những thứ họ đòi hỏi, nhưng anh không bao giờ yêu họ. Họ tới với anh vì một mong muốn nào đó, còn anh thì đáp ứng họ, không có ràng buộc nào hết. Trách nhiệm duy nhất của anh bây giờ là Phương Ly.

Tiếng phanh xe ngoài cửa phá vỡ bầu không khí yên bình của một buổi sáng chủ nhật. Phương Ly và bà Năm đã về tới. Anh ra mở cửa, Phương Ly chạy tới ôm chèoàng lấy cổ anh.

-Con nhớ cha quá cha à!- cô bé nũng nịu nói trong vòng tay anh.

-Cha cũng nhớ con nhiều lắm con yêu!- anh vuốt tóc con bé rồi quay sang bà Năm.- Bác vất vả quá. Tiểu Ly không gây phiền hà cho bác chứ?

-Cậu cứ nói thế. Tiểu Ly không gây phiền hà gì cho tôi cả.- bà Năm đáp. Bà là một người phụ nữ phúc hậu, đã chăm sóc Tiểu Ly từ ngày Mỹ Anh đi. Ngoài bà Năm và cha mình, Tiểu Ly không thân thiện với ai cả,

đó là lý do tại sao biết bao cô gia sư chỉ trụ lại được nhà anh nhiều nhất hai tuần.

-Con gái, cha có một bất ngờ nho nhỏ cho con.- anh bế Tiểu Ly vào nhà và nói.

-Thật không cha? Bất ngờ gì vậy?- cô bé háo hức.

-Hôm nay cô gia sư mới sẽ tới đây. Có lẽ con sẽ thích cô ấy.

-Lại gia sư nữa, lần nào cha cũng nói điều này nhưng rồi sao, tất cả bọn họ chỉ ở lại đây được nhiều nhất hai tuần.- cô bé tụt xuống khỏi người cha mình và nói.- Tại sao lại cứ phải có gia sư, con không cần họ, sớm muộn gì con cũng chết, học làm gì cho uổng phí.

-Tiểu Ly, con không được nói như thế.- anh nghiêm nghị nói rồi ngồi xuống trước mặt cô bé, ánh mắt trĩu mến.- Con sẽ không chết, cha sẽ không để con chết, cha sẽ đánh cược với Thượng đế. Con tin cha chứ? Cha yêu con hơn bất cứ điều gì trên thế gian này. Cho nên, từ giờ trở đi, con không được phép nhắc đến điều đó nữa, nghe chưa?

-Con cũng yêu cha nhiều lắm cha àh.- Tiểu Ly vòng cánh tay nhỏ nhắn của mình ôm choàng lấy cổ anh.

-Thượng đế, dù ông có là ai thì tôi cũng phải cược ván bài này với ông. Ông đã lấy đi của tôi số phận rồi, tôi sẽ không để ông lấy đi bất cứ thứ gì của tôi nữa.- anh thì thầm với chính mình.

-Cha nghĩ con nên lên phòng nghỉ ngơi một chút. Lát nữa cô gia sư sẽ tới đây, hai người phải làm quen chứ.- anh mỉm cười nói.

-Con sẽ khiến cô ta phải rời khỏi đây cho coi.- cô bé nói rồi đi cùng bà Năm lên phòng.

Anh vừa định ra khép cánh cửa lại thì chiếc xe >của anh đỗ lại trước cổng nhà. Anh đã cử tài xế tới đón cô, anh ta đi khá là nhanh đấy. Anh đã không nhận ra rằng mình mong gặp lại cô ấy đến thế cho tới khi cô đứng trước mặt anh. Cô chỉ mang theo một chiếc va li nhỏ đựng quần áo và một cái túi xách.

-Cô vào nhà đi, con gái tôi vừa mới về. Để tôi chỉ phòng cho cô rồi sẽ đưa con bé tới gặp cô.

-Thôi không cần phiền phức vậy đâu. Anh cứ chỉ phòng cho tôi đi, rồi tôi sẽ tự lên làm quen với cô bé. Nếu không có mặt anh ở đây chắc hai cô cháu tôi sẽ dễ nói chuyện hơn.

Anh kinh ngạc vì lần đầu tiên trong vòng 10 năm nay có người lại hất anh qua một bên như thế. Cảm giác khó chịu len vào trong anh. Anh đưa cô tới một căn phòng nhỏ trên tầng hai.

-Đây là phòng của cô, phòng Tiểu Ly ở đầu dãy, cô có thể sang thăm con bé.- anh nói rồi đi ra khỏi phòng. Đóng cánh cửa một cách thô bạo.

Sao cô ta dám nói với anh kiểu như vậy. Nỗi giận dữ trong anh đang bốc lên ngàn ngút. Nhưng như vậy cũng không thể phủ nhận những cảm xúc của anh khi đứng trước cô. Anh đã cố quên cái cảm giác ấy, nhưng khi đứng trước cô thì nó lại trỗi dậy. Anh muốn khám phá vẻ đẹp dưới lớp trang phục kia, chạm tay vào làn da cô sẽ có cảm giác gì, liệu nó sẽ ấm áp như khi anh nắm bàn tay cô. Nỗi khao khát dục vọng trong anh trỗi dậy khiến anh bực bội, tức tối, và... muốn giết một ai đó.

2. Chương 02

Linh gõ nhẹ lên cánh cửa sơn màu trắng - phòng của Tiểu Ly. Trống ngực nện thành thịch. Cô muốn gặp cô bé ấy. Cô muốn cho cô bé thấy sự đồng cảm giữa hai tâm hồn.

Cánh cửa mở ra, một cô bé xinh xắn đứng trước mặt cô, ngược nhìn cô bằng ánh mắt hiêu kỳ xen lẫn dò la nghi hoặc. Linh kinh ngạc khi cô nhìn thấy những điều ấy trong mắt cô bé. Có lẽ những biến cố trong tuổi thơ, căn bệnh hiểm nghèo đã biến một cô bé con trở nên như vậy.

-Chị là Dương Ngọc Linh, gia sư mới của tôi?- cô bé cất giọng nói, sự đau đớn và thiếu thốn tình cảm không hề được che giấu ẩn nấp trong âm điệu trẻ con của giọng nói ấy.

-Phải, từ giờ trở đi, chị sẽ dạy em tất cả những điều em cần phải học.- cô mỉm cười chìa tay ra để bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn.

-Chị bao nhiêu tuổi vậy?

-Chị 26 tuổi.

-Chị có biết rằng trước chị đã có bao nhiêu gia sư rồi không. Tất cả bọn họ đều không chịu được quá hai tuần. Để rồi xem, chị sẽ ở lại đây được bao lâu.

-Chị cũng rất muốn thử xem em có thể làm được gì chị, cô bé đáng yêu ạ.

-Đừng gọi tôi là cô bé, tôi đã lớn rồi. Tên tôi là Phương Ly, Nguyễn Phương Ly.

-Ly Ly, cô bé đáng yêu.

-Đã bảo đừng gọi tôi là cô bé cơ mà. Vả lại chị bỏ ngay cái tên Ly Ly đi nghe chưa, chướng tai lắm.

-Chị là gia sư và là bảo mẫu của em chứ không phải người hầu. Chị nghĩ em nên tử tế một chút, nếu không em sẽ phải nhận hình phạt xứng đáng cho sự xúc phạm của mình đó.- cô nói đầy nghiêm nghị.

-Chị dám nói với tôi bằng cái giọng đó. Tôi sẽ mách bố cho coi. Bố sẽ đuổi cổ chị ra khỏi đây như tất cả bọn họ.- cô bé đã bắt đầu tức giận, đúng như những gì cô nghĩ.

-Àh, hóa ra đó là cách em đuổi những cô gia sư của mình đi. Vậy từ giờ trở đi, hãy tự mình tìm cách hạ gục chị, đừng nhờ đến sự giúp đỡ của bố em nữa. Để xem em có thể thắng được chị không.- cô mỉm cười nói rồi đi ra khỏi phòng.

Tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, và nó vẫn nện thình thịch khi cô đã về phòng mình. Cô bé sắc xảo quá, nhưng cũng thật đáng thương. Lẽ ra, nó đã là một cô bé đáng yêu...

Đôi mắt ấy, trong đôi mắt của cô bé ấy có cái gì đó rất quen thuộc. Cô đã từng nhìn vào đôi mắt ấy, đôi mắt to đen láy. Không giống đôi mắt của cha cô bé, đôi mắt ấy là sự kết hợp hoàn hảo của đôi mắt của Hoàng Bình và... có lẽ là mẹ cô bé chăng?

Linh vào nhà tắm. Cô muốn xả hết bụi đường còn vương lại trên tóc và quần áo. Và hơn hết, cô muốn xả hết những kí ức về ngôi nhà đó. Nơi mà hôm nay cô đã chính thức “bước đi” và sẽ không bao giờ quay lại. Từ giờ trở đi, cô sẽ không còn phải nghe những lời xỉ vả, nhục mạ của người mẹ kế và đứa con gái của bà ta. Cha cô đã không còn nữa, căn biệt thự ấy giờ đây không còn thích hợp với cô nữa, đã không còn cái không khí ấm áp của một gia đình, đã không còn người mẹ yêu thương cô và người cha ngày ngày đọc sách cho cô. Tất cả đã mất hết, vì thế cô muốn ra đi, không còn gì hối tiếc. Cô buông tay, cho họ tất cả tiền bạc, những thứ họ cần, cô không cần gì hết, không muốn trở thành kẻ ăn bám vợ của cha mình.

Những tia nước nóng xối vào cơ thể làm cô thấy thoải mái. Nhưng dây thần kinh được dẫn ra để hưởng thụ... Cô bước ra khỏi phòng tắm, bất chợt bắt gặp mình trong gương. Đôi mắt ấy, bây giờ cô đã nhớ ra đôi mắt ấy, vì sao lại quen thuộc với cô thế. Thì ra đôi mắt cô bé giống hệt đôi mắt cô. Cô có đôi mắt của mẹ mình, cả cuộc đời này cô sẽ không bao giờ quên đôi mắt ấy, mẹ cô đã nhìn cô thật lâu trước khi bà ra đi. Bà đã nhìn thật lâu vào mắt cô và nói: “Con có đôi mắt giống mẹ và mẹ tự hào khi Thượng đế đã trao tặng nó cho con, Ngài quá tốt với mẹ con ta. Mẹ phải đi, mẹ sẽ rất tiếc khi không thể chứng kiến con lớn lên, không được nhìn thấy con trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, không được nhìn thấy con ở trong vòng tay của người đàn ông con yêu, không được ôm con vào lòng mỗi khi con đau khổ. Nhưng con hãy nhớ, dù có ở đâu thì mẹ vẫn luôn yêu con, luôn dõi theo con, bằng chứng là con đang mang đôi mắt của mẹ. Cuối cùng, hãy hứa với mẹ một điều, dù có bất cứ điều gì xảy ra con cũng không được chốn chạy tình yêu. Không được chối bỏ tình yêu của chính mình, bởi vì đó sẽ là điều khiến con hạnh phúc, sẽ là mạng sống của con. Con gái, đừng bao giờ chốn chạy khi tình yêu đến với con.” Nói xong những lời đó, mẹ cô đã ra đi mãi mãi, bỏ lại hai cha con cô. Chưa bao giờ những kí ức ấy sống động với cô như lúc này. Cô đã đứng khi đồng ý tới đây, đã đứng khi muốn chinh phục cô bé ấy. Quãng đường trước mặt có lẽ sẽ rất gian nan, nhưng cô muốn bước đi, muốn tự mình bước đi. Có những điều tuyệt vời đang chờ cô, mẹ và cha đang dõi theo cô.

Buổi học đầu tiên của Tiểu Ly, cô hít một hơi thật sâu rồi bước vào phòng. Cô bé đang ngồi bên bàn học và đọc một cuốn sách.

-Chị tới rất đúng giờ.- cô bé nói trong khi vẫn chú mục vào cuốn sách.

-Hôm nay chúng ta sẽ học môn toán nhé! Em hãy lấy sách vở ra đi.- cô ngồi xuống bên cạnh Tiểu Ly.

-Tôi không muốn học Toán hôm nay. Tôi muốn học Lịch sử.- cô bé gấp cuốn sách trên bàn lại và quay ra.

-Được thôi, chúng ta sẽ tìm hiểu một chút về Lịch sử Việt Nam hay em thích tìm hiểu về Lịch sử Thế giới.

-Gì cũng được. Hôm nay, tôi là người hỏi. Chị phải trả lời.- Tiểu Ly nói bằng giọng dứt khoát.

-Được thôi.- sự kiên nhẫn của cô khiến Phương Ly khó chịu, những gia sư trước đây chỉ luôn luôn chú tâm vào việc giảng dạy, họ chẳng bao giờ cho phép cô bé được học theo ý thích. Để xem chị chịu được đến bao giờ.

-Tôi không muốn học nữa. Tôi muốn chơi.

-Nhưng cha em đã dặn rằng em phải học.

-Chẳng phải chị bảo đừng có dựa vào cha tôi hay sao.

-Em muốn chơi gì, chị sẽ chơi cùng em.

-Tôi không thích chơi với chị.- cô bé nói rồi đi đến phía máy vi tính, bật trò xếp ô chữ.

-Ô đó là “Italian”.- cô nói khi nhìn thấy sự bế tắc của Tiểu Ly. Công nhận câu đó cũng hơi khó.

Nhưng cô bé bướng bỉnh lại đánh ô chữ thành “England”. Mặc dù sai nhưng cô bé lại lấy làm thích thú. Cô tiếp tục theo dõi trò chơi và ngạc nhiên vì sự thông minh của cô bé.

-Tại sao chị lại làm gia sư?- cô bé đột nhiên hỏi khiến cô bối rối.

-Chị cũng không biết tại sao nữa. Có lẽ do chị thích được dạy một ai đó những điều chị biết.

-Chị muốn dạy dỗ người khác sao?

-Không phải dạy dỗ theo kiểu đó. Mà là chị muốn ở bên cạnh một ai đó, trở thành một người bạn, một người chị gái, hoặc một điều gì đó thân thiết, thế thôi.

-Chị có biết tôi sẽ chết không?

-Không đâu, em sẽ không chết. Cha em sẽ không để em chết.

-Đừng nói dối tôi.- cô bé hét lên.- Bệnh này không chữa được đâu. Chỉ có thay tim thôi, nhưng làm gì có ai tốt bụng đến thế. Sớm muộn gì tôi cũng chết. Mẹ tôi không yêu thương tôi vì tôi bị bệnh. Mẹ đã bỏ rơi tôi. Chẳng có ai yêu thương tôi hết.

-Tại sao em nói thế? Em còn cha em, còn bà Năm nữa cơ mà...Và có lẽ là cả chị nữa. Chị có thể trở thành một người bạn của em. Chúng ta có thể làm những điều em thích, hoặc cả hai chúng ta đều thích cùng nhau.

-Tại sao chị muốn làm bạn với tôi?

-Bởi vì chị nhìn em và nhớ đến mẹ chị. Bà cũng mất rồi. Vì bệnh máu trắng.

-Tôi xin lỗi. Lạ thật. Tại sao tôi lại kể tất cả những chuyện này với chị nhỉ.- cô bé ngồi lên bậu cửa sổ và nhìn ra ngoài trời.- Trời đang mưa. Tôi thích mưa.

-Chị cũng thế.

-Tại sao?

-Chị thích ngắm nhìn sự tinh khiết của những giọt mưa ấy. Thích nghĩ đến lúc mưa ngấm xuống đất, trở thành nguồn sống để bắt đầu một sự sống mới. Thế còn em, sao lại thích mưa?

-Chỉ đơn giản là thích thôi.- cô bé im lặng một lúc.- Tôi sẽ không trách chị nếu một ngày nào đó chị muốn ra đi. Nhưng có lẽ tôi sẽ hơi buồn. Nhưng tôi sẽ không trách ai hết. Đó là số phận của tôi. Đến mẹ tôi còn có thể bỏ tôi thì tại sao người khác lại không thể chứ.

-Chị sẽ ở đây đến khi nào em đuổi chị đi.- cô nhẹ nhàng đến bên cạnh Tiểu Ly và ôm cô bé, vỗ về. Hai cô trò cứ lặng lẽ ngắm nhìn những hạt mưa rơi, đập vào cửa kính rồi vỡ tan.

Bình không biết mình có nghe nhầm hay không. Có phải Tiểu Ly vừa tuyên bố với anh là nó thích cô gia sư mới này. Mới có một tuần mà con bé đã thay đổi hoàn toàn. Trước đây, dù anh có dỗ dành thế nào con bé không chịu giữ những cô gia sư trước ở lại, nhất quyết đuổi đi, anh lại không nỡ làm trái ý con bé. Vậy mà giờ đây, con bé lại có vẻ thích thú với Linh. Làm thế nào cô chinh phục được con anh, một thoáng chút ghen tị dâng lên trong anh. Cô chỉ là một cô gia sư nhỏ bé, chỉ là một cô gái xa lạ, trong khi anh là cha của Tiểu Ly, anh không khuyên nhủ được con bé. Vậy làm thế nào cô khiến con anh thay đổi.

Linh ngạc nhiên khi anh cho gọi cô. Bình thường Hoàng Bình rất bận rộn, ít khi thấy mặt anh ở nhà. Hàng ngày, cô ngoài việc dạy dỗ và chăm sóc Tiểu Ly thì chỉ có xuống giúp bà Năm công việc bếp núc và mấy việc dọn dẹp linh tinh. Khoảng sân vườn rộng lớn phía sau nhà hàng tuần đều có thợ làm vườn đến dọn. Cô quý bà Năm, cô không hiểu sao một người phụ nữ phúc hậu và hiền từ như bà lại có thể chịu đựng được cái ông chủ lạnh lùng hơn cả nước đá kia.

-Cô bé, cháu còn khờ khạo lắm. Có những chuyện mà một bà già như ta mới có thể hiểu được còn cháu thì không đâu.- bà Năm nói khi cô tình cờ hỏi vì sao bà lại chịu được anh.

-Nhưng cháu thấy ông chủ nhà này quá đối lạnh lùng. Có lúc cháu đã nghĩ không biết phải có nhiệt độ đến bao nhiêu triệu để khiến anh ta tan chảy.

-Cậu ấy thật ra là một con người chịu nhiều tổn thương. Có lẽ những thăng trầm của cuộc đời đã tôi luyện nên con người ấy. Cái mà cậu ấy cần bây giờ không phải là nhiệt độ bao nhiêu triệu độ như cháu nói mà là một trái tim. Một trái tim có thể lắng nghe cậu ấy, luôn sẵn sàng bao bọc trái tim đầy vết thương của cậu ấy, một trái tim có thể kiên nhẫn gỡ từng viên gạch đã xây nên bức tường băng giá.

-Cháu hiểu rồi.- cô đáp nhỏ nhẹ.

Giờ cô đang đứng trước anh, đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của anh. Ánh mắt nhìn cô đầy uy quyền, cô cảm tưởng như mình có thể gục ngã ngay tắp lự nếu đôi mắt kia nhắm lại.

-Anh muốn tìm tôi?- cô thu hết sức lực vào trong giọng nói của mình.

-Phải. Con gái tôi đã nói với tôi rằng nó muốn cô ở lại. Tôi chỉ cảm thấy hiếu kỳ.- anh nói. Và một chút ghen tị nữa. Tất nhiên anh đã không nói điều đó ra miệng.

-Tôi chỉ thực hiện đúng bổn phận của mình. Sẽ dễ dàng hơn khi trở thành một người bạn chứ không phải một cô giáo. Hay một ai khác đại loại thế.

-Là bạn? Làm thế nào một cô gái 26 tuổi trở thành bạn của đứa bé 10 tuổi chứ?

-Khi ta tìm được sự đồng điệu trong tâm hồn đối phương thì cho dù là một kẻ ăn xin và một ông chủ lớn cũng có thể thành bạn, một cô bé 10 tuổi và một cô gái 26 tuổi cũng như vậy mà thôi.

-Được rồi, cô có thể đi ra.- anh nói.

Cô đi ra khỏi phòng anh. Cảm giác thật khó tả. Người đàn ông này - anh thực sự có một trái tim bị tổn thương đến vậy sao? Nhìn người đàn ông trước mặt cô vài phút trước, cô không thể nào tưởng tượng được một người phụ nữ có thể rời bỏ anh. Anh có một sức hút lạ thường, nó cuốn cô về phía anh như cơn lốc khiến cô không thể cưỡng lại. Càng ngày cô càng muốn tìm hiểu người đàn ông này. Cô muốn khám phá con người khác ở trong sâu thẳm tâm hồn anh.

Cô khiến anh cảm thấy sợ - anh sợ cô sẽ tìm thấy con người thật của anh. Con người vẫn còn lẫn khuất đâu đó trong vẻ bề ngoài của anh. Con người ấy anh đã che giấu suốt 10 năm nay, anh đã vứt bỏ con người ấy kể từ khi Mỹ Anh ra đi. Anh xây dựng ỉnh cái vỏ bọc lạnh lùng, bởi hơn ai hết, anh hiểu được sự mất mát của mình, anh không muốn tin tưởng thêm ai nữa. Nhưng từ khi cô xuất hiện, đứng trước cánh cổng màu xanh, anh đã biết sẽ có điều gì đó thay đổi, nhưng anh không ngờ nó lại mạnh mẽ đến thế.

Anh gạt bỏ những suy nghĩ ra khỏi đầu rồi đi lại quầy bar nhỏ, tự rót ỉnh một ly rượu mạnh rồi quay lại bàn làm việc. Chắc đêm nay anh sẽ lại phải thức đêm nữa thôi. Pamelie đang có kế hoạch thuê một công ty du lịch ở Singapore - đó là một mối tốt, công ty đó lẽ ra sẽ rất phát triển nhưng chỉ tiếc ông chủ của nó là một tay cờ bạc không có óc. Lần này, tập đoàn Pamelie không dễ gì thuê một công ty đó vì còn có một số tập đoàn khác ở Malaysia và Hong Kong muốn thuê nó, ít ra thì công ty du lịch đó cũng có một vị trí tuyệt vời, thuận tiện cho những cuộc giao dịch lớn. Anh vừa phải tìm cách nâng giá cổ phiếu của Pamelie đồng thời tìm cách triệt hạ đối thủ. Hai công ty ở Malaysia và Hong Kong mới là đối tượng đáng để anh dè chừng. Công ty Du lịch quốc tế Angel là một tập đoàn lớn ở Malaysia, nó có tổng vốn đầu tư cao nhất Malay, cổ phiếu của nó thì lúc nào cũng trụ rất vững ở vị trí thứ nhất trên sàn niêm yết chứng khoán quốc gia. Anh đang tìm cách hạ gục Angel, sau đó mới đến công ty ở Hong Kong bởi nếu đã hạ được Angel thì công ty kia chẳng là gì đối với anh và Pamelie. Sáng mai anh sẽ triệu tập ban giám đốc và ban quản trị lại để bàn bạc kỹ lưỡng hơn về một số vấn đề thương lượng và hợp đồng. Mấy lão già đó, họ chỉ có bỏ tiền vào và ngồi chờ đợi chúng sinh lợi nhuận, chỉ cần tiền rót vào tài khoản của họ chậm một ngày là thế nào anh cũng đau đầu với hàng loạt câu hỏi và cả những nghi kị... Khó có thể tưởng tượng được 10 năm qua, sau những thành công của mình, anh đã phải chịu đựng những gì.

3. Chương 03

Càng muốn hiểu người đàn ông đó, Linh càng cảm thấy anh khó hiểu. Anh có một ma lực mãnh liệt có thể khiến những người đứng trước anh tưởng họ hiểu về anh nhiều lắm, nhưng kì thực họ lại chẳng biết chút gì về anh cả. Ở bên anh, tất cả mọi người chỉ là kẻ ngốc, cô nghĩ thế, bởi chính cô cũng cảm thấy điều đó, một sự mơ hồ diễn ra trong cô, đấu tranh với từng tế bào thần kinh trong đầu cô. Anh là một ẩn số mà cũng không phải vậy.

Anh bộc lộ con người của mình rất thật nhưng kì thực đó lại không phải con người của chính anh. Cô nhớ lại ánh mắt của anh khi lần đầu họ gặp nhau, ánh mắt như nhìn xoáy vào đối phương. Cả hôm nay nữa, ánh mắt đó... ánh mắt khiến cô lo sợ, khiến cô sụp đổ, ánh mắt khiến cô muốn biến mất khỏi thế gian này.

Lúc ấy, cô đã nghĩ rằng nếu anh quay đi, hoặc chỉ là nhắm mắt lại một lát thôi, cô sẽ gục ngã, sẽ tan chảy, sẽ như những giọt mưa vỡ tan khi chưa kịp chạm vào mặt đất. Cô bị sao thế này, sao cô không thể dứt được hình ảnh của anh ra khỏi đầu mình? Cô lắc đầu thật mạnh, cố xua tan đi ánh mắt anh, xua tan sự lạnh lùng ấy, vẻ đẹp ấy của anh. Cố tìm một việc gì đó để quên đi, cô sang với Tiểu Ly. Cô bé đang chăm chú vào trò chơi đồ chữ trên vi tính. Nó rất vui khi thấy cô.

-Chị vào đây đi, em đang tìm từ này mà mãi không ra?

-Câu hỏi gì thế?- cô ngồi xuống bên cạnh Tiểu Ly, mỉm cười trìu mến.

-Thành phố hoa hồng của nước Mỹ?- cô bé đáp và tìm một câu khác dễ hơn trong khi chờ đợi cô nghĩ câu trả lời. -Portland. Nếu chị nhớ không nhầm.

-Sao cũng được, đủ 8 ô ở đây là được rồi. -Ồ! Đúng này.- Tiểu Ly reo lên kéo cô trở lại với chính mình.

- Chị giỏi đấy chứ.

-Cảm ơn em. Chơi tiếp đi, chị về phòng đây. Nhớ ngủ sớm nhé, sáng mai sẽ phải dậy học bài đấy.

-Chúc chị ngủ ngon.

-Ngủ ngon.

Cô ra khỏi phòng Tiểu Ly. Đúng lúc đó anh đi tới.

-Anh đi đâu vậy?- ngạc nhiên, thừa biết anh đang đến phòng Tiểu Ly.

-Tôi lên xem Phương Ly thế nào. Cô vừa từ đó ra?

-Vâng...- 3 giây im lặng tiếp theo đó tựa như 3 thế kỷ.

- Tôi về phòng đây, chúc anh ngủ ngon...- cô khó nhọc nói và khó nhọc lê bước về phòng mình.

Cái cảm xúc lẫn lộn, khó tả khiến cô trần trọc mãi tới gần sáng mới chợp mắt được một chút. Một đêm khó ngủ khiến buổi học của Tiểu Ly phải kết thúc sớm. Cô bé có vẻ rất thích thú khi được nghỉ học sớm. Cô mệt mỏi lê bước về phòng, đổ rạp xuống giường và chìm vào giấc ngủ. Cô cần phải chìm vào giấc ngủ, để rơi vào trạng thái tê liệt...để quên đi. Con không được trốn chạy...dù có bất cứ chuyện gì xảy ra con cũng không được trốn chạy... ..Con không trốn chạy...mẹ...con sẽ không trốn chạy...nhưng tình yêu không đến với con... ..Tình yêu sẽ đến với bất cứ ai trân trọng nó... ..Con sẽ trân trọng... ..Con không được trốn chạy tình yêu...hứa với mẹ...đó là điều duy nhất con không được trốn chạy, không được phép để vuột mất...

Linh choàng tỉnh giấc, đã trưa rồi, những tia nắng mặt trời nhảy nhót trên ô cửa sổ. Đó là giấc mơ, tất cả chỉ là giấc mơ thôi. Cô đi xuống dưới nhà để giúp bà Năm. Bà Năm không có nhà, chắc bà lại chạy tới siêu thị, cô nghĩ thế. Cô lên phòng Tiểu Ly, con bé đang say sưa với cuốn sách mới, cô không muốn làm phiền. Căn nhà rộng lớn chỉ có mình cô, gần như vậy.

Bất chợt, cái cảm giác cô đơn lại ủa về trong cô. Không phải cô không quen với cảm giác ấy, mà ngược lại là đang khác, suốt năm năm qua cô đã quen với sự cô đơn, luôn luôn đi về một mình. Chỉ là khi ở trong ngôi nhà này, cô lại nhớ đến ngôi nhà trước kia, nơi có cha mẹ và cô, nơi luôn đầy ắp tiếng cười ấy giờ đã trở nên thật lạnh lẽo và buồn tẻ khi mẹ cô, rồi đến cha cô mất, khi người mẹ kế của cô trở thành bà chủ của ngôi nhà, giờ đó đã không còn là ngôi nhà của cô nữa.

Bây giờ, cô là một kẻ không nhà, nếu như hôm ấy cô không được nhận vào đây, chắc cô chẳng có chỗ nào nữa để đi, cô không muốn tiếp tục ở cái nhà trọ ấy, nơi ấy đầy rẫy những tên háo sắc, sớm muộn gì cô cũng thành miếng mồi ngon của bọn chúng. Đã bao lần cô cay đắng khi nghĩ đến số phận mình là bấy nhiêu lần cô tự cười khẩy một mình. Trước kia, cô là đại tiểu thư, được cha mẹ yêu thương chiều chuộng, giờ đây, cô là đứa không nhà. Cô nhớ mẹ, nhớ ánh mắt của bà, nhớ cách bà vuốt tóc cô, nhớ nụ cười hiền từ của bà. Cô nhớ cha, nhớ vòng tay ông ôm cô vào lòng, nhớ cách ông vỗ về cô, nhớ lúc ông lo lắng, đứng ngồi không yên khi cô bị ốm.

Trong ngôi nhà này, bây giờ, cô thấy lạnh lẽo quá, chắc nó cũng lạnh như ngôi nhà của cô bây giờ, nó trống vắng quá, cô đơn quá. Cô muốn bật khóc, nhưng cô sợ, nếu khóc, cô sẽ trở nên yếu đuối. Suốt năm năm qua, cô đã bao lần cố nuốt nước mắt vào trong, cô không muốn để người khác nhìn thấy sự yếu đuối của mình. Cô ghét sự thương hại, ghét cái ánh nhìn bao bọc giả tạo của những người khác. Cô thà là một kẻ vô gia cư, thà là một con điếm chứ không muốn nhận sự thương hại của kẻ khác. Nhưng đây cũng chỉ là nghĩ ngợi vẩn vơ, cô không phải làm cả hai việc đó, việc của cô bây giờ là chăm sóc và dạy dỗ cô bé đáng yêu kia. Rồi cô sẽ cố tìm một công việc ở một văn phòng luật.

-Sao cô lại ngồi ở đây?- tiếng nói vang từ sau lưng khiến cô giật nảy mình, quay lại.

Anh đang đứng đó, nhìn cô ánh mắt khó hiểu.

-Tôi...Hôm nay anh không phải tới công ty sao?- cô hỏi.

-Không, tôi làm việc ở nhà. Sao cô lại ngồi ở đây?

-Tôi ngồi ở...- cô chưa kịp nói hết câu thì nhận ra từ nãy tới giờ cô đang ngồi ở trên mấy bậc cầu thang, chắn lối đi của anh.

-Àh! Tôi cần suy nghĩ chút việc...Tại lúc này tôi không thấy bà Năm đâu cả, tôi nghĩ không ai ở nhà.

-Bà Năm đi tới thăm một người quen khoảng hai tuần, hình như người ấy bị ốm. Có lẽ việc ở nhà tôi sẽ phải nhờ cô, cô không phiền chứ?

-Không...dù sao thì cả ngày tôi cũng chỉ ở nhà thôi mà.

-Cảm ơn cô. Tôi sẽ tăng lương cho cô.

-Cảm ơn....Anh cần gì không?- cô hỏi khi thấy anh vẫn đứng mãi ở cầu thang.

-Tôi định lấy chút nước thôi.- anh bước lại phía tủ bếp lấy một chiếc cốc thủy tinh, rót ỉnh một chút nước lạnh.

Cô quan sát những hành động của anh, từng bước đi của anh, những cử chỉ toát lên vẻ mạnh mẽ của người đàn ông. Anh quay lại nhìn cô. Cô bối rối. Quay đi.

Trở lại phòng mình. Anh vẫn nhìn theo cô. Cô cảm nhận được ánh mắt anh đang dõi theo sau lưng mình. Anh nhìn cô đi hết cầu thang. Chờ đợi một điều gì đó mơ hồ mà ngay chính anh cũng không biết chính xác đó là gì.

Một tuần sau...

Hoàng Bình quyết định tổ chức một bữa tiệc tại nhà để làm quen với một số đối tác mới và nhân tiện tìm cách lấy lòng một số quan chức, tiện cho công việc sau này của anh. Với người như anh, những bữa tiệc là điều không thể tránh khỏi và là một phần của cuộc sống.

Bữa tiệc hôm nay, có cả sự tham dự của ông bà chủ tịch tập đoàn khách sạn Leohnean. Sự xuất hiện của Burin Yan- chủ tịch của Leohnean là một may mắn lớn, tầm ảnh hưởng của ông ta sẽ giúp Pamelie nhanh chóng bước chân vào lĩnh vực nhà hàng - khách sạn.

Vợ của ông Yan là người Việt Nam, vì vậy, anh đã tổ chức một bữa tiệc đậm chất Việt Nam. Lần này, hai vợ chồng ông về Việt Nam để đi nghỉ, anh cần tận dụng cơ hội ngàn năm có một này. Vợ chồng ông Yan và một vài vị khách sẽ lưu lại nhà anh một tuần. Anh thuê nhiều người làm, ba đầu bếp nổi tiếng, những bữa tiệc diễn ra liên miên, bằng mọi giá anh phải khiến những vị khách của mình hài lòng.

Nhờ bữa tiệc mà Linh không bận rộn làm việc nhà nữa, cô lại quay về với công việc chính của mình là chăm sóc Tiểu Ly. Bà Năm vẫn chưa thể quay lại vì người bà con của bà đang ốm, Tiểu Ly tham gia cùng anh trong những bữa tiệc tối, còn cô thì thỉnh thoảng ra ngoài vườn dạo chơi khi không có ai. Khu vườn rộng vừa mới hôm qua còn đang đầy tiếng nói cười, tiếng nhạc du dương, bây giờ, lại trở nên trong xanh và yên bình.

Cô dừng lại trước bồn hoa hồng, đủ các loại màu sắc nhưng cô chỉ chú ý đến khóm hồng vàng đang tằm mình trong nắng vàng. Màu vàng của hoa hòa quyện với màu vàng ấm áp của nắng khiến cho không gian xung quanh như lấp lánh toàn một màu vàng.

-Hoa hồng vàng... tượng trưng cho sự phản bội.- giọng nói của người phụ nữ cất lên khiến cô quay lại. Người phụ nữ có khuôn mặt phúc hậu và giọng nói nhẹ nhàng êm ru đang nhìn cô nở nụ cười trìu mến.

- Cô gái, có lẽ tôi đã làm phiền cô chăng?

-Ồ! Dạ không. Tôi chỉ đang ngắm nhìn mấy bông hoa. Chắc bà là khách của ông chủ?

-Phải. Còn cô là...?

-Tôi là gia sư của con gái ông ấy.

-Tôi thấy cô chăm chú vào khóm hồng vàng đó. Cô thích chúng sao?

-Cũng không hẳn vậy, tôi thích nhất là hoa cẩm chướng. Nhưng hoa hồng vàng cũng có sức hút riêng của nó, khiến người chiêm ngưỡng nó không thể rời mắt.

-Hoa hồng vàng tượng trưng cho sự phản bội, cô thấy được gì từ sự phản bội.- hai người ngồi xuống một chiếc ghế đá gần đó.

-Hoa hồng vàng chỉ tượng trưng cho sự phản bội của Eros. Với tôi, nó tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu. Tình yêu vĩnh cửu dành cho Eros khiến nàng Elisa phải chết, khiến Zeus biến nàng thành hoa hồng vàng chứ không để nàng thành cát bụi. Có lẽ, ở một nơi nào đó trong sâu thẳm trái tim mình, Elisa cũng đã tha thứ cho Eros.

-Hay lắm. Tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu. Vậy cô có tình yêu vĩnh cửu chưa?- bà hỏi cô.

-Vẫn chưa. Có lẽ tình yêu không đến với tôi đâu.- cô trả lời, và chợt nhận ra trong giọng nói của mình vương chút buồn, tại sao lại vậy?

-Cô gái của tôi, tình yêu đến với tất cả mọi người. Đó là thứ duy nhất- ngoài cái chết ra- mà bất cứ ai trong chúng ta cũng không thể chối bỏ.

-Phu nhân Yan, thì ra bà ở đây...- giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng khiến cô bủn rủn, trái tim cô run rẩy.- ...cùng với cô gia sư của con gái tôi.

-Anh có một cô gia sư tuyệt vời.- bà mỉm cười nói rồi đứng lên.

- Rất vui được gặp cô, cô gái.

-Chúc cô tìm được bông hoa vàng của chính mình...- bà nói nhỏ với cô -Có lẽ bông hoa ấy đang ở trước mặt cô đấy- bà bất chợt nói khi nhìn thấy anh và đi vào trong. Giờ chỉ còn lại anh và cô.

-Hai người nói chuyện gì vậy?- anh hỏi.

-Không có gì. Bà ấy và tôi chỉ nói một chút về mấy bông hoa. Xin phép, tôi về phòng.

-Khoan đi đã. Nói chuyện với tôi chút đi.- anh bước đến bên cô. Trái tim cô run rẩy. Tại sao bà ấy lại nói vậy?

Trước mặt cô...là ở đâu...chẳng lẽ lại là anh. Không phải.

-Anh có chuyện gì muốn nói?- cô hỏi, không dám nhúc nhích bởi anh đang ngồi bên cạnh cô, cảm giác này khiến cô như nghẹt thở.

-Lúc này bà ấy nói tình yêu là sao?- anh hỏi.

-Chúng tôi đang nói chuyện về ý nghĩa của hoa hồng vàng thôi. Không có gì to tát cả. -Vậy cô tìm được tình yêu mình chưa?... Ý tôi là cô đã có bạn trai?

-Chưa. Tôi không có bạn trai.- cô đáp lại anh.

-Vậy sao? Tại sao? Cô không có ai theo đuổi hay cô theo chủ nghĩa độc thân hoặc cái gì đó đại loại thế?- anh vẫn có tìm hiểu.

-Không phải vậy. Chỉ là tôi không có thời gian để tâm tới chuyện đó. Cuộc sống có nhiều cái phải lo lắng.

-Nhưng như vậy chẳng lẽ không có người đàn ông nào khiến trái tim cô rung động ư?- anh vẫn tiếp tục ngoan cố.

-Có lẽ là có.- cô trả lời. Phải, có lẽ là có, và người đó là...cô không muốn nghĩ đến người đó trong lúc này, không hề muốn. Nhưng...

-Ai vậy?- anh hỏi cảm thấy miệng mình khô khốc. Anh thậm chí còn chẳng ý thức được điều mình vừa hỏi cô là gì. Dù cho người đó là ai thì hẳn là một kẻ may mắn. Anh nghĩ thế. Cô là một cô gái tốt, một người bạn tốt.

-Tôi không muốn nhắc đến anh ấy.- cô trả lời. Và anh im lặng.

Cái chết tiệt gì đang diễn ra trong anh thế này, anh không còn nghĩ được bất cứ điều gì ra hồn nữa. Lâu lắm rồi, đã lâu lắm rồi anh mới có cảm giác này với một người phụ nữ. Cái cảm giác bức bối, giận dữ, tức tối, muốn giết một ai đó nhưng cũng lo sợ, những dây thần kinh trong đầu như tê liệt. Cô ta chẳng là ai cả, cô ta chỉ là một cô gái bình thường. Cô ta rồi cũng sẽ lại đi, đến lúc ấy, anh sẽ chỉ nhớ về cô giống như những cô gia sư khác của con anh. Anh đã ở bên cạnh cô, rất gần cô, gần đến nỗi khiến cô e sợ. Anh chưa bao giờ gần cô đến thế nhưng cũng chưa bao giờ xa cô đến thế. Bây giờ thì cô thực sự nhận ra, cô đã yêu anh.

Phải, từ trước tới giờ, chỉ có một người đàn ông khiến cô để tâm đến, từ khi anh xuất hiện, ánh mắt cô chỉ dõi theo anh. Trái tim cô chỉ tìm hình bóng anh. Cô không thể chạy trốn và cũng không muốn chạy trốn. Nhưng anh không yêu cô, cô biết anh không yêu cô. Cô đã nghe bà Năm kể chuyện của Mỹ Anh, cô đã hiểu tình yêu anh dành cho Mỹ Anh. Cô đã biết, dù anh có lạnh lùng đến đâu, dù anh có căm hận Mỹ Anh đến đâu, thì trái tim anh, chị ấy vẫn tồn tại, vẫn luôn tồn tại, anh thuộc về chị ấy. Anh đã vì chị ấy mà tạo dựng nên cơ ngơi này, anh đã vì chị ấy mà dựng lên bức tường bằng giá bao bọc trái tim mình. Anh đã làm nhiều việc vì chị ấy, vì tình yêu dành cho chị ấy.

Người phụ nữ như thế nào mới dám vứt bỏ người đàn ông như anh? Bây giờ, cô sợ phải ở bên anh. Cô nhìn anh. Thấy mình như kẻ khát nước biết nước độc nhưng vẫn không thể nào ngừng được cơn khát. Cô đau đớn. Cô muốn tan biến. Cô muốn được ở trong vòng tay anh. Cô muốn được anh yêu. Cô muốn... Cô muốn... Rất nhiều thứ. Rất nhiều điều. Nhưng đó vẫn chỉ là ước muốn, anh là anh, cô là cô. Anh và cô thuộc hai thế giới khác nhau.

Cô biết, nếu bây giờ Mỹ Anh quay lại, anh sẽ tha thứ cho chị ấy, anh sẽ xây dựng lại gia đình với chị ấy. Hai người họ và Phương Ly mới đích thực là một gia đình. Đêm nay, cô muốn khóc, khóc để chôn chặt tình yêu dành cho anh, khóc để quên đi hình bóng anh đã khắc sâu vào tim cô, cô muốn khóc cho thỏa thích để ngày mai sẽ không đến mức không tìm được lòng mình trước anh.

4. Chương 04

Những vị khách đã về hết, anh đã kí được hợp đồng với Leohnean. Có lẽ một phần công lao là của cô. Phụ nhân Yan rất thích cô. Bà thích sự chân thật, đoan chính của cô. Mọi chuyện tưởng như cũng đầu vào đấy. Nhưng anh đâu có ngờ được.

Sân bay Nội Bài. Tám giờ sáng.

Chuyến bay từ Mỹ về Hà Nội đáp xuống sân bay.

Những hành khách đi ra từ phòng chờ, mỗi người đều có một sự nôn nóng của riêng mình. Một người phụ nữ mặc chiếc váy xanh, kéo theo chiếc vali nhỏ đang đi về phía cửa ra vào. Ô tô đã chờ sẵn bên ngoài.

10 năm rồi, Mỹ Anh đã rời xa nơi này 10 năm rồi. Cô trở về đây. Cô sẽ cầu xin anh tha thứ. Sẽ nói cho anh hiểu nỗi khổ của cô. Cô sẽ bù đắp cho anh tất cả những tháng ngày qua. Cô sẽ chăm sóc Phương Ly và anh. Sẽ cùng anh cho nó một gia đình hoàn chỉnh. Cô sẽ cầu xin anh tha thứ. Cô sẽ cho anh biết cô yêu anh nhiều thế nào. Suốt 10 năm qua, cô chưa từng quên anh. Tất cả những thành công của anh, cô đều biết. Cô vẫn luôn tìm những bài báo, những thông tin về anh.

10 năm trước, cô ra đi, cô sợ cái nghèo đói của quê hương mình. Cô đau đớn biết bao khi phải bỏ lại đứa con thơ. Cô mong con bé hiểu và tha thứ ình. Cô sang Mỹ, làm đủ việc để nuôi thân. Cố gắng lấy lòng ông chủ. Bây giờ, cô là trợ lý cao cấp của tập đoàn Bombay. Tất cả những gì cô cố gắng đã được đền đáp. Cô cũng hiểu anh thành công. Cô vui mừng cho sự thành công của anh. Giờ đây, cô đang trở về, trở về bên anh, tin chắc anh sẽ tha thứ ình, bởi cô tin anh vẫn yêu cô.

Mỹ Anh đứng trước căn biệt thự nguy nga. Ngày trước, cô và anh đã từng ao ước được sống trong ngôi biệt thự như thế này. Cô bấm chuông. Một cô gái ra mở cửa. Có lẽ là cô giúp việc. Nhìn không giống. Cô ta trông học thức. Khá xinh đẹp.

-Dạ! Chị tìm ai ạ?- Linh e dè hỏi khi thấy người phụ nữ lạ mặt.

-Tôi tìm ông Nguyễn Hoàng Bình. Tôi là khách hàng của ông ấy. Ông ấy có nhà chứ?- cô hỏi lại cô gái ấy.

-Dạ có. Mời chị vào nhà. Tôi sẽ đi gọi ông chủ.- từ lúc tới đây, Linh chưa bao giờ thấy bất cứ người phụ nữ nào đến tìm anh. Cô thấy hơi lạ... Có khi nào... cô lắc đầu vì ý nghĩ vớ vẩn của mình. Cô gõ cửa phòng anh. Anh mở cửa. Nhìn anh như không ngủ mấy đêm rồi vậy. Cô thấy trái tim mình nhói đau.

-Có chuyện gì vậy?- anh hỏi nhỏ.

-Có một người tới tìm anh. Cô ấy nói là khách hàng của anh.

-Tôi hơi mệt. Cô nói với cô ấy là ngày mai tới công ty, tôi sẽ gặp cô ấy ở đó. Nói rằng tôi đang có cuộc họp với đối tác nước ngoài nên hôm nay không thể tiếp khách.

-Anh ổn chứ. Có cần tôi lấy thuốc?

-Xuống đó tiễn khách rồi lên đây. Mang cho tôi ít thuốc đau đầu.- anh nói rồi đi vào trong.

Cô xuống dưới phòng khách, người phụ nữ vẫn đang đợi. Cô truyền đạt lại những gì anh vừa nói. Người phụ nữ có vẻ thoáng thất vọng trên khuôn mặt nhưng cuối cùng cũng ra về. Cô mở tủ thuốc, lấy mấy viên thuốc đau đầu và mang lên phòng cho anh. Cửa mở hé nên cô tự đẩy cửa bước vào. Anh nằm trên giường, mắt nhắm nghiền. Đây là lần đầu tiên cô vào phòng anh, mọi thứ bày biện rất ngăn nắp và khoa học. Cô đi đến bên giường.

-Thuốc của anh đây.- cô nói.

Thấy anh không có động tĩnh gì. Cô để vỉ thuốc và cốc nước lên bàn và toan đi ra ngoài.

-Cô ngồi xuống ở đó đi.- anh nói khiến cô giật nảy mình.

-Tôi tưởng anh ngủ rồi.- cô ngồi xuống cạnh giường đỡ anh ngồi dậy.

-Đưa thuốc cho tôi.

-Khách hàng của tôi về rồi chứ?

-Cô ấy về rồi. Và nói rằng sẽ quay lại vào một hôm nào đó.

-Vậy à? Tiểu Ly vẫn ổn chứ.

-Cô bé vừa đi cùng với bà Năm tới nhà sách. Hôm nay ở đó có buổi đọc sách.

-Vậy ở nhà chỉ có tôi và cô thôi sao?- anh hỏi nhỏ.

-Vâng.- cô chợt đỏ mặt. Chỉ có anh và cô ở nhà.

Anh chợt thấy trong lòng vui vui. Ở bên cạnh cô anh thấy bình yên. Anh không phải lo lắng về nhiều chuyện.

-Nói cho tôi biết về cô đi. Tôi cá là cô đã biết rất nhiều chuyện về tôi còn tôi thì lại chẳng biết gì về cô cả.

-Không có gì đáng nói. Chuyện của tôi có lẽ không khiến anh hứng thú đâu.

-Biết đâu đấy. Cô chưa thử thì sao biết. Kể cho tôi nghe về cô đi. Cuộc sống trước kia của cô? Cô không phải một cô gái sinh ra trong hoàn cảnh túng quẫn, bần hàn đúng không?

-Sao anh nghĩ thế?

-Tôi sinh ra trong cảnh đó, tôi phải biết. Cô không giống người chịu cơ cực từ nhỏ.

-Đúng vậy. Trước đây, cha mẹ tôi rất giàu có. Họ rất yêu thương tôi, tôi cứ thế lớn lên trong vòng tay yêu thương của cha mẹ. Làm một tiểu thư được cưng chiều, tôi nghĩ mình là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên thế gian này. Đến năm tôi 10 tuổi, mẹ tôi mất vì căn bệnh nan y, cuộc sống của tôi xáo trộn. Nhưng cũng may tôi còn bố, ông yêu thương và chiều chuộng tôi hết mực. Vì thương tôi không được mẹ chăm sóc, năm tôi 14 tuổi, cha tôi cưới một người phụ nữ, bà ấy có một đứa con gái kém tuổi tôi. Chị em tôi chơi với nhau rất thân thiết. Bà ấy cũng rất yêu chiều tôi. Nhưng tôi có ngờ, sự yêu chiều ấy, thân thiết ấy chỉ là giả dối. Khi tôi đang học đại học năm thứ nhất, bố tôi qua đời. Bà mẹ kế và con gái bà ấy đã lấy toàn bộ tài sản mà bố tôi để lại cho tôi. Kể cả tài sản mẹ để lại cho tôi. Từ một tiểu thư, tôi trở thành kẻ không nhà. Tôi tìm việc làm, nhưng thật khó khăn, vì từ trước tới giờ tôi đâu có phải động chân động tay vào bất cứ việc gì đâu. Thời gian trôi nhanh thật, đến bây giờ đã là tám năm rồi. Tám năm tôi rời xa ngôi nhà đầy ắp nụ cười của cha mẹ tôi.

-Tại sao cô không giành lại tài sản của mình, cô học luật cơ mà?

-Tiền bạc chỉ là thứ phù du, nói tôi không cần tiền là nói dối. Nhưng trước khi ra khỏi ngôi nhà đó, họ đã nói với tôi, nếu tôi có ý định giành lại tài sản, họ sẽ đập ngôi biệt thự đó và bán đi mảnh đất ấy, hơn nữa, ngôi nhà ấy bây giờ đang trong tay họ. Tôi thà là một kẻ lang thang còn hơn phải thấy ngôi nhà của cha mẹ mình bị dỡ bỏ. Đó là nơi tôi đã lớn lên. Nơi tôi đã nhìn mẹ lần cuối. Nơi cha đã ôm tôi vào lòng. Nơi tôi đã tưởng mình có một cô em gái thật sự.

-Vậy bây giờ ngôi nhà đó thế nào?

-Họ ở đó. Hay ột nhà nào đó thuê tôi không rõ. Nhưng tôi biết nó vẫn ở đó.

-Cô ngốc thật.- anh nói.

-Tất cả chúng ta đều như vậy mà. Hy sinh những điều tâm thường để giữ lấy một điều gì đó thiêng liêng hơn.- cô thấy anh có vẻ mệt.- Tôi nói nhiều quá rồi. Anh nghỉ ngơi đi. Tôi ra ngoài.

Nhưng khi cô vừa đứng lên thì anh vội nắm lấy bàn tay cô. Ánh mắt nhìn cô khẩn cầu.

-Em không cần đi vội vã như vậy. Ở lại đây với tôi một lát không khó khăn đến thế chứ.

-Nhưng anh đang mệt mà.

-Đợi tôi ngủ rồi hãy đi.

Cô ngồi xuống bên giường, anh vẫn nắm chặt bàn tay cô và nhắm mắt. Cô ước gì thời gian có thể dừng lại đây mãi mãi. Chỉ cần anh nắm tay cô, chỉ cần cảm nhận được anh cần cô dù trong giây lát. Cô không muốn rời khỏi căn phòng này. Cô không muốn thức dậy nếu đây chỉ là cơn mơ. Nhưng cô phải đi. Cô phải rời khỏi căn phòng này, rời khỏi anh. Bởi anh đang nằm trước mắt cô, bởi trái tim cô lại gào thét gọi tên anh, bởi lý trí của cô bây giờ cũng đã khuất phục con tim cô. Cô nhẹ rút tay mình ra khỏi tay anh, rón rén bước ra khỏi phòng để không khiến anh thức giấc.

Trời tối rồi, anh không ngờ mình đã ngủ lâu vậy. Đầu anh đã hết đau, nhưng vẫn thấy mệt. Nhìn quanh căn phòng, vắng tanh, cảm giác cô đơn xâm chiếm anh. Cô đi rồi. Anh biết cô đã đi. Anh chưa ngủ, cô không muốn ở cạnh anh. Âm thanh cánh cửa khép lại khô khốc. Cô đã kể anh nghe về cô, nỗi thương cảm trào lên trong anh, anh muốn ôm cô vào lòng, muốn vỗ về cô, muốn che chở thân hình mảnh mai của cô. Anh bước xuống giường, đang định mở cửa thì có người đã mở giúp anh. Cô bước vào, trên tay mang một tô cháo. Mỉm cười nhìn anh.

-Anh dậy rồi! Bà Năm mới nấu cháo cho anh. Anh mau ăn đi. Từ sáng tới giờ anh đâu có ăn gì.- cô nói.

-Cảm ơn.- anh đón lấy tô cháo từ tay cô mang vào phòng, chắc hẳn là cô sẽ đi. Nhưng không.

-Sao chưa đi?

-Tôi đợi anh ăn xong rồi mang bát xuống luôn. Anh ăn nhanh đi không nguội.

-Thôi để tôi bón cho. Anh ăn như thế thì đến bao giờ chứ.- cô ngửa mắt khi thấy anh cứ ngần ngừ không chịu ăn.

-Không cần đâu.

Không nghe anh nói, cô giật lấy cái thìa trên tay anh và bưng tô cháo lên. Múc từng thìa cháo ấn vào môi anh, mặc cho anh lắc đầu quầy quậy. Cuối cùng cũng xong, cô mang tô cháo ra khỏi phòng lát sau quay lại. Trên tay cầm một đồng thuốc. Bắt anh uống. Cô lại đi ra khỏi phòng. Lát sau lại quay lại với một chiếc khăn ẩm để lau mặt cho anh. Đến lúc này thì anh không thể chịu nổi nữa, cứ nhìn cô ra ra vào vào khiến anh chóng cả mặt, hơn nữa, anh không muốn nhìn cô bước ra khỏi căn phòng này.

-Thôi được rồi, tôi đâu có phải trẻ con.- anh nói khi cô định lau mặt cho anh.- Tôi tự làm được mà.- Anh tự lau mặt rồi đưa lại chiếc khăn cho cô.

-Anh nghỉ đi.- cô cầm chiếc khăn và đứng lên. Anh kéo cô ngồi xuống.

-Xin em đấy, từ nay tới giờ em ra vào vào làm tôi chóng hết cả mặt. Em ngồi im một chỗ được không?

-Nhưng tôi phải đi cất cái khăn...

-Bỏ đấy đi.- anh găm giữ trong cổ họng, bực bội.

Cô đành nghe lời anh, để chiếc khăn xuống cái bàn.

-Em có hận mẹ kế của mình không?- anh bắt chợt hỏi.

-Lúc đầu thì có, bây giờ thì không.

-Không ư? Tại sao? Chẳng phải họ đã đuổi em ra khỏi nhà.

-Họ đã đuổi tôi ra khỏi nhà nhưng hận họ thì tôi được gì. Cứ hận thù mãi cũng chẳng khiến mọi việc trở lại như cũ. Hơn nữa hận họ chỉ khiến tôi không thoải mái còn họ có mất gì đâu. Tôi sống tiếp cuộc sống của mình, sống một cuộc sống thoải mái, tự do, một cuộc sống mà cha mẹ tôi muốn tôi sống.

-Em thật kì lạ.- anh nhìn thẳng vào mắt cô khiến cô bối rối.

-Phải. Bạn tôi cũng nói vậy. Cô ấy từng hét vào mặt tôi và nói tôi bị điên.

-Bạn của em. Bạn thân?

-Từ hồi chúng tôi còn nhỏ. Đã hai năm rồi chúng tôi không gặp nhau.

-Vì sao? Cô ấy đi đâu à.

-Cô ấy sang Pháp cùng với chồng. Chúng tôi không gặp nhau suốt hai năm nay. Thỉnh thoảng cô ấy có gửi mail cho tôi.

-Cô ấy có biết em tới đây?

-Có. Tôi đã gửi mail cho cô ấy. Anh không phiền nếu tôi cho cô ấy địa chỉ. Tôi không muốn cô ấy lo lắng gì nữa.

-Dĩ nhiên là không.- anh đưa tay vén một sợi tóc vương trên má cô.

Đôi mắt anh chiếu vào cô, như thôi miên cô. Ngay giây phút này, cô thấy trái tim mình ngừng đập. Cô có cảm giác như anh yêu cô tha thiết - hay chỉ ít thì cô muốn đổi mình để có được niềm hạnh phúc ấy một lần. Trong tích tắc, môi anh gần hơn, gần hơn nữa...và anh đặt đôi môi nóng bỏng của mình lên môi cô. Nụ hôn đầu tiên của cô bị anh cướp mất, cô không có gì hối tiếc. Nụ hôn ngọt ngào khiến máu trong tĩnh mạch cô sôi lên. Cô dè dặt đặt tay lên ngực anh, anh vòng tay ôm chặt lấy eo cô. Cô để mặc mình trong vị ngọt của đôi môi anh. Buông thả mình trong cảm giác bay bổng hạnh phúc.

Không được...không thể như thế này. Mọi chuyện không thể diễn ra theo cách này. Em phải quên anh, em không thể. Anh không yêu em...Không yêu em. Cô đẩy anh ra, thở hổn hển vì nụ hôn của anh.

-Tôi...tôi xin lỗi.- cô nói rồi chạy ra khỏi phòng.

Chết tiệt...Anh tự nguyện rửa bản thân mình. Anh không kiềm chế được ham muốn mãnh liệt đó. Anh không thể ngăn mình khi cô ngồi bên anh, hương thơm của cô cuốn lấy anh. Và cuối cùng, anh đã hành động theo bản năng, để trái tim lấn át lý trí. Cô ngọt ngào, mạnh mẽ nhưng cũng thật yếu đuối. Anh muốn che chở cho cô, muốn bảo vệ cô. Đôi môi cô, anh đã muốn ngấu nghiến nó kể từ giây phút anh nhìn thấy cô. Chỉ có điều, anh không muốn cô như cách anh muốn những người đàn bà khác. Với cô, anh không có cảm giác hận thù, anh không muốn ai phải trả giá khi anh bên cạnh cô. Bao năm qua, anh đã hận người phụ nữ ấy, vì cô ta, anh đã căm ghét tất cả những người phụ nữ trên đời này. Anh coi những người phụ nữ đó chỉ là công cụ để thỏa mãn nhu cầu trên giường, dù họ có đẹp đẽ đến đâu thì với anh, họ chỉ là kẻ phản bội. Nhưng cô thì khác, cô chân thật và bao dung. Cô không hận cả người đã đuổi cô ra khỏi nhà và khiến cô tay trắng. Cô quá ngây thơ và nhỏ bé, anh muốn được bảo vệ cô. Thật lòng. Anh muốn được làm điều đó cho cô. Anh muốn cô được hạnh phúc, muốn cô cười thật nhiều. Người cô là yêu ai? Người cô yêu... chết tiệt, hẳn là sẽ kẻ hạnh phúc nhất trên đời này.

5. Chương 05

Anh trở lại công ty. Một đồng việc ngổn ngang cần giải quyết không cho phép anh ở nhà thêm nữa. Tạm thời gác cô sang một bên. Anh phải tập trung vào công việc.

Cô thư kí gõ cửa nói có một vị khách muốn gặp anh. Anh nhớ lại người hôm qua tới nhà mình. Khách hàng của anh ư? Anh không bao giờ tiếp khách hàng ở nhà cả. Tất cả các đối tác của anh đều biết điều đó. Có tiếng gõ cửa. Anh bước ra mở cửa mà không biết rằng đằng sau cánh cửa đó, cuộc sống của anh sẽ bị xáo trộn. Người phụ nữ đứng trước mặt khiến anh sửng sốt, kinh ngạc và giận dữ.

-Cô...-anh khó khăn lắm mới thốt nên lời.- Cô làm gì ở đây?

-Hoàng Bình.- Mỹ Anh nói.- Em đã trở về.

-Cô trở về thì có ích gì. Chẳng phải cô đã bỏ bố con tôi đi đó sao? Chẳng phải cô không chịu được cảnh nghèo khổ, bệnh tật của Tiểu Ly.

-Không phải thế đâu. Em xin anh Hoàng Bình. Tất cả chỉ vì túng quẫn quá. Cùng đường em mới nghĩ đến việc ra đi. Em chưa bao giờ muốn bỏ rơi anh và con. Em chỉ muốn tìm được một công việc thích hợp để có thể khiến cuộc sống khá hơn thôi. Hoàng Bình.- Mỹ Anh níu tay anh.

-Đừng gọi tên tôi. Tôi hận cô. Tôi ghê tởm cách cô gọi tên tôi. Đi ra khỏi đây. Đây là công ty tôi. Hãy bước ra khỏi đây.- anh nói rồi đến bên chiếc điện thoại gọi cô thư kí.

-Thưa anh.- cô thư kí tới sau vài phút.

-Đưa cô này ra ngoài cho tôi.

-Vâng.- cô thư kí nói rồi quay lại phía cô.- Mời chị.

-Anh...anh nữ đối xử với em vậy sao?- Mỹ Anh nước mắt giàn giụa.

-Đừng để tôi phải gọi bảo vệ. Tiến khách.- cô thư kí lập tức làm theo bởi vì chưa bao giờ cô thấy anh giận đến thế. Dù anh là người lạnh lùng nhưng chưa bao giờ anh nổi nóng hay to tiếng đến mức này.

Mỹ Anh gạt nước mắt bước ra khỏi công ty anh. Cô không ngờ anh lại đối xử với cô như vậy. Trước kia, anh chưa bao giờ như vậy. Ánh mắt anh sắc lạnh như ngàn mũi dao cứa vào trái tim cô.

Bình về nhà, anh không muốn ở lại công ty thêm một phút giây nào nữa, cuộc chạm chán không mấy vui vẻ khiến anh cũng không vui. Anh bảo cô thư kí gửi mail cho anh. Bà Năm đang dưới bếp ngạc nhiên khi thấy anh về.

-Sao cậu lại về giờ này?

-Tôi muốn nghỉ sớm. Tiểu Ly và cô Linh đâu rồi?- anh hỏi.

-Hai cô cháu đang ở trên phòng. Tiểu Ly vẫn đang học mà.

-Vậy sao? Tôi quên mất. Thôi, tôi về phòng đây.

Anh chợt lo sợ. Hôm qua, Mỹ Anh đã tới đây, anh lo sợ, cô đã gặp Mỹ Anh. Cô có biết Mỹ Anh? Không. Hai người họ chưa bao giờ gặp nhau mà, anh tự cười chính mình. Nhưng anh vẫn lo sợ, nếu cô gặp lại Mỹ Anh, anh lo cho cô, anh tự cười mình nghĩ vớ vẩn nhưng rồi lại cảm thấy một cuộc chiến sắp nổ ra. Mọi chuyện cứ phức tạp lên vậy chứ? Càng nghĩ anh càng thấy giận? Làm sao cô ta dám vác mặt đến xin anh tha thứ sau tất cả những gì cô ta đã làm, đã gây ra cho anh? Cái bộ mặt trơ trẽn của cô ta khiến anh thấy ghê tởm? Anh sang phòng Tiểu Ly, cô đang dạy học cho con bé. Anh gõ cửa. Từ tối hôm qua anh đã không gặp cô cho đến bây giờ.

-Tôi không làm phiền chứ?- anh hỏi.

-Con chào cha.- Tiểu Ly ngó ra từ sau lưng cô.

-Hôm nay Tiểu Ly học tốt chứ?

-Vâng.- cô trả lời. Giọng nói của cô lạnh lùng khiến anh rùng mình.

-Cô cho Tiểu Ly nghỉ sớm được chứ. Tôi có chuyện muốn nói với cô. Tôi đợi cô trong phòng.- anh nói và đi ra ngoài.

-Hôm nay chúng ta đành nghỉ sớm vậy? Em nhớ đọc lại bài hôm nay nhé.- cô vuốt tóc Tiểu Ly triu mến.

-Vâng. Hình như cha em lại đang nổi giận rồi?- cô bé nói nhỏ.

-Không sao đâu. Cha không giận em đâu. Chị phải đi gặp cha em đây.

Cô bước vào phòng. Anh đang đứng quay lưng lại phía cô, nhìn ra bên ngoài. Anh thật cao lớn, như bóng cây cổ thụ.

-Anh muốn tìm tôi.- cô cất tiếng nói khiến anh quay lại.

-Phải.- anh lại gần cô. Cô lùi lại nhìn anh đề phòng. Cô không muốn đề phòng anh, không chút nào, nhưng cô phải tự bảo vệ mình... khỏi anh.

-Có chuyện gì vậy?- cô hỏi.

-Xin lỗi em. Chuyện hôm qua, tôi xin lỗi.- anh dừng lại ở vị trí gần cô.

-Chuyện đó, tôi quên rồi. Đầu sao hôm qua anh cũng bị ốm, không tỉnh táo.

-Ý em là vì ốm nên đầu óc tôi không bình thường.

-Không phải. Không tỉnh táo chứ không phải không bình thường.

-Như nhau cả thôi.

-Nếu anh chỉ định nói chuyện đó thì tôi xin phép.- cô toan đi khỏi phòng nhưng anh lôi cô lại.

Gắn môi mình lên môi cô, anh quên đi mọi chuyện xung quanh. Mặc cho cô vùng vẫy, mặc cho cô muốn thoát khỏi đây, anh giữ chặt cô trong vòng tay mình. Rồi sự kháng cự trong cô cũng yếu dần, rồi vỡ nát. Cô hiểu mình không thể chống lại anh, không thể cưỡng lại đôi môi anh. Hôm qua, cô cố chạy thật nhanh về phòng, cảm thấy không đứng vững trên đôi chân của mình nữa. Cô thôi không vùng vẫy, để yên cho anh môi anh xâm chiếm môi mình. Anh ghì chặt lấy cô, sung sướng tận hưởng chiến thắng của mình.

Nhưng tiếng gõ cửa đúng lúc lại phá hỏng giây phút ngọt ngào của hai người. Anh gầm gừ trong cổ họng bực bội rồi đành miễn cưỡng buông cô ra. Anh giật cửa cho bồ tức. Tiểu Ly- may quá- anh nghĩ, suýt nữa thì anh đã nguyên rửa kẻ cản đường.

-Con gái, có chuyện gì vậy?- anh nhẹ nhàng hỏi.

-Trả chị Linh lại cho con. Cha gọi chị ấy sang làm gì mà lâu thế.- cô bé dứt khoát.

-Không được. Cha đang có chuyện cần nói với chị Linh của con. Không thể trả chị ấy cho con bây giờ được.- anh đáp lại một cách nghiêm nghị. Anh không muốn để cô đi bây giờ, chưa phải lúc. Tốt nhất con bé nên chờ đợi- anh nghĩ thế.

-Không được. Con muốn chị ấy cơ.- cô bé dậm chân phụng phịu.

Ở bên trong, cô cố nén cười khi nghe hai cha con nói chuyện với nhau. Tiểu Ly thật đáng dễ, hơn nữa, con bé đã quen được chiều chuộng, nếu không nghe lời nó thì thật khổ. Hơn nữa, căn bệnh của Tiểu Ly không cho phép con bé bị sốc hay giận dữ.

-Sao cha lại giành với con?- cô bé nói vòng tay ôm lấy cổ anh.- Con biết cha thương con nhất mà. Gọi chị Linh cho con đi.

-Được rồi, được rồi. Cha sẽ trả lại chị Linh cho con. Chờ đấy nhóc con. Con về phòng của con trước đi- anh nói rồi đi vào trong.

-Có lẽ tôi nên sang với con bé.- cô nói, vẫn cố không cười.

-Nhưng...

-Anh đã hứa với con bé rồi mà.- cô bước đi nhưng anh đứng chặn trước mặt.

-Em sẽ quay lại đây chứ?- anh hỏi.

-Tôi...- cô nhìn anh bối rối.

-Sang xem con bé cần gì rồi quay lại đây.- anh ra lệnh.

-Nhưng anh phải tránh ra cho tôi đi chứ.

Anh miễn cưỡng đứng sang một bên. Nghe tiếng bước chân của cô đi xa khỏi căn phòng. Anh ngồi phịch xuống giường thở dài. Anh thấy cả người nóng ran lên. Lâu lắm rồi anh không có cảm giác này...là gì nhỉ?

Hạnh phúc chăng? Có phải anh đang hạnh phúc. Và trên môi anh bất chợt nở một nụ cười. Anh muốn cô ở bên anh.

Muốn được có cô trong vòng tay anh. Cô đã cho anh thấy những điều khác lạ ở một người phụ nữ. Cô mang lại cho anh cảm giác muốn được yêu thương. Phải. Anh đã yêu cô mất rồi. Hai nụ hôn và anh nhận ra mình yêu cô, nghe có vẻ hơi nực cười.

Nhưng ai mà biết được số phận chứ. Biết bao lần anh nhìn cô đứng lặng lẽ ngắm nhìn những hạt mưa hoặc những bông hoa cắm chường. Biết bao lần anh nhìn cô mỉm cười với Tiểu Ly. Những lúc như thế, anh chỉ muốn ôm chặt lấy cô, đặt một nụ hôn lên đôi môi bướng bỉnh của cô. Anh khao khát được có cô trong vòng tay biết bao nhưng bấy lâu nay, anh luôn cố gắng gạt đi cái cảm giác đó, ước muốn đó.

Lòng thù hận của anh đã khiến anh cố tình gạt bỏ hạnh phúc. Hôm nay, khi nhìn thấy Mỹ Anh đứng trước cánh cửa phòng anh. Anh mới cảm thấy lo sợ, một nỗi lo vu vơ, nhưng anh vẫn sợ. Anh hiểu Mỹ Anh, cô ta là con người nhẫn tâm và toan tính. Anh nhận ra con người thật của cô ta khi cô ta bỏ đi.

Còn cô, dù cô có mạnh mẽ và kiên cường đến đâu thì cô cũng vẫn chỉ là một chú cừ non, một bông hồng thủy tinh mong manh nhưng lại có sức mạnh ghê gớm, cô đã nắm trong tay trái tim anh mất rồi.

Chết tiệt thật đấy! Quỷ tha ma bắt cô đi, ai bảo cô tự đứng bước vào cuộc sống của anh, làm mọi chuyện rối tung lên rồi. Anh chợt nhớ đến lần nói chuyện của hai người hôm trước, cô đã nói rằng cô yêu một người. Trước hết, anh phải tìm hiểu về gã đó đã.

Anh thấy tức cười, bao năm qua anh hận những người phụ nữ xung quanh anh, cho họ chỉ là cỏ rác, kẻ mưu mô lợi dụng, bây giờ anh lại đang lo sợ vì đánh mất một người phụ nữ. Một cô gái bình thường, một cô gia sư nhỏ bé không có gì đặc biệt lại có thể lay động trái tim tưởng như đã chết của anh.

Tiểu Ly gọi cô sang phòng nó có chuyện gì vậy? Anh bắt đầu thấy bức bối khi mãi không thấy cô quay lại. Anh đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng, hết nhìn về phía cửa ra vào lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Dù có mang lòng thù hận đến đâu con người ta cũng không thể nào thoát khỏi ma lực của tình yêu, của trái tim. Anh toan ra mở cửa thì cánh cửa đã bật mở. Cô bước vào, và bắt gặp ánh nhìn lộ liễu của anh.

-Có chuyện gì với Tiểu Ly thế?- anh hỏi.

-Con bé muốn tôi giúp nó với trò đổ chữ trên mạng thôi.

-Lâu đến vậy sao?- anh cất vấn.

-Cô bé cần tôi ở đó, anh không cần phải chất vấn tôi.- cô bức bối quay đi, tránh ánh nhìn của anh. Lẽ ra cô đã có thể quên được, nhưng nụ hôn của anh, sự động chạm của anh lại khơi dậy những tình cảm, những khao khát trong cô.

-Không chỉ có con bé cần em.- anh tiến gần cô. Cô lùi lại, cố giữ một khoảng cách với anh.

Bức tường sau lưng đã phản bội lại cô. Không cho cô bước tiếp nữa. Cô đứng chôn chân một chỗ.

-Em sợ tôi?

-Không.- cô lạnh lùng đáp.

-Vậy tại sao không nhìn thẳng vào mắt tôi. Tại sao em giữ khoảng cách với tôi?- anh chống tay lên bức tường sau lưng cô.

-Anh...

-Nói cho tôi biết về người đó- người em yêu. Tôi muốn biết về người đó.

-Không có ai cả. Tôi không yêu ai hết.- cô lạnh lùng đáp. Cô không muốn lộ ra rằng mình đang nói dối, nhưng làm sao có thể nói với anh rằng người đó là anh.

-Em nói dối. Chính em đã nói với tôi rằng em có yêu một người. Hôm nọ, lúc chúng ta nói chuyện với nhau. Chính em đã nói thế.

-Tôi...- cô đã quên mất. Đứng trước anh, cô không thể suy nghĩ thấu đáo được bất cứ chuyện gì.

-Nói với tôi về người đó.

-Tại sao anh lại muốn biết? Và tại sao tôi lại phải nói với anh chứ?- cô đẩy anh ra.

-Tò mò chút thôi.- anh đáp tỉnh bơ nhưng kì thực trong lòng anh đang có bão.

-Anh ấy là người đàn ông đầu tiên tôi yêu.

-Đầu tiên và mãi mãi?- anh bắt chợt hỏi, một cách vô thức.

-Có lẽ sẽ như vậy... hoặc có lẽ không.- sẽ như vậy...cô sẽ yêu anh mãi mãi. Trái tim cô sẽ luôn hướng về anh, chỉ hướng về anh.

Em có biết tim tôi đau nhói? Em có biết tôi đang gục ngã? Anh đã quen bị người khác bỏ rơi. Anh cứ tưởng mình đã miễn dịch với những đau khổ. Nhưng không, tim anh sao lại đau thế này? Tôi có chút ý nghĩa gì với em không? Mối anh nhếch lên thành một nụ cười cay đắng, dĩ nhiên anh không dại để cô nhìn thấy. Anh vừa mới tìm lại được con người thật của mình. Anh vừa mới khiến trái tim mình thôi băng giá. Anh vừa mới nhìn cuộc đời bằng con mắt ít cay nghiệt.

-Anh ta thật hạnh phúc.- anh nói.

-Không. Anh ấy không yêu tôi. Anh ấy yêu người khác rồi.- cô nói giọng đầy chua xót và cay đắng.

-Tôi xin lỗi. Lẽ ra không nên hỏi.- gã chết tiệt đó không biết mình vừa để mất điều gì.

-Tôi ra ngoài được chưa?- cô hỏi.

-Em không muốn ở bên cạnh tôi đến vậy sao?... Thôi được rồi. Em cứ đi ra ngoài đi.

Tiếng cánh cửa đóng lại khô khốc trong không gian xung quanh. Nhìn mặt anh bây giờ thật đáng sợ, đầy vẻ chết chóc. Anh đâm thật mạnh vào bức tường, sức mạnh của anh không khiến bức tường suy chuyển mà ngược lại, tay anh chảy máu.

6. Chương 06

Anh ở lì trong phòng cả ngày. Đến chiều, tiếng gõ cửa lôi anh ra khỏi trạng thái tĩnh lặng. Bà Năm nói rằng có một vị khách đến tìm anh, một người phụ nữ.

-Có lẽ cậu nên tự mình gặp người đó?- bà nói, thái độ lạ lùng.

-Ai vậy?- anh hỏi đầy nghi hoặc trước thái độ của bà.

-Là cô ấy.

-Tại sao cô ta lại ở đây? Chết tiệt.- anh vội xuống nhà.- À, Tiểu Ly và cô Linh đâu rồi?

-Họ đi ra ngoài rồi. Tiểu Ly đòi cô giáo dẫn nó tới hiệu sách mua bộ trò chơi xếp chữ gì đó.

-Tốt. Tôi không muốn Tiểu Ly gặp cô ta.

Anh chạy xuống, thấy Mỹ Anh đang đứng đó. Sự giận dữ trong anh lại trào lên.

-Cô tìm đến công ty tôi, giờ lại dám tới cả nhà tôi sao?

-Bình, em xin anh. Em trở về để tạ tội với anh và con. Em luôn yêu anh và con. Em xin anh, hãy tha thứ cho em một lần, chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Em yêu anh, em vẫn luôn yêu anh. Và em biết anh vẫn còn yêu em mà, đúng không?

-Cô thật trơ trẽn. Sao cô còn dám nói đến chuyện yêu đương ở đây?

-Đúng. Tôi thừa nhận, tôi yêu cô. Tôi yêu cô hơn chính bản thân mình, tôi sẵn sàng vứt bỏ tất cả vì cô kể cả danh dự và mạng sống của tôi...

-Xin lỗi đã làm phiền, tôi không biết anh có khách.- tiếng nói cắt ngang khiến anh bàng hoàng. Anh quay lại nhìn cô và Tiểu Ly, con bé nhìn chăm chăm vào người đàn bà đang giàn giụa nước mắt.

-Cha, cô ấy là ai vậy?- con bé hỏi.

-Phương Ly, con...- Mỹ Anh định chạy đến nhưng anh ngăn lại.

-Cô ấy là một người bạn của cha.- anh nhẹ nhàng nói rồi hướng ánh mắt của mình về lại phía cô.- Em đưa con bé lên phòng trước đi.- anh khó nhọc thốt nên lời.

-Xin phép. Tiểu Ly, chúng ta đi thôi.- cô dẫn Tiểu Ly lên phòng, không ngoái lại nhìn anh lấy một lần. Người phụ nữ đó, bây giờ cô đã biết người phụ nữ đó là ai.

Những lời nói của anh, cô đã nghe hết. Mỹ Anh, chị ấy thật đẹp, rất xứng với anh. Anh yêu chị ấy, phải thôi, những câu nói ấy như cửa vào trái tim cô, cắt nát tim cô thành từng mảnh.

-Hoàng Bình, anh đã thừa nhận rằng anh còn yêu em.- Mỹ Anh xúc động.

-Tôi thừa nhận tôi có yêu cô. Nhưng chỉ là đã từng, đã từng yêu cô chứ không phải còn yêu cô. Bây giờ, trái tim tôi đã chết, tôi không còn yêu cô nữa, không còn chút tình cảm nào với cô. Với tôi bây giờ, sợi dây ràng buộc duy nhất giữa chúng ta là Tiểu Ly, vì dù sao cô cũng là người đã sinh ra con bé.

-Tại sao anh không để em gặp con bé?

-Chưa phải lúc. Con bé sẽ bị sốc. Bệnh của con bé cô biết mà.

-Cô ấy, có phải anh vì cô ta.- Mỹ Anh là người thông minh, cô đã thấy cách anh nhìn cô ta. Anh chưa từng nhìn cô theo kiểu đó, dù là trước kia, lúc họ yêu nhau, bây giờ thì càng không. Anh nhìn theo cô ta đến khi cô đi hết cầu thang, ánh nhìn của anh chứa đầy nỗi lo lắng, sợ hãi khi cô ta xuất hiện, nhưng cô cảm thấy khao khát của anh dành cho cô ta, anh đã yêu cô ta, cô hiểu người đàn ông này, anh đã từng là chồng cô, người đàn ông cô yêu.

-Không. Dù có cô ấy hay không thì cũng thế thôi. Tôi hận cô. Tình yêu tôi dành cho cô đã chết kể từ giây phút cô bước ra khỏi căn nhà đó, bỏ lại Tiểu Ly chưa đầy một tuổi. Còn nữa, tôi không muốn cô đến gần con bé.

-Nhưng con bé là con gái em.

-Nhưng cô đã bỏ rơi nó. Cô chỉ sinh ra nó thôi. Một người mẹ không phải là chỉ sinh ra đứa trẻ mà còn phải nuôi nấng, dạy dỗ và yêu thương nó nữa. Còn cô, cô đã bỏ rơi nó khi nó bệnh tật, nghèo khó, cô không xứng đáng làm mẹ nó.

-Em xin anh. Em chỉ muốn gặp con bé một lần thôi.

-Cô đã gặp đấy thôi.

-Em chỉ muốn nhìn kĩ nó, nói chuyện với nó. Dù sao em cũng là mẹ con bé.

-Không bao giờ. Hãy tránh xa con gái tôi. Còn bây giờ, cô hãy ra khỏi nhà của tôi. Cô không được phép có mặt ở đây.

Những giọt nước mắt trào ra không thể kìm nén. Dù đã biết trước điều này, dù đã biết trước trái tim anh không thể nào thuộc về mình. Sao cô vẫn thấy tim mình đau quá! Khi nghe những câu nói ấy, cô chỉ ước sao mình tan biến ngay vào không khí. Ước sao mình chưa bao giờ đặt chân đến đây. Ước sao mình không gặp anh, không yêu anh. Những giọt nước mắt cứ thế tuôn trào mà cô không cách nào ngăn cản. Tiếng gõ cửa khiến vang lên, cô không muốn gặp ai trong lúc này. Nhưng tiếng gõ cửa dai dẳng không dứt. Cô đành lau hết nước mắt, mở cửa. Anh đang đứng mặt cô.

-Có chuyện gì vậy?- cô hỏi.

-Em khóc? Có chuyện gì vậy?

-Không có gì, bụi bay vào mắt chút thôi. Anh tìm tôi sao?

-Tôi... cô ấy là...

-Mẹ của Tiểu Ly...tôi đã nghe thấy hai người nói chuyện.

-Chuyện không như em nghĩ đâu?- anh thốt ra và nhận ra mình đã hồ to, tự dừng lại đi giải thích làm gì.

-Tôi đâu có nói gì đâu.

-Tại sao em khóc?

-Tôi đã nói là có bụi bay vào mắt mà. Sao anh lằng nhằng thế?- cô gắt gỏng.

-Không. Bụi không khiến mắt đỏ hoe thế kia, rõ ràng em vừa mới khóc... Có phải vì người đó?- anh cầu mong cho cô nói khác với những gì anh đang nghĩ.

-Không.- anh thở phào khi cô trả lời.- Tôi chợt thấy buồn vu vơ thôi... Chị ấy... người phụ nữ đó.

-Đừng nhắc đến cô ta. Tôi không muốn nhắc đến người phụ nữ bội bạc nhặn tâm đó.

-Nhưng anh yêu chị ấy?

-Tôi yêu cô ấy. Phải. Tôi đã từng yêu cô ấy sâu đậm, muốn cho cô ấy tất cả mọi thứ trên đời này. Tôi sẵn sàng từ bỏ mạng sống của mình vì cô ấy. Tôi tôn thờ cô ấy như một nữ thần, không bao giờ muốn cô ấy đau khổ. Nhưng tất cả chỉ là quá khứ. Tôi không thể tha thứ cho cô ấy, vì cô ấy đã phản bội tôi. Cô ấy không thể chịu đựng được cảnh nghèo khó. Cô ấy không muốn chăm sóc đứa con bị bệnh.

-Có thể chị ấy có nỗi khổ tâm nào đó.

-Dù có khổ đến đâu cũng không có một người mẹ nào nhặn tâm bỏ rơi đứa con mới sinh của mình, vậy mà cô ta đã như vậy đấy. Tôi hận cô ta.

-Vì chị ấy mà anh hận tất cả phụ nữ. Tự nhốt mình trong cái vỏ bọc của chính anh. Chẳng lẽ vì hận một người phụ nữ anh từng yêu mà anh có thể khiến bản thân mình trở nên như vậy.

-Như thế nào?

-Lạnh lùng. Khó đoán... Nhặn tâm.

-Em nghĩ tôi nhặn tâm sao?- anh cười. Lần đầu tiên cô thấy anh nở một nụ cười đúng nghĩa.- Bé con, em còn ngây thơ lắm. Em sẵn sàng bỏ qua cho những người đã cướp mất của em mọi thứ vì họ hứa sẽ giữ lại ngôi nhà của cha mẹ em. Nhưng lại nói tôi nhặn tâm chỉ vì tôi hận một người phụ nữ mà tôi từng yêu.

-Thì đúng như vậy còn gì. Bố tôi thường nói người đàn ông khiến phụ nữ phải khóc là người nhặn tâm nhất trên đời này.- cô cãi lại. Quên mất rằng mình vừa hứa sẽ quên anh đi.

-Vậy thì chắc là tôi là kẻ nhặn tâm nhất trên đời này phải không?- anh bước đến gần cô và kéo cô vào vòng tay mình.

-Anh định làm gì...- cô giằng ra khỏi anh đề phòng, nhưng anh giữ cô chặt quá.

-Em không đứng yên một chút được sao?- anh cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn.

Ngay trong giây phút này, trong vòng tay anh, cô đã quên đi tất cả. Trên thế giới bây giờ chỉ còn anh và cô, và hai trái tim đang khao khát gọi tên nhau nhưng chủ nhân của chúng lại cố che giấu. Phải chăng vì cái tôi quá lớn của hai người đã áp đặt lên con tim, không cho phép đôi môi thốt ra lời yêu thương đó. Giá như tôi biết được em đang nghĩ gì. Giá tôi nhìn thấy trái tim em. Giá tôi có thể hét lên với em rằng tôi yêu em. Giá em hiểu tôi yêu em biết bao. Giá tôi có thể bóp nát trái tim mình, bắt nó thôi yêu em.

Cô không muốn kháng cự lại anh, cô không muốn che giấu những điều con tim cô đang đòi hỏi. Cô vòng tay ôm chặt anh, đáp trả nụ hôn của anh thật nồng nàn. Ít nhất trong lúc này, cô còn cảm nhận được trái tim anh đang đập cùng một nhịp đập với trái tim cô. Cô yêu anh biết bao, cô yêu anh hơn mọi điều trên thế gian này. Cô yêu tất cả những gì thuộc về anh, những thứ xung quanh anh.

Ngôi nhà của anh, cô thấy nó thân thuộc như chính nhà mình. Đã có lúc cô nghĩ, nếu phải rời khỏi ngôi nhà này, cô sẽ thực sự trở thành kẻ không nhà, không có nơi nào để đi. Bởi ngôi nhà duy nhất cô biết là ngôi nhà của cha mẹ cô và ngôi nhà này, nơi cô đang đứng.

Vòng tay anh vẫn xiết cứng lấy cô nhưng đôi môi anh đang di chuyển xuống cảm cô rồi xa hơn...cổ cô...ngực cô. Cô cảm thấy không khí xung quanh như đang cạn dần, chân cô mềm nhũn. Anh kéo cô đến bên giường. Cô nghe tiếng cúc áo anh dứt phụt. Bàn tay anh di chuyển đến chiếc áo khoác mỏng dính của cô, rút sợi dây buộc. Thời gian như ngừng trôi ở giây phút này. Cô là loại con gái hư hỏng, cô thề nguyện rửa mình. Nhưng cô muốn là của anh, theo mọi cách. Cô muốn được ở trong vòng tay anh, dâng hiến bản thân mình cho anh- người đàn ông cô yêu.

Anh lao vào cô, “ngấu nghiến” đến từng centimét trên cơ thể cô. Anh như một con thú hoang bị kìm nén lâu ngày. Trong căn phòng nhỏ bé, anh làm tất cả những gì mình muốn với cô. Chìm đắm trong cơn mê mê khoái lạc, những cảm xúc nhục cảm mà cơ thể trinh trắng của cô mang đến cho anh. Hương thơm trên cơ thể cô quần lấy anh khiến anh càng thêm khao khát.

Cô đã thuộc về anh, thật sự đã thuộc về anh. Tất cả những cảm xúc trong cô xáo động. Phần da thịt nhức nhối, rất bồng nhắc nhở khiến cô thấy xấu hổ. Cô đúng là hạng con gái hư hỏng, không ra gì. Lên giường với một người đàn ông chỉ mới quen biết vài tháng, dù cho cô có yêu anh ta đi nữa. Nhưng cô không hối hận vì cô yêu anh, muốn làm mọi thứ cho anh. Và cô sẽ không từ chối điều anh đòi hỏi, dù là bất cứ điều gì. Hơn nữa, anh không hề ép buộc cô, chính cô cũng đồng ý với hành động của anh. Sự động chạm ban đầu khiến cô đau đớn, nhưng rồi những cái vuốt ve, nụ hôn anh đặt lên môi cô đã đánh thức những bản năng nguyên thủy trong cô. Cô cứ thế, nằm trong vòng tay anh, để mặc anh cho anh dúi dẩy cô vào thiên đường khoái lạc cho đến khi cả hai đều mệt nhoài. Cô ngủ thiếp đi, gối đầu lên tay anh.

Cái lạnh ủa vào phòng khiến cô khẽ rùng mình, rúc sâu hơn vào tấm drap mỏng manh ấm hơn. Nhưng một bàn tay nhanh hơn, kéo cô vào sát bên mình, ôm chặt. Anh nhẹ nhàng vuốt một lọn tóc xòa trên má cô, bắt gặp anh mỉm cười, cảm thấy lòng mình ấm áp và thanh thản hơn bao giờ hết. Bây giờ cô là của anh, mặc kệ cô có yêu anh hay không, mặc kệ trong tim cô có hình bóng ai, anh sẽ làm mọi thứ để giữ cô bên anh mãi mãi.

Cô thức dậy cảm thấy nhức nhối nơi nữ tính. Khi bộ não bắt đầu hoạt động bình thường trở lại, cô mới nhớ đến những chuyện vừa mới xảy ra. Một màu đỏ ửng lan ra trên khuôn mặt cô. Cô chống hai tay xuống giường để ngồi dậy nhưng vòng tay anh vòng qua giữ lấy cô.

-Cuối cùng thì em cũng dậy.- anh nói bên tai cô.

Hơi thở của anh phả vào gáy cô nóng hổi. Cô lấy hết can đảm ngược lên nhìn anh. Ánh mắt anh chiếu vào cô âu yếm.

-Anh không khiến em đau chứ?- anh nhẹ nhàng hỏi.

-Không...em không sao.- cô lắp bắp.

Cô nhẹ nhàng gỡ tay anh ra ngồi dậy. Nhưng vết hồng hồng trên tấm nệm trắng tinh đã tác động mạnh vào những nơon thần kinh trong cô.

-Anh xin lỗi.- anh vòng tay qua eo xiết nhẹ cô trong lòng mình.

-Đừng nói xin lỗi trừ khi đó là việc ngoài ý muốn của anh.- cô nói.

-Anh xin lỗi vì đó không phải là điều ngoài ý muốn của anh. Anh muốn điều đó, anh không cưỡng lại được. Lúc đó, điều duy nhất anh nghĩ được đó là anh muốn em, anh khao khát được chạm vào em.- anh hôn lên tóc cô, hít hà hương thơm trên mái tóc buông dài của cô.

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa bên ngoài. Và rồi tiếng bà quản gia Năm vọng vào.

-Cậu chủ, đã đến giờ ăn tối rồi. Mời cậu xuống.

-Đã đến giờ ăn tối rồi sao? Em nên thay quần áo đi, chúng ta xuống dưới.

-Sao... sao bà ấy biết anh ở đây?- cô nhìn anh ngạc nhiên xen lẫn lo lắng.- Chẳng lẽ...

-Thì anh ở đây cả buổi rồi còn gì. Ở nhà này, không có ở phòng anh, không có ở phòng Tiểu Ly thì là ở chỗ em. Không khó đoán lắm.- anh nhún vai.- Đi vào thay quần áo đi.

Cô vào phòng tắm, để cho những tia nước nóng xối vào người, làm dẫn dây thần kinh đang căng lên. Từng nơi trên cơ thể cô đều có dấu vết của sự động chạm, vuốt ve của anh. Những nụ hôn anh trao cô chưa bao giờ ngọt ngào và đầy đam mê đến thế. Mọi thứ cứ như một cơn mơ mà cô sợ nếu tỉnh giấc thì sẽ tan biến. Vừa này, những cử chỉ anh dành cho cô thật dịu dàng, ánh mắt anh nhìn cô trìu mến, cô cảm giác như con người lạnh lùng và tàn nhẫn trong anh chưa bao giờ tồn tại. Người đàn ông vừa mới ôm cô trên giường là người hoàn toàn khác với người đàn ông cô đã gặp lần đầu tại chính ngôi nhà này mấy tháng trước. Nước nóng có vẻ khiến cô thoải mái hơn. Cô ra khỏi phòng tắm, anh đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, quần áo tươm tất. Anh quay lại khi cô khẽ hắng giọng.

-Em xong rồi chứ? Chúng ta xuống nhà thôi.- anh nắm tay cô kéo đi.

-Anh xuống trước đi, lát nữa tôi sẽ xuống.- cô rút tay mình khỏi tay anh rồi nói.

-Có chuyện gì nữa thế?

-Có chút chuyện nhỏ thôi. Anh cứ xuống trước đi.

-Thôi được rồi.

Đợi anh ra khỏi phòng, cô mới quay lại với lấy tấm ra trắng trên giường. Nhìn kĩ lại cái vết hồng hồng đỏ rồi đem tắm ra tới chỗ chiếc máy giặt. Tim cô đập loạn xạ trong lồng ngực. Cô tự hỏi, liệu anh có chút tình cảm nào với cô hay chỉ là cảm xúc nhất thời, nổi khao khát nhất thời của anh. Mà cũng đúng thôi, làm gì có người đàn ông nào cưỡng lại được khi chỉ có mình anh ta và một cô gái trong căn phòng nhỏ bé. Hơn nữa, chính cô ta còn chẳng kháng cự lại anh.

Cô xuống dưới nhà ăn tối. Tiểu Ly và anh đang ngồi bên bàn ăn. Tiểu Ly đang uể oải ăn nốt bát súp của mình. Bà Năm đang vắt nước cam cho Tiểu Ly. Còn anh đang nhâm nhi tách trà và đọc báo, ăn xong rồi sao.

-Cháu gái, ngồi xuống ăn tối đi, làm gì trên ấy mà lâu thế?- bà Năm nói khi đưa cho cô bát cơm.

-Dạ. Bác không ăn sao?

-Ta ăn xong rồi, tại cháu ở trên ấy lâu quá đấy mà.- bà mỉm cười hiền từ rồi quay lại với quả cam đang vắt dở.

-Chị Linh, lát nữa lên phòng chơi với em nhá!- Tiểu Ly thay đổi ngay thái độ từ uể oải sang háng hái khi thấy cô.

-Ừ! Em thích trò chơi đó đến thế kia à?- cô mỉm cười hỏi.

-Vâng. Vui hơn khi chơi trên máy vi tính nhiều. Trên máy tính, thỉnh thoảng lại lặp lại mấy câu, mãi cũng chán.

Anh quan sát cô và Tiểu Ly thân thiết với nhau, trông họ giống mẹ con thật. Nhưng anh cảm thấy bức bối vì từ này tới giờ, chỉ có anh để ý đến cô còn cô thì cứ nói chuyện với Tiểu Ly chẳng chú ý gì tới anh. Đã thế còn hứa sẽ lên phòng chơi với con bé, còn anh thì sao đây.

-Không được, con phải để chị ấy nghỉ ngơi nữa chứ. Bắt chị ấy chơi với con suốt thế sao.

-Cha lạ thật đấy. Chị ấy là cô giáo con, bảo mẫu của con, bạn của con, dĩ nhiên con phải chơi với chị ấy rồi.- con bé đáp tỉnh bơ.- À, đúng rồi, cả buổi chiều nay, từ lúc tối hiệu sách về tới giờ, em chẳng thấy chị đâu cả, cứ ở lý trong phòng.

7. Chương 07

Cô sực sặc canh nóng khi nghe con bé nói. Mặt đỏ ửng. Bà Năm ném về cô ánh mắt đầy hàm ý và nụ cười bí hiểm khiến cô bối rối. Cô lên nhìn anh nhưng vội quay đi ngay khi bắt gặp ánh nhìn của anh.

-Cha, cả cha nữa, hình như hai người có gì giấu con hả?- con bé vẫn không tha cho hai người.

-Con lo mà ăn nốt đi. À, cha nói trước, lát nữa chị Linh không thể tới chơi với con được đâu. Con tự chơi một mình đi.

-Ồ, sao lại thế?- cả cô và Tiểu Ly đồng thanh.

-Cha có chuyện muốn nói với chị ấy. Xin lỗi con gái, cha sẽ đền bù cho con sau.- anh mỉm cười đứng dậy.- Lát nữa ăn xong, lên phòng gặp tôi.- anh nói rồi đi thẳng lên cầu thang.

-Chán cha ghê. Thế là lại phải chơi một mình rồi.- Tiểu Ly cũng bỏ lên phòng, mang theo ly nước cam của mình.

Chỉ còn cô và bà Năm, cô đứng dậy, thu dọn bát đĩa đem ra bồn rửa.

-Không phải tự nhiên mà ta nói với cháu rằng cậu ấy cần một trái tim có thể lắng nghe cậu ấy.

-Dạ...? Cháu....

-Ta biết cháu yêu cậu ấy. Ta đã nhìn thấy điều đó trong mắt cháu mỗi khi chúng ta nói chuyện với nhau. Và ta cũng biết cháu đau khổ vì cháu nghĩ rằng cậu ấy không yêu cháu... Thế nhưng ta tự hỏi cái sự mạnh mẽ của cháu đâu rồi cả lời hứa của cháu với người mẹ đã mất rằng cháu sẽ không trốn chạy tình yêu?

-Đôi khi thực tại khác xa lý thuyết. Cháu có thể hứa điều đó nhưng để giữ được nó mới thực sự khó...khó hơn những gì cháu tưởng rất nhiều.

-Cháu nghĩ rằng cậu ấy không yêu cháu? Nhưng cháu đã hỏi cậu ấy chưa? Cậu ấy có nói rằng cậu ấy không yêu cháu?

-Đâu cần phải nói hả bác. Anh ấy đã thừa nhận rằng anh ấy yêu người phụ nữ khác. Vậy có khác nào anh ấy phủ nhận tình yêu dành cho cháu? Anh ấy không thể nói yêu cháu trong khi vừa nói yêu người khác.

-Chiều nay cậu ấy đã nói gì đó với Mỹ Anh sao?- bà ngạc nhiên.

-Cháu không muốn nhắc tới chuyện đó.

-Chiều nay cậu ấy đã ở trong phòng cháu cả buổi. Hai người không có chuyện gì đấy chứ?

-Không...không có gì đâu ạ.- cô vội nói.

-Thật chứ? Cháu không nói dối bác chứ hả?

-Thật là không có gì mà bác.

-Thế thì tốt. Con gái phải biết giữ mình. Đàn ông dù tốt đến đâu họ cũng chỉ là đàn ông mà thôi. Đừng để đến lúc hối hận không kịp.- cô thấy có lỗi vì nói dối bà, nhưng cô không muốn nói với người khác về chuyện của mình.

Cô rút rờ gõ cửa phòng anh. Chẳng ai ra mở cửa. Rõ ràng anh bảo cô lên phòng gặp anh cơ mà. Gõ lại lần nữa vẫn chẳng thấy ai ra mở cửa, cô qua phòng Tiểu Ly một lát rồi về phòng mình. Cô suýt nữa hét lên khi thấy anh đứng trong phòng mình.

-Sao...sao anh lại ở đây?- cô lấy lại tinh thần rồi hỏi anh.

-Anh bảo em ăn xong lên phòng gặp anh mà sao em đi lâu thế hả? Lại qua chỗ Tiểu Ly chứ gì? Anh biết ngay mà.- anh nói một hồi.

-Nhưng anh bảo tôi lên phòng anh cơ mà.

-Anh bảo em lên phòng gặp anh chứ không bảo em lên phòng anh.

-Nhưng anh phải nói rõ ra thì tôi mới biết được chứ.

-Được rồi, là lỗi của anh. Với lại, anh không gọi em lên đây để nói về chuyện phòng ốc. Anh muốn nói chuyện chúng ta?

-Chuyện chúng ta? Ý anh là gì?

-Chúng ta phải kết hôn thôi. Em phải lấy anh.

-Tại sao?

-Tại vì anh đã lấy đi sự trinh trắng của em.

-Tôi không phải hạng đàn bà dụ đàn ông lên giường để ép anh ta kết hôn với mình.

-Anh không nói em dụ dỗ anh. Là lỗi của anh, anh đã phá hỏng đời con gái của em. Hơn nữa, anh phải có trách nhiệm với con của mình. Em đủ thông minh để biết rằng bây giờ, mầm mống của anh đang lớn lên trong em chứ?

-Chuyện đó anh không phải lo, tôi tự giải quyết được? Có con hay không đó là chuyện của tôi, tôi sẽ không làm liên lụy đến anh.- cô đáp trong khi trái tim đau nhói.

-Cái gì?- anh trợn mắt.- Em định bỏ con sao? Em định phá thai?- anh rít lên âm ầm.

-Anh bị điên sao? Anh nghĩ tôi là loại người nào chứ? Ý tôi là tôi sẽ tự nuôi nó. Không liên quan gì đến anh hết, con tôi tôi nuôi.

-Vậy em có đồng ý kết hôn với anh?

-Không.

-Tại sao?

-Tôi không muốn.

-Nếu em không muốn cũng phải cho anh một lý do chứ.- bỗng nhiên khuôn mặt anh trở nên u ám. Giọng anh bỗng trầm xuống.- Có phải em không muốn lấy tôi vì em vẫn còn yêu người đó?

-Không phải vậy.

-Vậy thì vì sao?- anh ép sát cô vào tường, ánh mắt chết chóc, cô cảm nhận được sức nặng của anh trên người mình.

-Tôi không thể lấy một người không yêu tôi, anh chỉ muốn có trách nhiệm với tôi.- cô đã quá mệt mỏi, cô không muốn che giấu nữa. Phải, anh không yêu cô, anh chỉ muốn có trách nhiệm với cô. Nhưng cô lại không muốn thế. Cô yêu anh và cô muốn anh cũng yêu cô như vậy.- Tôi có thể yêu một người không yêu mình. Nhưng tôi không thể lấy người đàn ông tôi yêu trong khi biết người đó không hề yêu tôi.

-Em...em vừa mới nói gì cơ?- anh đứng tròn chân một chỗ, tay vẫn giữ chặt lấy eo cô. Cô yêu anh. Cô yêu anh sao, trong giây phút ba từ thiêng liêng đó bật ra khỏi môi cô, anh thấy như mình vừa được nghe lời chúa phán quyết vậy.

-Phải. Tôi yêu anh. Tôi thực sự yêu anh...Và tôi ước gì anh hiểu được điều đó dù chỉ một lần trong đời.

-Dĩ nhiên là anh hiểu.- cô ngược lên nhìn anh ngạc nhiên.- Không chỉ một lần trong đời mà là mãi mãi. Anh hiểu điều đó bởi vì anh cũng yêu em.

-Anh yêu em. Nhưng...- cô vẫn không tin vào tai mình.

-Anh đã nói với em, chuyện của Mỹ Anh là quá khứ, anh không còn yêu cô ấy. Anh đã giải thích điều đó với em.- anh nói.- Em không tin anh?

-Em tin.- hai hàng nước mắt hạnh phúc đang lăn dài trên đôi má cô. Anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô rồi đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn.

Trong lúc hai người đang hạnh phúc bên nhau, thì ở cách đó không xa, có một sự toan tính đang lóe lên trong đầu người phụ nữ.

Cô mở mail, định kể cho Trang về chuyện của mình. Nào ngờ con bạn quái quỷ này lại nhanh hơn cô.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah! Bạn Linh yêu dấu của tớ - cô bật cười khi đọc đến đây, thật không đỡ được con bạn mình, có chồng có con rồi mà còn như trẻ con.

Tớ và Hùng rất nhớ cậu, lắm lúc anh ấy còn khiến tớ điên lên và ghen lồng lộn bởi vì anh ấy nhắc về cậu quá nhiều. Nhưng mà nghĩ lại thì tớ cũng đã từng tra tấn anh ấy suốt mấy tháng liền vì nhớ cậu lúc hai chúng mình mới sang Pháp. Bây giờ bé Yun đã được hai tuổi nên vợ chồng tớ quyết định sẽ đưa nó về Việt Nam. Với lại đúng lúc anh Hùng muốn mở thêm một chi nhánh của công ty tại Việt Nam. Hai tuần nữa chúng tớ sẽ về, nhớ đến đón bọn tớ nhá bạn yêu dấu. À, tiện thể tìm hộ tớ một căn hộ luôn nhá, cậu đâu muốn tớ và con trai đỡ đầu yêu dấu của cậu ở khách sạn đúng không nào. Hi! Tớ iu bạn nhiều lắm lắm lắm ý. Giúp tớ đi mà, làm ơn đi mà.“. Cô bật cười vì con bạn của mình, tức chết được, hai người đó đi biệt xứ, bỏ mặc cô ở lại một mình suốt hai năm. Thế mà đến lúc về lại ”bắt” cô đi tìm nhà cho nữa chứ. Đột nhiên cửa sổ yahoo chat hiện lên kèm theo cái Buzz! từ con bạn thân, giờ mới lộ diện đây.

-He he he, bạn yêu dấu. Hai tuần nữa chúng ta được gặp lại nhau rồi.

-Vâng. Cảm ơn vì đã nhớ ra tôi.

-Thôi mà. Đừng giận mà. Tớ xin lỗi vì bắt cậu tìm nhà gấp quá.

-Biết ngay mà. Vợ chồng cô bỏ đi biệt tăm đến lúc cần mới nhớ ra tôi chứ gì.

-Hi! Bạn bè mà. Giúp nhau chút đi. Tớ sẽ về luôn đấy. Nhớ bạn yêu lắm mà. Chẳng lẽ cậu không muốn xem con trai yêu quý của cậu lớn đến thế nào sao?

-Được rồi. Cậu dụ được tớ rồi đấy. Tìm nhà, nhưng tìm thế nào bây giờ.

-Một căn hộ chung cư hay một ngôi nhà riêng cũng được. À đúng rồi, chuyện của anh chàng lạnh lùng thế nào rồi.

-Ổn rồi.

-Ổn? Thế nào là ổn.

-Thì là ổn. Thôi, lúc nào gặp tớ sẽ kể cho.

-Anh ta đẹp trai lắm đúng không?

-Tất nhiên.

-Tất nhiên. Yêu rồi có khác. Tớ mà gặp anh ta thì thế nào cũng chết với tớ.

-Gì cơ?

-Ai bảo anh ta cướp mất trái tim cô bạn thân nhất của tớ.

-Hai ông bà bỏ mặc tôi cô đơn ở lại đây suốt hai năm trời, thỉnh thoảng mới liên lạc với nhau. Vậy mà còn nói người ta cướp mất tôi.

-Xin lỗi mà. Không cố ý mà. Cậu hãy hiểu cho con bạn nhỏ bé đáng thương này. Nếu bọn tớ không sang Pháp thì mẹ anh ấy sẽ giết cả hai chúng tớ mất. Hơn nữa, bố anh Hùng mất, anh ấy phải gánh vác trách nhiệm.

-Ai hỏi đâu mà kể lể. Cậu tới sân bay lúc mấy giờ?

-À, anh Hùng sẽ về trước một tuần để sắp xếp công việc, hai anh em đi tìm nhà luôn nhé. Tuần sau hai mẹ con tớ mới về. Tám giờ sáng thứ ba, nhớ phải ra đón đấy. Còn phải ôm con trai nữa chứ.

-Con trai thế nào rồi, nhớ nó quá đi mất. Bây giờ chắc nó khác lắm nhỉ.

-Con trai trông yêu lắm. Mẹ Linh mà nhìn thấy thì chắc sẽ muốn có em bé ngay thôi.- cô bật cười.

-Trông em có vẻ rất vui.- giọng anh cất lên khiến cô giật mình quay lại.

-Anh làm em hết hồn. Sao anh cứ xông vào phòng người khác mà không gõ cửa thế nhỉ?

-Em đang làm chuyện mờ ám gì muốn giấu anh hay sao mà không cho anh vào phòng?

-Anh đừng có nghĩ lung tung nhé. Có anh mờ ám thì có, cứ như ma, thoát ẩn thoát hiện.- cô nói rồi quay lại với cái màn hình laptop- cái laptop của bố tặng cô lúc cô thi đỗ đại học.

-Em đang làm gì mà vui thế hả? Có thằng cha nào đang tán tỉnh em à?

-Anh càng nghĩ càng đen tối. Gia đình cô bạn thân của em sắp về Việt Nam. Hai tuần nữa.

-Cái cô bạn mà em nói hai năm rồi chưa gặp nhau ấy hả?

-Vâng. Chồng cô ấy mở chi nhánh của công ty ở Việt Nam nên đưa vợ con về đây sống.

-Vậy ư? Thảo nào mà em vui thế.

-Dĩ nhiên. Em mong gặp thằng nhóc con đỡ đầu của em mà.

-Vậy là anh sẽ phải san sẻ em với cô bạn của em và con trai đỡ đầu của em nữa đúng không?- anh đổ mình xuống giường cô thở dài.

-Đừng có trẻ con thế thưa ngài. Dù sao thì ngài cũng có được trái tim em rồi còn gì. Chia sẻ em một chút cũng được.- cô vòng tay ôm anh và nói.

-Em nghĩ anh phải chia sẻ em với Tiểu Ly ít lắm à. Em ở bên con bé gần như cả ngày em có biết không hả. Đến tối anh mới về đến nhà, gặp em một lát, đến giờ đi ngủ thì em khóa trái cửa phòng.

-Ngài xấu tính, từ bao giờ ngài ghen tị với cả con gái mình thế.

-Biết thế anh không nói với con bé chúng ta sẽ kết hôn nữa. Có lẽ như thế con bé sẽ ít quẩn lầy em hơn và em sẽ có nhiều thời gian hơn dành cho anh.

-Anh xấu tính quá đi mất. Mà ai cho anh nói xấu con gái em hả?

-Con gái em?

-Con anh cũng là con em. Suy ra, con bé là con gái em. Nhớ đấy nhé, cấm không được nói xấu con gái em.

-Em... em nở lòng dối xử với anh như vậy sao?

-Đồ trẻ con.

-Ai cho em nói anh trẻ con hả? Được, anh sẽ trừng phạt em.

Anh luồn tay qua eo cô rồi giở trò thọc lét khiến cô ré lên.

-Thôi đi...em không chịu nổi nữa.- cô cười chảy nước mắt.

-Còn dám nói anh trẻ con không hả?- anh vẫn tiếp tục cù.

-Thì...thì anh đúng là...trẻ con còn gì.- cô nói nhát gừng.

-Vẫn còn cứng đầu.- anh vẫn không buông tha.

-Thôi được rồi, được rồi...em...em thua...Đừng lại đi...em không chịu nổi đâu.- cô cười khiến khuôn mặt đỏ ửng lên.

-Nhớ đấy nhé.- anh ngưng lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đáng yêu đang ửng đỏ lên vì cười.- Em đẹp quá.- anh nói rồi cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cô.

-A...Con xin lỗi. Con không cố ý nhìn trộm.- tiếng Tiểu Ly hét lên khiến hai người giật mình buông nhau ra.

-Con...sao con vào mà không gõ cửa hả?- anh xấu hổ quá nên vờ trách con bé.

-Tại cửa không đóng nên con tưởng chỉ có mình chị...à quên mẹ trong này. Ai ngờ đâu?

-Mẹ?- anh ngạc nhiên nhìn con bé.- Con gọi chị thành mẹ từ khi nào?

-Khi nào hai người kết hôn thì chị sẽ thành mẹ con còn gì. Lúc đầu hơi ngượng miệng nhưng rồi cũng quen. Mà ra đường, người ta tưởng chị...à quên mẹ là mẹ con thật đấy.

-Lần sau vào phòng nhớ gõ cửa đấy.- anh nói.

-Anh vào phòng không đóng cửa còn nói gì nữa.- cô quay ra trách anh.

-Sao lại tại anh? Hai người hùa vào đánh hội đồng anh đấy à? Trời ơi! Thế là tôi khổ rồi!- anh kêu thảm thiết.

-Ai bảo cha ăn hiếp con cho lắm vào?- con bé cãi lại.

-Cha ăn hiếp con hồi nào chứ.

-Thôi được rồi. Hai người đừng có cãi nhau nữa. Anh đúng là như trẻ con ý.

-Đã bảo đừng có nói anh là trẻ con cơ mà, em bị thọc lét chưa chưa à?

-Xi...cha đúng là trẻ con thật. Người lớn thì cũng chỉ là những đứa trẻ to xác thôi mà.- con bé leo lên lòng cô rồi quay ra nói lại anh.

-Con...em...hai người...định chọc tức tôi hả.- anh bức bối, trông khuôn mặt khổ sở của anh khiến cô phải cố nén cười còn Tiểu Ly thì vẫn tỉnh bơ, đã thế con bé còn với lấy cái laptop ngồi nghịch nữa.

-Ồ, bạn của mẹ sắp tới đây à?- con bé hỏi khi nhìn thấy cửa sổ chat cô vẫn để hiện trên màn hình, quên chưa tắt.

-Ừ! Cô ấy là bạn thân của mẹ. Hai tuần nữa cô ấy sẽ về, cô ấy có một cậu con trai hai tuổi đấy, hai mẹ con mình tới chơi với em bé được chứ?

-Mẹ cho con đi cùng thật à? Được đấy.- Tiểu Ly hí hửng.

-Không được.- anh gất gồng.- Hai người đi định để tôi ở nhà một mình à.- cô quay ra lườm anh nhưng Tiểu Ly không nhìn thấy vì còn đang cúi mũi vào cái máy tính.

-Cha chịu khó đi. Đàng nào thì cha cũng ở một mình suốt 10 năm đấy thôi, một ngày cũng không hại gì đâu.

-Thật hết chịu nổi.- anh bức bối đi ra khỏi phòng.

Cả cô và Tiểu Ly cùng lăn ra cười. Anh đứng ngoài, cơn tức dâng đến cổ khi nghe tiếng cười của cô con gái và vợ chưa cưới. Nhưng anh cũng cảm thấy hạnh phúc nữa. Lần đầu tiên trong đời anh cảm nhận được sự ấm áp của gia đình. Anh hạnh phúc vì có cô trong đời, vì nhờ cô mà Tiểu Ly có thể cười, nhờ cô mà Tiểu Ly có một người mẹ, một gia đình đúng nghĩa- điều mà dù anh có cố gắng thế nào suốt 10 năm qua cũng không thể mang lại cho con bé. Hôm qua bác sĩ Lý- bác sĩ điều trị của Tiểu Ly gọi điện cho anh, ông nói rằng bệnh tình của Tiểu Ly tiến triển theo chiều hướng tốt. Nếu cứ theo tình hình này thì cô bé có thể phẫu thuật bất cứ khi nào tìm được tim để thay. Anh cảm ơn ông trời đã mang cô đến cho anh- một thiên thần. Và anh sẽ làm tất cả để giữ cô bên anh mãi mãi.

Hùng gọi điện hẹn gặp cô ở quán cà phê quen của ba đứa. Cô vội sửa soạn rồi bay đến gặp bạn. Lâu lắm mới được gặp lại anh bạn đáng yêu ngày nào, làm gì mà không vui cho được. Cô nhớ lại trước kia, Hùng đã từng tỏ tình với cô. Anh đã làm tất cả để cô được vui. Cô tôn trọng anh, không nỡ làm anh phải buồn. Nhưng cô hiểu trái tim mình, nó không thuộc về anh. Rồi đến khi, cô đã phải lấy hết can đảm để từ chối, mặc dù lúc đó, trái tim cô cũng đau nhói. Cô ghét mình vì đã làm tổn thương anh. Anh quá tốt và bao dung, anh sẽ không giận cô, chính vì thế nên càng khiến cô khổ tâm. Có lẽ cô sẽ còn cảm thấy có lỗi với anh mãi nếu như Trang không bước vào cuộc đời anh. Cô làm mọi cách để vun đắp cho hai người, và hạnh phúc đến cùng cực khi Trang bước vào lễ đường cùng với anh, khi cô được cùng hai người chào đón đứa con đầu lòng của họ.

8. Chương 08

Xe buýt dừng lại ở bến, cô đi bộ đến quán cà phê. Hùng đã ngồi ở đó từ bao giờ, anh vẫn chẳng thay đổi gì cả, chỉ có chừng chặc lên thôi. Làm cha rồi mà, lại còn quản lý cả một tập đoàn lớn nữa chứ.

-Hey.- anh vẫy tay khi nhìn thấy cô.

-Chào anh.- cô ôm chầm lấy anh.- Lâu rồi không gặp, anh về lúc nào mà không báo để em ra đón.

-Anh về mới được mấy hôm, tại công việc bận quá nên bây giờ mới gọi cho em được. Em vẫn khỏe chứ?

-Vâng, em vẫn khỏe? Còn Trang và bé Yun thế nào?

-Vẫn rất khỏe. Tuần sau là cả ba người được gặp lại nhau rồi đấy, hai năm rồi còn gì. À, anh có ảnh của hai mẹ con đây này.- anh nói rồi rút từ ví ra một tấm ảnh nhỏ đưa cho cô.

-Wow! Đáng yêu quá đi mất. Còn nhớ lần đầu tiên em bế nó trên tay, nhỏ xíu, bây giờ thì đáng yêu quá.- cô xuýt xoa khi nhìn thấy bé Yun.

-Thì em đợi đến lúc có em bé đi. Khỏi cần phải khen con anh đáng yêu nữa. À mà này, anh nghe Trang nói em có một anh chàng nào đấy đúng không?

-Vâng. Bọn em sẽ kết hôn.

-Chà, cô làm bọn anh bất ngờ đấy nha. Còn công việc, em có định tiếp tục tìm công việc theo đúng chuyên môn của mình không?

-Dĩ nhiên. Làm luật sư là niềm đam mê lớn nhất của em mà. Nhưng mà chẳng có công ty nào nhận em hết.

-Có công ty anh này. Anh sẽ mở một chi nhánh của công ty tại Việt Nam. Và anh cần một đoàn luật sư.

-Nhưng em làm gì có kinh nghiệm gì đâu.

-Cứ làm rồi sẽ có kinh nghiệm. Hơn nữa, thủ khoa tốt nghiệp của đại học Luật chẳng lẽ lại không có chút bản lĩnh nào sao. Anh thấy hơi lạ khi mấy công ty kia không nhận em đấy.

-Bởi vì con cháu họ lấp đầy công ty cả rồi, hơi đâu thuê người ngoài như em.

-Đoàn luật sư sẽ có năm người. Em là người đầu tiên anh thuê đấy. Yên tâm, em sẽ được làm việc với những người có năng lực nhất.

-Để em suy nghĩ được không?

-Dĩ nhiên.

-À anh này, ngày mai anh em mình đi tìm nhà nhé? Vợ anh ngày nào cũng hối em hết ý.

-Rồi rồi. Cái chuyện đó cô ấy còn nói đến nỗi anh muốn trốn luôn mỗi khi thấy cô ấy. May mà em ở xa, còn anh đây, anh ở ngay trong nhà cô ấy.

-Con bé này.- cô bật cười.

-Mà này, anh nóng lòng muốn được gặp anh chàng của em đấy nhé. Anh nghe nói anh ta có một cô con gái 10 tuổi, bị bệnh tim đúng không?

-Sao anh biết?

-Trang và em có bao giờ giấu nhau chuyện gì đâu? Hơn nữa, cô ấy rất lo lắng khi nghe em nói rằng anh ta có một cô con gái 10 tuổi nên bắt anh điều tra. Anh xin lỗi vì làm những chuyện đó sau lưng em.

-Không sao đâu. Em hiểu Trang lo lắng cho em. Cô ấy là người thân duy nhất của em trên đời này mà, sao em có thể trách cứ cô ấy. Nhưng thật sự, em thấy nó hơi xâm phạm quyền riêng tư quá.

-Anh biết. Nhưng nếu em phải biết, nếu Trang không bắt anh làm thế thì tự anh cũng phải làm thôi. Giao em ột người đàn ông có đứa con gái 10 tuổi, lại bị bệnh nữa, em bảo làm sao anh yên tâm. Vì thế dù em có không thích, anh vẫn phải điều tra.

-Anh với anh ấy giống nhau thật đấy. Anh có biết anh ấy cũng đã điều tra em lúc em đến xin làm việc ở nhà anh ấy không. Nếu đặt anh ấy ở vị trí của anh, em nghĩ có khi anh ấy còn làm nhiều hơn thế nữa ấy chứ.

-Anh bắt đầu thích anh ta rồi đấy...Ngày tối nay đi ăn tối với anh nhé. Lâu lắm mới gặp, nói chuyện lâu một chút.

-Ok.

Hùng đưa cô về nhà, đến bây giờ cô mới cảm thấy nhẹ nhõm. Anh yêu Trang rất nhiều và dành toàn bộ trái tim mình cho cô ấy. Vậy là cô không cần phải dằn vặt vì cảm giác có lỗi khi từ chối anh, làm tổn thương anh.

-Đến nhà em rồi.- Hùng nói.- Có lẽ anh nên về thôi.

-Hôm nay em rất vui, cảm ơn anh.- cô nói.

-Anh phải cảm ơn em mới đúng chứ.- Hùng nói rồi ôm cô thật chặt.- Anh mừng vì em được hạnh phúc.

-Cảm ơn anh.

-Thôi, anh về đây. Mai chúng ta đi chọn nhà nhé. Nếu không vợ anh không tha cho anh đâu. Rồi tối nay thế nào cô ấy cũng gọi điện hối thúc anh. Em không biết cô ấy háo hức thế nào khi biết sắp được về nước đâu. Chuẩn bị cả tháng nay rồi đây.

-Con bé đó nó thế mà anh. Chắc anh phải chịu đựng lắm nhĩ.

-Ai bảo em không yêu anh mà lại giao phó cô bạn của em cho anh làm gì.

-Thôi đi, đừng có đùa nữa.- cô bật cười.

-Anh về đây. Gặp lại em sau nhé.

-Chào anh.

-Chào em.

Cô quay lại định vào nhà thì thấy anh đứng đó. Hết cả hồn.

-Trời, anh đứng là như ma. Sao anh đứng đây mà không lên tiếng?- cô khoác tay anh.

-Tôi định lên tiếng nhưng thấy hai người tình cảm quá nên không dám làm phiền em.

-Ngài đang ghen sao thưa ngài?- cô ghé vào tai anh thì thầm.

-Không.- anh lạnh lùng nói.

-Vậy mà em lại thấy khác đấy. Trên mặt anh đang hiện rõ mồn một kia kìa.

-Sao cũng được.- anh gỡ tay cô ra rồi mở cửa đi vào nhà.

Cô chạy theo khoác chặt lấy tay anh, mặc cho anh giằng ra. Cuối cùng anh cũng phải đành bực bội để yên cho cô đi bên cạnh. Hai người vừa vào nhà, bất chợt anh khựng lại. Cô đọc được sự khó chịu trên khuôn mặt anh rồi quay ra. Mỹ Anh đang ở đây, khuôn mặt chị toát lên sự ngạc nhiên lẫn hiểu kỳ khi nhìn thấy hai người tay trong tay.

-Cô đang làm gì ở đây?- anh lạnh lùng hỏi. Ánh mắt anh sắc lạnh.

-Em...em có chuyện muốn nói với anh.- Mỹ Anh là một người phụ nữ bản lĩnh, cô biết thế khi nhìn vào phong thái của chị ấy. Nhưng dù có bản lĩnh đến đâu thì người phụ nữ nào cũng sẽ mềm yếu trước người đàn ông cô ta yêu.

-Em lên xem Tiểu Ly thế nào.- cô vội buông tay anh ra rồi quay đi. Nhưng cánh tay anh vòng qua eo kéo cô lại, anh đặt một nụ hôn ấm nóng lên trán cô, nhìn cô đầy âu yếm.

-Nói với con bé là anh yêu nó nhé.- anh buông tay để cô đi.

-Cô có chuyện gì muốn nói đây.- anh ngồi xuống đối diện với Mỹ Anh.

-Chuyện hợp tác giữa tập đoàn Bombay và tập đoàn Pamelie.- cô đã biết điều đó, ngay từ lần đầu tiên gặp cô gái ấy ở đây. Ánh mắt anh không rời cô ta, anh nhìn cô ta không chớp mắt cứ như thể nếu anh chớp

mất thì cô ta sẽ biến mất. Anh đã không còn là của cô nữa rồi, Hoàng Bình của cô, giờ anh đã thuộc về người con gái khác. Cô hiểu mình không còn cơ hội để cứu vãn được tình cảm của hai người, chính cô đã phá hỏng nó, chính cô đã rời xa anh. Phải, chính cô đã tự mình đánh mất hạnh phúc.

-Ngày mai cô có thể tới công ty mà. Tôi không tiếp đối tác và khách hàng ở nhà.

-Em biết. Em muốn gặp riêng anh nữa. Anh...

-Đừng nói gì hết. Thú thực, tôi không còn muốn giận cô nữa. Nhưng như thế không có nghĩa là tôi tha thứ. Mong cô đừng tới đây, đừng làm xáo động cuộc sống của Phương Ly.

-Em rất muốn được gặp con bé. Làm ơn. Em xin anh.

-Tôi cần thời gian để nói chuyện với con bé. Nhưng tôi không chắc tôi làm được gì. Con bé không thể bị sốc.

-Em có thể chờ... Em nghe nói anh sẽ kết hôn.

-Đúng vậy.

-Với cô ấy?

-Phải. Với cô ấy.

-Anh hạnh phúc chứ?

-Tất nhiên.- cô cay đắng khi nghe câu trả lời của anh. Cô hiểu người đàn ông đang ngồi trước mặt cô bây giờ không còn là Hoàng Bình trước kia nữa. Trái tim anh đã thực sự rung động trước cô gái ấy.

-Chúc mừng anh.

-Cảm ơn.

Anh không nghĩ mọi chuyện lại trở nên nhẹ nhàng thế khi không còn sự hận thù, căm ghét trong lòng. Từ ngày cô đến, mọi chuyện trong đời anh đã đi theo chiều hướng khác. Không còn luẩn quẩn trong cái vòng không lối thoát, không còn phải che giấu mình trong vỏ bọc nguy tạo, không còn phải gồng mình với những thứ xung quanh. Có vẻ mọi thứ đều đơn giản hơn khi nhìn cuộc sống với con mắt bao dung. Mà phải rồi, anh cần biết cái gã vừa đưa cô về là ai. Tức chết đi được, dám ôm nhau trước cửa nhà như thế.

Cô không có trong phòng, chắc lại ở phòng Tiểu Ly rồi. Hai người đó càng lúc càng thân thiết, không khéo anh cuối cùng lại bị con gái và vợ chưa cưới cho ra rìa thật. Trong nhà này, rõ ràng anh là kẻ yếu thế nhất rồi, phụ nữ chiếm số đông còn anh lại đơn thương độc mã.

-Cha tưởng giờ này con phải đi ngủ rồi chứ.- anh nói.

-Con đang chuẩn bị đi ngủ. Cha hôn con đi.- anh lại gần đặt một nụ hôn lên trán con bé.

-Ngủ ngon con yêu.- anh khẽ thì thầm.

-Chúc cha mẹ ngủ ngon.- con bé nói nhỏ rồi nhắm mắt, chìm dần vào giấc ngủ. Anh nhìn cô.

-Ra ngoài thôi.- anh nói rồi kéo cô ra ngoài. Đến phòng anh.

-Chị ấy về rồi sao?- cô hỏi khi anh đóng cửa phòng.

-Ừ.- anh đáp.

-Không có chuyện gì chứ?

-Không. Nói chuyện bình thường thôi. Anh không còn cái cảm giác căm ghét cô ta. Với anh, cô ta bây giờ chỉ là một người phụ nữ bình thường.

-Anh có định nói chuyện này với Tiểu Ly không?

-Anh không biết. Không biết phải nói thế nào với con bé. Anh đã trốn tránh câu hỏi của con bé nhiều năm rồi.

-Tiểu Ly cần thời gian. Cả anh cũng vậy. Em biết để quên đi những chuyện chị ấy đã làm thật khó khăn. Nhưng, dù sao chị ấy cũng vẫn là mẹ con bé. Họ là mẹ con, dù anh có làm gì cũng không thể thay đổi được sự thật này. Dòng máu đang chảy trong người con bé không chỉ là của anh mà còn của chị ấy nữa.

-Không nói chuyện này nữa. Cho anh biết, gã ta là ai? Cái gã mà em ôm ấp thân mật ấy.

-Đừng có nổi cơn ghen như thế.- cô mỉm cười đến bên anh.- Anh ấy là chồng của cô bạn thân nhất của em. Anh ấy mới về nước vài hôm. Hẹn gặp em nói chuyện thôi mà.

-Hắn là người như thế nào?

-Đừng có đa nghi thế. Anh ấy là người tốt, và...

-Và sao?

-Em nói chuyện này nhưng anh không được ghen nhé.

-Chuyện gì thế?- anh hỏi cô nghi hoặc.

-Trước đây, anh ấy đã từng yêu em.

-Gì cơ?- anh bật dậy nhưng bị cô giữ lại.

-Bình tĩnh đi nào. Đó là chuyện trước kia, bây giờ thì anh ấy là chồng của bạn thân nhất của em đấy.

-Em không yêu anh ta chứ hả.

-Anh nghĩ cái gì vậy?- cô bật cười.- Anh ấy tỏ tình với em nhưng bị em từ chối. Em chỉ cảm thấy mình có lỗi với anh ấy. Vì vậy em mới cố sức vun đắp cho anh ấy và bạn em. Ai ngờ đâu hai người họ nhanh đến thế. Em chỉ coi anh ấy như anh trai thôi.

-Vậy thì tốt. Nhưng dù là ai cũng không được bạ đâu ôm đấy như vậy. Bạn bè hay anh trai gì cũng thế thôi.

-Bây giờ em lại phát hiện ra hai người có thêm một điểm chung nữa đấy nhé. Ngày mai em phải đi tìm nhà cùng với anh ấy, anh chịu khó cô đơn vài hôm nhé.

-Ngày nào mà anh chẳng thế. Em có quan tâm đến anh đâu, suốt ngày Tiểu Ly...Tiểu Ly...Tiểu Ly. Anh tưởng anh có em sẽ không phải suốt ngày nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của thằng bạn “công việc”, cuối cùng thì đầu vẫn vào đấy, một ngày được gặp em nhiều nhất hai tiếng đồng hồ.

-Được rồi, thật sự anh đang muốn nói gì nào?- cô hẳn đã nhận ra ẩn ý trong những câu nói của anh.

-Đêm nay hãy ở lại phòng anh được không?- anh thì thầm trong hơi thở gấp gáp của mình.

-Em yêu anh.

Chỉ chờ có thế, anh vòng tay bế thốc cô lên giường. Để mặc cho những cảm xúc yêu thương đang tuôn trào, thấm đẫm từng góc ngách trong con người anh. Vòng tay cô quấn quanh cổ anh, vò mái tóc anh rối bù. Hơi ấm của cô truyền sang anh khiến trái tim đập rộn ràng khúc hát yêu thương. Những nụ hôn ngọt ngào đánh thức nỗi khao khát cháy bỏng trong anh. Sự kìm nén bấy lâu vỡ òa trong bản tình ca ngọt ngào của vũ điệu ái ân. Thế giới bây giờ là của hai người, không đau khổ, không hận thù, không nước mắt. Chỉ có tình yêu trao cho nhau, vòng tay ấm áp của cô quấn lấy anh. Chỉ có đôi môi anh khao khát, đòi hỏi. Chỉ có anh nồng nhiệt trao đi và cô mê mẩn đón nhận. Thế giới bây giờ chỉ toàn một màu hồng của niềm hạnh phúc và tình yêu, là ngọn lửa bùng cháy giữa hai con người khao khát yêu thương.

9. Chương 09

Một tuần lang thang đến từng góc ngách của thành phố, lùng sục từng tòa nhà, từng khu đô thị để tìm được một ngôi nhà vừa ý cô vợ yêu dấu và con bạn thân nhất đời của mình khiến Hùng và cô mệt mỏi. Hùng sung sướng đi đi lại lại, mua sắm đủ các loại đồ đạc. Còn cô thì bị hai người đó kéo qua kéo lại. Ông

chồng thì lôi cô đi khắp các trung tâm thương mại lớn nhỏ để sắm đồ. Bà vợ thì ngày nào cũng bắt cô buồn chuyện đến quá khuya. Một người ở ngay bên cạnh, một người ở cách nửa vòng trái đất...còn một người thì lúc nào trông cũng như muốn giết ai đó, cô tự đứng lại rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

On trời là cái ngày đó cũng đến. Hùng “lôi” cô ra khỏi giường từ lúc sáu giờ sáng, không cần biết bà vợ yêu quý của anh “hành hạ” cô đến tận 2 giờ sáng. Hai người chuẩn bị thức ăn, dọn dẹp nhà cửa. Bảy rưỡi. Máy bay hạ cánh. Hùng nhấp nhồm, không thể đứng yên một chỗ, anh cứ đi đi lại lại, thỉnh thoảng lại nhìn về phía phòng cách li.

-Được rồi, được rồi, anh đứng im một chỗ cho em nhờ cái, chóng hết cả mặt. Bây giờ chưa đến tám giờ, họ còn phải làm thủ tục nữa.

-Sắp tám giờ rồi. Tại anh nôn nóng quá?- anh gãi đầu nói, lại tiếp tục ngoái đầu về phía phòng cách li.

-Một tuần rồi em không được yên với hai người. Nếu không vì con trai yêu quý của em thì em đã cho hai người một trận rồi.

-Ồ, kia rồi.- Hùng hét lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ sung sướng như đứa trẻ được quà.

-Ôi, bạn yêu, tớ nhớ cậu quá đi mất.- Trang đang bế bé Yun chạy lại ôm chầm lấy cô, bỏ mặc Hùng với khuôn mặt ngơ ngác xen lẫn thất vọng.

-Anh cũng phải chờ em từ sáng tới giờ. Sao em nỡ lòng nào đối xử với anh như vậy?

-Xì, thôi đi, bọn em hai năm mới được gặp lại. Còn anh, mới một tuần không gặp.- Trang nói thế nhưng cũng ôm lấy anh thật chặt và đặt một nụ hôn lên môi anh.

-Bé Yun. Lại đây với mẹ nào.- cô giơ tay ra bế khi Trang đưa thẳng bé cho cô. Nhìn thẳng bé thật đáng yêu làm sao.

-Nó khác quá.- cô nói.

-Lúc mới sinh với lúc hai tuổi thì phải khác nhau chứ.- Trang nhẹ nhàng đáp.

-Thôi, đi về nhà rồi nói chuyện.- Hùng xách hành lý đi sau tháp tùng hai người phụ nữ và thằng bé con đang ngoan ngoãn như con mèo trên tay Linh.

Một ngày bên cạnh Trang và Hùng thật vui vẻ và ấm cúng. Trừ lúc phải trả lời hết câu hỏi này đến câu hỏi khác của con bạn thân về anh, thì mọi thứ đều tuyệt vời. Cô biết Trang lo lắng ình, từ khi còn nhỏ, ngoài cha mẹ ra thì Trang đã luôn bảo vệ cô. Với cô, Trang không chỉ là một người bạn, mà còn giống như chị gái. Và bây giờ, cô ấy là người thân duy nhất trên đời này của cô.

Lúc ra về, Trang cứ bắt cô phải ở lại bằng được, nhưng cô phải từ chối, vì cô biết Hoàng Bình sẽ nổi điên thực sự nếu tối nay cô lại bỏ mặc anh nữa. Suốt một tuần qua, cô thậm chí còn chẳng khi nào gặp mặt anh, Tiểu Ly thì chỉ có khi con bé học bài mới gặp cô. À còn phải nói thêm, nhờ tài thuyết phục có một không hai của con bạn thân mà giờ đây cô đã chính thức trở thành luật sư của gia đình nó chứ không phải của công ty Hùng. Mặc cho Hùng kêu oai oái phản đối, Trang nhất quyết tranh giành, còn anh Hùng thì không dám trái ý cô vợ yêu dấu. Hai người họ hạnh phúc quá, ước gì cô và anh cũng sẽ hạnh phúc như vậy. Nhưng ước mơ ấy của cô sẽ bị gián đoạn bởi những toan tính thấp hèn vẫn đang ngự trị trong tâm tưởng người phụ nữ ấy.

-Cô ấy đã ngủ với anh ta, em chắc chắn điều đó.- Trang nói chắc nịch. Hùng ngẩng đầu lên từ cái laptop, nhìn cô vợ của mình đang đi đi lại lại.

-Làm sao em chắc chắn điều đó được, cô ấy đâu có kể với em.

-Đâu cần phải kể chứ, điều đó hiện rõ mồn một trên mặt cô ấy rồi.

-Em yêu, em đa nghi quá. Linh không phải người dễ dãi, cô ấy sẽ không làm chuyện để mình phải hối hận. Hơn nữa, cô ấy đã lớn rồi, cô ấy có thể tự lo ình, chúng ta đã xâm phạm quyền riêng tư của chồng chưa cưới của cô ấy, như vậy là quá đủ rồi.

-Nhưng em thật sự rất lo. Nhờ đâu anh ta không thật lòng với cô ấy. Nhờ đâu anh ta chỉ muốn có cô ấy để qua đường.

-Đấy, em lại lo lắng thái quá rồi. Anh phải nói điều này với em bao nhiêu lần nữa, Linh đã lớn rồi, cô ấy không phải là một đứa trẻ. Cô ấy không cần em bảo vệ như hồi hai em còn là những đứa trẻ nữa.- Hùng để công việc sang một bên, anh đến bên vợ mình vòng tay ôm cô vào lòng.

-Anh nghĩ anh ta là người như thế nào?- Trang hỏi.

-Anh chưa dám nói chắc điều gì bởi anh chưa gặp anh ta bao giờ. Nhưng với một người đàn ông có thể gây dựng nên một sự nghiệp ở tuổi còn trẻ như vậy thì anh ta không phải một gã tầm thường. Và hãy tin anh đi, anh ta xứng đáng với bạn em hơn bất cứ ai trên đời này. Em cũng nên tin tưởng vào sự lựa chọn của Linh nữa. Cô ấy đã từ chối cả anh vậy thì không có lý do nào khiến cô ấy chọn một người đàn ông không xứng đáng với mình.

-Anh muốn hợp tác với công ty anh ta đúng không?

-Sao em biết? Anh mới chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi mà?

-Anh nghĩ gì, muốn gì mà em lại không biết chứ. Em biết anh đã tìm hiểu rất kỹ về tập đoàn Pamelie lúc điều tra về anh ta.

-Anh thấy Pamelie sẽ là một tấm khiên vững chắc để công ty tiến vào thị trường Việt Nam.

-Anh chọn công ty đó vì Linh hay thật sự vì công việc?

-Vì công việc.- thấy cô vẫn còn nghi hoặc, anh nói tiếp.- Em hiểu rõ anh mà.

-Phải.- cô mỉm cười.- Có đôi lúc em vẫn tự nghi hoặc mình, không biết liệu anh còn...

Chưa đợi cô nói hết câu anh đặt một nụ hôn lên môi cô.

-Anh yêu em hơn bất cứ điều gì trên thế gian này. Với anh, Linh là quá khứ, là một kỉ niệm đẹp mà anh sẽ mãi mãi không bao giờ quên. Và anh yêu cô ấy, mãi mãi anh vẫn sẽ yêu thương cô ấy, bao bọc, và che chở cho cô ấy vì nhờ cô ấy mà anh biết được tình yêu là gì, và nhờ cô ấy, anh gặp được em, có được em trong cuộc đời này. Anh sẽ luôn yêu cô ấy...như một cô em gái, một người bạn, và cô ấy sẽ mãi là một thành viên trong gia đình chúng ta. Cho nên, đừng bao giờ nghi ngờ tình yêu của anh, với anh, em và con là duy nhất.

-Tất cả chúng ta đều yêu cô ấy. Em thật ngốc khi nghi ngờ anh? Em xin lỗi.- Trang đặt lên môi anh một nụ hôn thật sâu, cô hạnh phúc vì có anh trong đời, thầm cảm ơn cô bạn thân vì đã mang anh đến cho cô.

Linh về đến nhà, dưới phòng khách không có ai cả. Cô giật mình khi nhìn lên đồng hồ, đã mười rưỡi rồi, giờ này thì bà Năm chắc đi ngủ rồi, cả Tiểu Ly cũng thế. Không biết anh về chưa.

-Bạn em vẫn khỏe chứ?- giọng nói của anh kéo cô quay lại, anh đang đứng trên bậc cầu thang.

-Vâng. Cô ấy vẫn khỏe. Anh đang làm gì vậy?- cô bước tới chỗ anh.

-Anh xuống lấy nước. Anh nghĩ hôm nay em sẽ ở lại nhà cô ấy.

-Cô ấy muốn em ở lại đó, nhưng em không muốn.- cô đưa cho anh cốc nước.

-Tại sao? Em mong gặp lại cô ấy lắm mà.

-Vì em nhớ anh.- cô thì thầm vào tai anh đầy khiêu gợi.

-Anh đã làm hư em mất rồi.- anh nói rồi bế thốc cô lên phòng.

Anh lao vào cô với tất cả những ham muốn của mình. Họ lại thuộc về nhau, trao nhau những yêu thương ngọt ngào. Cả một tuần qua đúng là cực hình với anh, anh chẳng được gặp cô lúc nào cả. Ngày nào anh cũng ngập đầu với núi công việc, lại thêm phải giải quyết những rắc rối từ phía tòa án khi Mỹ Anh tự dưng đòi quyền nuôi Tiểu Ly. Cô ta có những chứng cứ có thể khiến anh thua kiện. Anh không muốn để ai biết chuyện này, nhất là Tiểu Ly, anh còn không dám chắc con bé có muốn gặp lại mẹ nó hay không nữa.

-Có chuyện gì vậy anh?- cô đã nhận ra sự bất an của anh ngay khi cô nhìn thấy anh đứng ở bậc cầu thang.

-Không có gì.- anh chối, khẽ xiết chặt cô vào lòng.

-Đừng giấu em làm gì, vô ích thôi. Em đã nhìn thấy sự bất an trong mắt anh. Chuyện đó... liên quan đến Tiểu Ly đúng không?

-Sao em lại nghĩ thế?

-Cách anh nhìn em... Nếu chuyện đó liên quan đến em, anh sẽ không nhìn em nhẹ nhàng thế. Nếu là công việc của anh, anh sẽ không để lộ nỗi lo lắng ra ngoài quá nhiều như thế. Nên em nghĩ chỉ có Tiểu Ly mới khiến anh như vậy...

-Không chuyện gì anh giấu được em phải không?- anh mỉm cười.

-Anh nghĩ sao...

-Mỹ Anh muốn đòi quyền nuôi con bé.

-Gì cơ?- cô ngẩng lên nhìn anh nghi hoặc.- Anh đang đùa?

-Nếu anh đùa thì anh có lo lắng như vậy không...

-Nhưng chị ta đã bỏ con bé đi mà... Chị ta không có quyền...

-Anh biết... Nhưng cô ta có những bằng chứng chống lại anh...

-Chống lại anh?

-Cô ta có những bằng chứng, cả nhân chứng nữa, về chuyện anh đã từng phải vào trại cải tạo vì tội ăn cắp, đánh nhau, sử dụng chất kích thích lúc anh 14 tuổi. Anh đã từng bị vào tù 1 năm vì tội đánh người gây thương tích...

-Chuyện đó có sao?- cô hỏi, nhìn anh, không tin rằng người đàn ông đang nằm bên cạnh cô lại có một quá khứ như vậy.

-Đó chính là anh đấy. Anh có một quá khứ đáng khinh bỉ, một quá khứ người ta muốn phỉ nhổ vào. Anh không biết cha mình là ai, mẹ anh bỏ đi khi anh 5 tuổi. Anh sống trong cô nhi viện đến năm 10 tuổi rồi sống lang bạt ở bất cứ đâu, làm bất cứ việc gì để tồn tại. Vào tù ra tội, trộm cắp, đánh nhau... Mọi thứ mà em không thể tưởng tượng được. Cho đến khi anh gặp Mỹ Anh, anh gặp cô ấy năm anh 19 tuổi, lúc đó anh mới ra tù vài tháng. Hình ảnh cô gái nhỏ rửa bát thuê cho hàng cơm khiến anh thấy thương cảm, anh yêu cô ấy một tình yêu mãnh liệt. Nhưng cô ấy không chịu đáp lại tình cảm của anh, nổi giận dữ bị từ chối cộng thêm ham muốn trong anh trỗi dậy. Một đêm, đợi cho tất cả mọi người trong quán cơm đó về hết chỉ còn cô ấy, anh đã uống say, bước vào, bày tỏ tình cảm chân thành của mình. Nhưng ánh mắt cô ấy đáp lại anh là sự sợ hãi, khinh bỉ, cô ấy biết anh là ai, biết quá khứ tội lỗi của anh. Không thể chịu đựng được ánh mắt đó, anh đã lao vào cô ấy như một con thú dữ bị bỏ đói lâu ngày nhìn thấy miếng mồi ngon, anh cưỡng bức cô ấy, mặc cho cô ấy la hét vùng vẫy. Sau hôm ấy, cô ấy như người mất hồn, anh hối hận, căm ghét và ghê tởm chính bản thân mình. Anh tìm mọi cách để xin cô ấy tha tội. Ngày nào anh cũng tới quán cơm đó chỉ để được nhìn thấy cô ấy. Rồi dần dần, tình cảm chân thành của anh được cô ấy đáp lại, đón nhận nó một cách dè dặt nhưng mãnh liệt, anh hiểu kí ức về đêm đó vẫn còn đấy. Anh và cô ấy đã có những ngày tháng hạnh phúc, có Tiểu Ly, nhưng rồi cô ấy không thể chịu được khi bác sĩ nói về bệnh tình của con bé. Cô ấy không muốn Tiểu Ly là gánh nặng của mình. Chuyện sau đó, em biết rồi đấy.- cô chăm chú lắng nghe câu chuyện của anh không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào. Cô không ngờ được anh đã phải chịu đựng nhiều bất hạnh như vậy. Nhưng điều đáng nói là cô lại muốn được che chở đưa trẻ xưa kia hơn là anh bây giờ.- Chắc bây giờ em đang sợ anh lắm đúng không?

-Không.- cô nói nhỏ.- Đó là quá khứ của anh. Chỉ là những việc làm bất đắc dĩ để tồn tại trong thế giới này, sống cùng với vòng quay của thế giới để không bị đào thải. Sống một cuộc sống như vậy không phải là lỗi của anh.

-Đó là lý do anh lo sợ, cô ta có những bằng chứng, những thứ bất lợi cho anh. Hơn nữa, cô ta biết về...- nói đến đây anh quay ra nhìn cô.- Em đừng giận nếu anh nói ra chuyện này... Cô ta biết về những cô gái đã từng lên giường với anh...

-Không quan tòa nào chấp nhận một người cha thiếu đứng đắn...- cô nói khi hiểu được điều khiến anh lo lắng. Nhưng cảm giác khó chịu và ghen tức len lỏi trong cô khi nghĩ đã từng có những người phụ nữ khác trong vòng tay anh.- Có bao nhiêu người phụ nữ đã nằm trên chiếc giường này?

-Em đang ghen đây à?- anh bật cười khi cô hỏi.

-Em nghĩ em có quyền được biết đã có bao nhiêu người phụ nữ nằm trên giường của chồng sắp cưới của mình chứ.- cô thì thầm vào tai anh bướng bỉnh.

-Chỉ một thôi. Một người duy nhất.- anh kéo môi cô xuống môi mình.

-Em muốn biết cô ta là ai?- cô vẫn cứng đầu

-Em... Em là duy nhất trên chiếc giường này, trong căn phòng này và... trong trái tim anh. Hơn nữa, em không nghĩ anh đưa tình nhân của mình về nhà trong khi con gái anh đang ở đó chứ.

-Ồ. Em quên mất.- cô nói đầy hối lỗi.- Với những bằng chứng như vậy có thể rất bất lợi cho anh. Nhưng sẽ không như thế nữa bởi vì chính chị ta đã bỏ rơi con bé suốt mười năm.

-Luật sư của anh đang chuẩn bị những thủ tục cần thiết.

-Nhưng anh vẫn lo lắng?

-Ừ... Em yêu, anh thực sự sẽ phát điên mất nếu như bây giờ anh không có em ở bên cạnh.- cô mỉm cười khi nhìn thấy sự tin tưởng dành cho cô trong ánh mắt anh.

-Nói cho em biết... Đêm đó... đêm đầu tiên của chúng ta. Nếu em đẩy anh ra. Nếu em kháng cự lại anh thì anh sẽ làm gì?

-Anh không biết... Nếu em cự tuyệt anh, có lẽ anh sẽ bỏ chạy thật xa khỏi em.

-Tại sao?- cô nhún mày.

-Bởi vì nếu không bỏ chạy, anh sẽ cưỡng bức em, anh sẽ ép buộc em lên giường với anh như những gì anh đã từng làm với Mỹ Anh.

-Anh sẽ không làm thế?

-Sao em lại nghĩ vậy?

-Bởi vì em tin anh sẽ không làm tổn thương em. Nếu như anh thật sự sẽ làm thế thì em sẽ không bao giờ yêu anh. Ở bên anh, em có cảm giác an toàn tuyệt đối, nếu như anh thực sự có thể làm tổn thương em theo lời anh nói thì em sẽ không có cảm giác ấy khi ở bên anh.

Lúc nào cô cũng khiến anh ngạc nhiên về những suy nghĩ của mình. Anh đã tưởng cô sẽ căm ghét anh, ghê sợ anh và sẽ chạy ngay ra khỏi căn phòng này khi anh kể chuyện quá khứ của mình cho cô. Anh đã che giấu nó bởi vì anh sợ cô sẽ ghét anh. Nhưng đến khi Mỹ Anh nói cô ta muốn tranh giành Tiểu Ly với anh, và cô ta có những bằng chứng. Anh đã lo sợ việc Mỹ Anh sẽ nói với cô những chuyện đó, nếu vậy anh muốn mình là người nói với cô, thà cô căm ghét anh, còn hơn phải nhìn thấy cô bị Mỹ Anh lấy ra làm công cụ cho toan tính của cô ta. Anh thấy ghê sợ người phụ nữ đó, cô ta không còn là cô bé làm thuê hiền lành, đáng thương mà anh đã từng yêu thương nữa mà là một người phụ nữ đầy toan tính và nhẫn tâm.

10. Chương 10

Mới sáng sớm mà Lý Minh- luật sư của anh đã đi đi lại lại dưới phòng khách, vẻ mặt đầy lo lắng, chờ đợi Bình xuất hiện. Anh nhẹ nhàng ra khỏi phòng để không khiến cô thức giấc. Đêm qua, cô đã thức cùng anh,

chia sẻ cùng anh, an ủi vỗ về anh cho đến khi cơn buồn ngủ ập đến cương quyết không tha cho cô, cô mới chìm vào giấc ngủ. Còn anh thì thức trắng nguyên đêm, bật dậy ngay khi ông luật sư gọi ỉnh.

-Hoàng Bình.- ông luật sư nói khi nhìn thấy anh, trên khuôn mặt vẫn hiện rõ nỗi lo âu.

-Mọi chuyện vẫn ổn chứ?- anh hỏi.

-Tôi e rằng sẽ phải nói khác đi. Không ổn, thật sự không hề ổn chút nào.- Lý Minh nói.

-Không ổn như thế nào.- sự bình tĩnh của anh không khiến Lý Minh ngạc nhiên, ông không chỉ là luật sư mà còn là bạn của anh, ông hiểu rõ anh, anh luôn luôn có thể điều chỉnh những cảm xúc của bản thân mình.

-Cô ta yêu cầu luật sư của mình tìm những cô gái cậu đã lên giường với cậu?

-Cô ta muốn mua chuộc họ?

-Thông minh lắm. Cô ta mua chuộc để họ nói rằng cậu đưa tất cả bọn họ về nhà trong khi con gái cậu đang ở nhà.

-Vô ích thôi. Bà Năm và Tiểu Ly không công nhận điều đó.

-Có thể che giấu mà. Bà Năm không ở bên cạnh cậu mỗi đêm chứ?

-Chết tiệt.

-Cô ta cũng tính trước khi những cô gái đó không dùng được rồi.

-Ý ông là gì?

-Cô ta nói rằng lý do mình bỏ đi vì bị cậu đánh đập. Trước kia, cậu đã từng cưỡng bức cô ta nên không có lý do gì để cậu không đánh đập cô ta lúc hai người sống cùng nhau.

-Vu khống? Tất cả những điều đó không phải là sự thật.- anh giận dữ.

-Tôi biết. Nhưng cô ta có nhân chứng, bằng chứng. Tất cả những bằng chứng đều bất lợi cho chúng ta. Nếu cậu không thể tìm được những bằng chứng mới thì chắc chắn quyền nuôi con sẽ thuộc về cô ta.

-Khốn khiếp. Cô ta nghĩ mình là ai chứ.

-Cô ta nhanh hơn cậu. Tất cả mọi việc đã được cô ta chuẩn bị từ khi trở về. Rõ ràng là cô ta đã qua mặt cậu.

-Chuyện này không thể để Tiểu Ly biết.- anh nói nhỏ, khuôn mặt đầy lo lắng và mệt mỏi.

-Còn vợ chưa cưới của cậu. Cô ấy...

-Tôi biết chuyện đó rồi.- tiếng nói của cô cất lên khiến anh như kẻ chết đuối vớ được cọc.

-Sao em lại xuống đây?- anh hỏi.

-Em tỉnh dậy và >không thấy anh.- cô nói nhỏ.- Mọi chuyện không ổn đúng không?

-Ừ.- anh khẽ gật đầu xác nhận.- Cô ta đưa anh vào bước đường cùng rồi.

-Luôn luôn có một lối thoát. Anh đừng có bi quan thế. Mọi chuyện dù có tồi tệ đến đâu cũng phải chống đỡ, Tiểu Ly cần anh, con bé yêu anh, anh biết điều đó mà, phải không?

-Cô ấy nói đúng đấy? Ông trời không tuyệt đường ai bao giờ.- Lý Minh cất tiếng ủng hộ cô. Nhưng từ này tới giờ, ông đang quan sát cô, bởi trông cô rất quen, đây là lần đầu tiên hai người họ gặp nhau nhưng thực sự trông cô rất quen.

-Tiểu Ly chưa dậy đúng không?- anh hỏi cô.

-Vâng.

-Anh muốn lên thăm con bé một lát.- anh nói rồi đứng lên.

Cô nhìn anh đi hết cầu thang, khẽ thở dài. Những chuyện anh đang phải chịu đựng cô ước gì mình có thể chịu đựng thay anh. Nhìn anh lo lắng đến vậy, cô không đành lòng, trái tim cô như bị ai bóp nghẹt. Còn Tiểu Ly, con bé từ lâu đã quá đổi thân thiết với cô. Cô cũng như anh, không muốn mất con bé. Cô yêu nó ngay từ lần đầu tiên hai người gặp gỡ.

-Xin lỗi cô.- ông cất lời.- Tôi chưa gặp cô bao giờ đúng không? Tôi là Lý Minh- luật sư của gia đình.

-Tôi là Dương Ngọc Linh, chắc ông cũng biết tôi là ai.- cô mỉm cười nói, cảm thấy người đàn ông này thật dễ mến.

-Cô họ Dương sao? Chẳng hay cô có quen biết với ông Dương Ngọc Lâm.- ông không định hỏi thế chỉ tại nhìn cô quen quá.

-Đó là cha tôi. Ông quen biết ông ấy sao?- cô ngạc nhiên.

-Cha cô và tôi là bạn hồi đại học, cả mẹ cô nữa. Ba chúng tôi rất thân thiết.

-À.- cô nhớ ra.- Cháu đã từng nghe cha nhắc tới chú một vài lần nhưng sao cháu chưa bao giờ gặp chú.

-Cháu có gặp ta một lần hồi cháu 2 tuổi, nhưng cháu làm sao có thể nhớ được chứ?- ông mỉm cười rồi nói tiếp.- Sau đó ta và gia đình chuyển đến Mỹ sinh sống, chúng ta đứt liên lạc. Cha mẹ cháu vẫn khỏe chứ?

-Cha mẹ cháu đều mất rồi.- cô lạc giọng, vô tình câu hỏi đó đã khơi gợi nỗi đau trong lòng cô.

-Ta xin lỗi. Cha cháu mất khi nào.- ông hơi kinh ngạc, và đau buồn nữa.

-Tám năm trước, năm cháu đang học năm nhất đại học.- cô trả lời buồn bã.

-Vậy tại sao cháu lại phải sống thế này? Ta nghe nói cháu học Luật cơ mà. Hơn nữa, chẳng phải cha cháu rất giàu có.

-Chuyện này rất khó nói... Lúc nào đó, cháu sẽ nói rõ với chú.- cô khẽ mỉm cười. Ông cũng không hỏi gì thêm nữa vì rõ ràng cô không muốn nhắc đến, chỉ là ông vui mừng vì tại nơi này mà ông có thể gặp lại con gái của một người bạn, một người anh em, một ân nhân của ông.

-Ta thấy Hoàng Bình đã thay đổi rất nhiều kể từ khi có cháu. Xem ra cháu đã thực sự khiến trái tim cậu ấy đập trở lại.- ông lái câu chuyện sang một chủ đề khác.

-Mọi chuyện tồi tệ đến mức nào hả chú? Xin chú đừng giấu cháu.

-Vợ cũ của cậu ấy nói rằng lý do cô ta bỏ đi là vì trong lúc hai người còn sống chung với nhau, cậu ấy đã đánh đập, hành hạ cô ta.

-Điều đó là dối trá. Anh ấy không phải loại người đó.

-Cháu dám chắc điều đó?- ông hỏi cô nghi hoặc.

-Chú phải hiểu rõ anh ấy hơn cháu mới phải chứ. Hai người quen nhau lâu rồi mà.

-Nhưng ta không phải người yêu của cậu ta.- lời ông nói khiến cô đỏ mặt.- Ta chỉ muốn thử xem tình cảm của cháu và cậu ấy đến đâu thôi. Ta không bao giờ nghi ngờ cậu ấy? Cậu ấy giống như con trai ta.

-Cách anh ấy quan tâm cháu không cho thấy một con người như chú nói.- cô nhìn lên phía cầu thang và nói.

-Lần này cậu ta sẽ phải đối mặt với khó khăn thực sự. Nhưng ta cho rằng sẽ không khó khăn để vượt qua khi cậu ấy đã có cháu bên cạnh.- ông nói.- Thôi, ta phải đi. Chúng ta cần thêm nhiều chứng cứ nữa.

-Cháu chào chú, cháu thực sự rất vui vì được gặp chú ở đây.- cô nói và tiễn ông ra về.

Cô lên phòng Tiểu Ly, anh vẫn đang ở đó. Cô nhẹ nhàng bước vào để không phá hỏng giây phút riêng tư của anh. Anh đang ngắm nhìn con bé, ánh mắt anh ánh lên tình yêu vô bờ bến. Cô hiểu anh yêu con bé nhiều đến thế nào. Nếu có ai đó mang con bé đi khỏi anh thì chắc chắn anh sẽ sụp đổ mất, nhất là khi, người đó lại là Mỹ Anh. Người phụ nữ đó không chỉ làm tổn thương anh, mà còn lấy đi niềm hy vọng của anh. Bao năm qua, anh sống vì con gái mình, làm tất cả những gì có thể cho con bé. Nếu bây giờ anh thật

sự mất con bé, cô không muốn nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa, nó chỉ khiến cô thêm sợ hãi và lo lắng. Điều cô cần làm bây giờ là ở bên anh, giúp đỡ anh, cùng anh vượt qua tất cả những chuyện này.

Anh thật sự không biết rồi đây cuộc sống của mình sẽ ra sao nữa...nếu như anh mất Tiểu Ly. Con bé là cuộc sống của anh, là sợi dây duy nhất níu giữ anh lại thế giới này. Anh yêu con bé hơn bất cứ điều gì, nếu như cô ta tách con bé khỏi anh, cô ta sẽ giết chết anh mất. Sao cô ta có thể độc ác như vậy chứ? Khi cô ta ra đi, anh tưởng như đã chết, chỉ có Tiểu Ly mới khiến anh can đảm để sống tiếp. Vậy mà giờ đây, tước con bé đi khỏi anh thì khác nào giết anh hai lần. Anh cứ ngồi đó, ngắm nhìn khuôn mặt thánh thiện của con gái anh, nhìn nó thật vô tư trong giấc ngủ... Một bàn tay đặt lên vai khiến anh quay lại, cô đang đứng đó, bên cạnh anh, ánh mắt cô nhìn anh đầy cảm thông. Anh cảm thấy nhẹ lòng hơn khi ít ra bây giờ, anh vẫn còn có cô và Tiểu Ly vẫn nằm ngủ say sưa trên giường ngủ.

-Anh thật sự, thật sự không biết phải làm sao nếu không có con bé.- anh nói khi cô nhẹ nhàng ôm anh vào lòng, những giọt nước mắt của anh thấm vào áo cô khiến trái tim cô đau nhói. Đây là lần đầu tiên cô thấy người đàn ông này khóc, và cô hiểu nỗi đau trong lòng anh quá lớn đến mức khiến anh trở nên yếu đuối trước người phụ nữ anh yêu.

-Em biết...em biết điều đó.- cô nhìn Tiểu Ly, nhớ lại những giây phút cô ở bên con bé. Con bé là một thiên thần, nó đã cho cô thấy lại tuổi thơ của mình, nó đã cho cô được trải qua cảm giác của một người mẹ. Và hơn tất cả, cô cũng yêu con bé, thậm chí cô còn có thể nói cô yêu con bé chẳng kém gì anh. Cô cũng sẵn sàng đánh đổi cả tính mạng vì con bé. Nhưng cô cũng như anh, không thể tưởng tượng được một cuộc sống không có con bé. Nụ cười của con bé đã khiến cô bớt cô đơn mỗi khi nhớ về cha mẹ mình. Cách con bé yêu quý cô chân thành đã giúp cô vượt qua những giây phút đau đớn đến nghẹt thở khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của anh, khi yêu anh âm thầm, khi nghĩ rằng anh yêu một người phụ nữ khác.

-Em nghĩ chúng ta nên ra ngoài thôi. Anh không muốn con bé thức giấc và nhìn thấy anh đang lo lắng và đau khổ đến thế này chứ?- cô buông anh ra và nói.

-Chúng ta ra ngoài thôi.- anh nói nhỏ, đặt một nụ hôn lên trán con gái và cùng cô ra ngoài.

-Anh muốn giấu em những chuyện sau đó về vụ kiện đúng không?- cô hỏi anh khi hai người về phòng anh.

-Chẳng phải ông Lý đã nói hết mọi chuyện với em rồi sao.- anh trả lời cố che giấu cái sự thật là anh muốn giấu cô những chuyện sau đó.

-Nếu chú ấy không thấy em ở đó, nếu em không hỏi thì chắc hẳn anh sẽ giấu em đúng không?

-Đúng...- anh đành nói thật, cô quá thông minh, và anh khó mà che giấu được suy nghĩ của mình khi đứng trước cô.

-Tại sao?

-Anh không muốn lôi em vào giữa anh và Mỹ Anh, chỉ Tiểu Ly là quá đủ với anh rồi, anh không thể chịu đựng được nếu như cả em cũng xảy ra chuyện gì. Mỹ Anh sẽ không từ bỏ cơ hội nào để hủy hoại được anh, anh... anh không biết phải làm sao nữa... chỉ cần nghĩ đến việc cô ta đến gần em thôi cũng đủ khiến anh sợ run lên rồi.

-Không nói với em có khiến anh chắc chắn rằng chị ta không đến gần em. Chúng ta không thể biết trước được mọi chuyện xảy đến với mình. Dù sao thì em cũng biết hết rồi... Hơn nữa, em tình cờ lại biết được chú Minh là bạn thân của cha em. Chú ấy và cha mất liên lạc kể từ khi gia đình chú ấy chuyển đi nơi khác.

-Thật sao?- anh quay lại nhìn cô kinh ngạc.- Làm sao chuyện đó lại có chứ?

-Thế mới hay. Chú ấy hỏi về cha em khi nghe tên em. Tình cờ đó lại là cha em. Đúng là trái đất tròn.

-Đúng là trái đất tròn thật... Em ổn chứ?- anh lao đến bên cô, ánh mắt đầy lo lắng khi thấy cô chạy vào nhà vệ sinh nôn ọe, mặt trắng bệch.

-Em không sao. Tự nhiên thấy buồn nôn thôi. Anh đừng lo.- cô nói.

-Em chắc là không sao thật chứ?- anh hỏi, vẫn còn lo lắng.- Không được, để anh đưa em tới bệnh viện.- anh nói khi cô lại tiếp tục ọe.

-Em không sao đâu. Anh đừng lo lắng quá như thế. Chắc em phải cái gì thôi. Em ổn mà.- cô nói.

-Em chắc là mình ổn thật?- anh hỏi lại.

-Vâng. Nhưng có lẽ em cần nghỉ ngơi một chút.- cô trấn an anh.

Anh đưa cô về phòng, đợi cho cô chìm dần vào giấc ngủ rồi mới về phòng giải quyết mấy việc của công ty. Cô nghe tiếng cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại và tiếng bước chân anh đi xa dần. Dạo này, cô buồn ngủ kinh khủng, cô ghét mùi thức ăn, và chu kì của cô đã chậm mấy ngày. Cả người ngu ngơ nhất cũng có thể hiểu điều đó là gì, hạt giống của anh đang từng ngày lớn lên trong cơ thể cô. Khám phá mới khiến cô vừa mừng vừa lo. Cô hạnh phúc vì đã mang đứa con của anh. Cô muốn được làm mẹ của con anh hơn bất cứ điều gì. Nhưng bây giờ không phải lúc nói đến chuyện này, đứa bé sẽ khiến anh bối rối, chuyện của Tiểu Ly anh cần phải giải quyết ổn thỏa, anh không cần thiết phải có thêm một gánh nặng nữa, có lẽ đứa bé sẽ phải chờ thêm một thời gian nữa. Bây giờ, cô cần tận hưởng niềm hạnh phúc được làm mẹ, cái cảm giác mới mẻ và kì lạ, cô tự hỏi khi mẹ cô mang thai cô bà sẽ như thế nào. Cô cảm nhận được một sự kết nối, một sinh linh bé nhỏ đang dần lớn lên trong cơ thể mình, cô cảm nhận được nhịp đập của trái tim mình và của đứa bé hòa vào làm một. Tất cả đến với cô thật lạ lẫm, nhưng thật kì diệu.

11. Chương 11

Cô đang ngồi ở quán cà phê quen của Trang và mình lúc còn học đại học. Hôm nay Trang gọi điện rủ cô ra đây, con bé này thật là, hẹn người ta lúc tám giờ mà bây giờ tám rưỡi rồi mà chưa thấy đâu. Cô thở dài ngao ngán, con bạn thân vẫn chẳng thay đổi chút nào cả. Cô quay ra ngoài, mỉm cười khi thấy con bạn thân hốt hơ hốt hải chạy đến.

-Không cần phải dọa, tớ nhìn thấy cậu chạy vào đây rồi.- cô nói khi biết con bạn đang đứng sau mình và chuẩn bị hù cô.

-Chán chết đi được, lại bị phát hiện.- Trang ngồi xuống, mặt ỉu xiu.

-Cái trò này tớ quen rồi. Ai bảo hồi đi học dọa người ta cho lấm vào. Sao, hôm nay hẹn tôi ra đây, bắt người ta đợi từ lúc tám giờ mà tám rưỡi mới đến là sao hả?- cô nói.

-Tại còn đánh vật với ông trời con nhà mình để nó ăn hết bữa sáng.

-Yun đâu rồi. Sao cậu không đưa nó đi cùng?

-Anh Hùng ở nhà trông nó rồi. Được ngày ông chồng bận nghỉ ở nhà, phải bóc lột tí chứ.- Trang nở một nụ cười gian gian.

-Haizzz.- cô vờ thở dài.- Sao tự dưng tớ lại thấy có lỗi với anh Hùng khi “đẩy” anh ấy đến với cậu nhỉ.

-Ê bà kia!- Trang nhảy dựng lên.- Chồng tôi là trai có vợ rồi đấy nhá.

-Đùa thôi. Ai làm gì đâu mà sợ, ghê chưa, giữ chồng thế đấy?- cô bật cười rũ vì thái độ của con bạn.- Bình tĩnh đi nào! Uống nước đi cho hạ hỏa.- vẫn không ngừng cười.- Mà hôm nay hẹn tớ ra đây có việc gì mà mới năm giờ sáng đã gọi điện thế.

-Tớ nghe nói vợ cũ của Hoàng Bình đã về đây đúng không hả?- Trang hỏi.

-Sao cậu biết việc đó?- cô nhìn con bạn thân.

-Xì! Tớ thì có gì không biết chứ. Với lại cô ta là trợ lý chủ tịch tập đoàn Bombay, lần này việc cô ta đến đây rất được các doanh nghiệp quan tâm. Họ rất muốn có cơ hội hợp tác với tập đoàn đó mà.

-Có cái gì trên đời này mà cậu không biết không?- cô nhìn con bạn thân và nói.

-Chuyện gì đó mà cậu đang giấu mình?- Trang đã nhận ra sự khác lạ ở cô bạn thân.

-Mình làm gì có chuyện gì đâu.- cô chối. Nhưng cơn buồn nôn ập đến khiến cô phải vội chạy vào nhà vệ sinh.

-Cậu ổn chứ?- Trang hỏi đầy lo lắng khi cô trở ra.

-Ừ. Tớ ổn...

-Thật chứ? Tớ lại thấy không ổn chút nào đâu. Có gì thì nói ra ngay đi.- Trang dọa nạt. Và cô biết sớm muộn gì thì Trang cũng biết cả thôi, dù sao thì cô ấy cũng đã có một nhóc hai tuổi rồi.

-Thật ra tớ... tớ đang có thai....

-CÁI GÌ CỒ?- Trang nói lớn khiến mấy vị khách trong quán phải quay lại nhìn.

-Thôi nào, bình tĩnh đi, cậu đang khiến mọi người chú ý đến mình đấy.- cô nói vội kéo con bạn ngồi xuống.

-Làm sao mà bình tĩnh được chứ hả? Tự dưng con bạn thân nhất của tớ nói với tớ rằng nó có thai trong khi đó, anh chồng sắp cưới thì đang vướng vào vụ kiện tụng tranh giành quyền nuôi con với vợ cũ. Trời ơi! Trời ơi! Cậu giết tớ mất. Tớ đã đoán đúng mà, tớ đã biết khi cậu ở nhà tớ mà, tớ đã biết cậu và anh ta có gì đó, nhưng một đứa trẻ thì không. Ôi trời ơi! Cha mẹ ơi!- Trang lẩm bẩm một hồi khiến cô không thể nhìn được cười khi thấy thái độ của con bạn thân.

-Có gì đáng cười chứ?- Trang nói lớn khiến cô đành ngậm miệng lại, cố nén cười.- Mà này, anh ta đã biết chưa?

-Tớ chưa muốn cho anh ấy biết. Bây giờ, anh ấy đã có đủ chuyện đau đầu rồi. Đợi khi mọi chuyện trở lại quỹ đạo của nó, tớ sẽ nói với anh ấy.

-Thế là hôm nay phải ăn mừng thôi.- Trang đã lấy lại bình tĩnh và cô nàng đang rất hí hửng với cái tin này.- Về nhà tớ nhé. À quên nữa, được mấy tháng rồi, đi bác sĩ chưa?

-Tớ mới tới bệnh viện hôm qua. Bác sĩ nói là em bé được hai tháng rồi.

-Mà này, cậu biết từ bao giờ thế? Hồi trước tớ còn đến bốn tháng mới biết cơ mà.- Trang xoa xoa cái cằm nghĩ ngợi.

-Tại hồi cậu mang thai, tớ suốt ngày ở nhà cậu, đọc một đồng sách về phụ nữ mang thai của anh Hùng. Mà cậu mang thai có bị nghén đâu, còn tớ đây thì mới tháng thứ hai mà đã nghén lên nghén xuống rồi.

-Ồ! Thế mà cái ông Bình đấy không phát hiện ra á?- Trang tròn mắt.

-Anh ấy nghĩ tớ bị ốm. Đàn ông mà, sao biết mấy chuyện này chứ.

-Nhưng anh ta đã có một đứa con rồi còn gì.

-Lúc mang thai Tiểu Ly, vợ cũ của anh ấy rất khỏe mạnh, không ốm nghén, thậm chí vẫn còn làm việc trong quán ăn được cơ.

-Sao cậu biết?- Trang hỏi.

-Anh ấy kể với tớ.

-Ồ ha! Quên mất...Thôi, bây giờ về nhà tớ đi, ngồi ngoài này chán lắm. Mà tớ muốn khoe với anh Hùng chuyện này quá đi mất.

-Ồ! Người mang thai là tớ mà sao nhìn cậu còn hí hửng, háo hức hơn cả tớ nữa.- cô nói khi con bạn thân kéo cô ra ngoài.

-Thì tớ vui mà. Đi thôi!.

15 phút sau, hai người đã về tới trước cổng nhà Trang. Cô bạn mở cổng rồi chạy ngay vào trong nhà. Cô bật cười, nhìn cô bạn thân đã làm mẹ rồi mà vẫn như trẻ con vậy.

-Anh.- Trang hù một phát khiến chồng cô giật mình phải ngược lên từ cái máy tính.- Đoán xem ai tới kìa.

-Linh chứ gì? Việc gì phải đoán. Sáng nay em để anh đánh vật với con trai yêu quý của em rồi đi chơi với cô bạn thân.- anh nói vờ giận dỗi.

-E hèm!- Linh hắng giọng từ ngoài cửa khiến hai người quay lại.- Em phải đính chính lại là em không phải là người lôi cô vợ xinh đẹp của anh ra khỏi nhà mà ngược lại chính cô ấy mới lôi em ra quán cà phê và bắt em đợi hơn ba mươi phút.- Hùng cười phá lên vì cái vẻ hài hước trong mắt Linh.

-Thôi thôi! Không nói chuyện này nữa. Bây giờ phải vào chủ đề chính thôi, hôm nay em sẽ mở một bữa tiệc nho nhỏ để liên hoan, chúc mừng cô bạn thân của chúng ta sắp làm mẹ.- Trang tuyên bố đầy tự hào.

-Cái gì? Em có thai sao?- bây giờ đến lượt Hùng bị sốc.

-Vâng.- cô nhẹ nhàng đáp với một nụ cười hạnh phúc.

-Vậy ra là em nói đúng à?- anh ghé vào tai vợ mình thì thầm.

-Đấy, em đã nói mà anh không nghe cơ, trực giác của phụ nữ tốt lắm.- Trang đáp lại.

-Này! Hai người lại thì thầm to nhỏ gì thế? Bỏ quên tôi rồi sao.- cô nói.- Mà, con trai em đâu rồi, sao em không thấy nó.

-Ồ, anh xin lỗi.- Hùng cười ngại ngùng.- Bé Yun ngủ rồi, anh phải đánh vật với nó cả buổi để thay một bộ quần áo, cuối cùng thì cu cậu lăn ra ngủ.

-Em xin lỗi vì để anh phải đánh vật với con. Đừng giận mà.- Trang làm nũng.- Hay là bây giờ chúng ta đi chuẩn bị một bữa tiệc nho nhỏ để chúc mừng Linh đi.

-Thôi được rồi. Anh thua em rồi.- anh gơ hai tay đầu hàng, nhìn Linh thở dài khiến cô bật cười khúc khích, còn Trang thì chắc hẳn vẫn đang mơ mộng về đám cưới của bé Yun và con của cô. Lúc trên xe, con bạn thân cứ thao thao bất tuyệt về chuyện ghép đôi cho hai đứa trẻ mà rõ ràng là con cô còn chưa ra đời, trai hay gái còn chưa biết huống gì nói đến chuyện kết hôn.

Và cái bữa tiệc nho nhỏ ngoài trời theo lời Trang nói có đủ cho cả một đại gia đình có chục người ăn, khiến cho Hùng phải đi đi lại lại chuẩn bị đủ thứ. Cô và Trang làm mấy món ăn ở trong bếp, ngoài trời là anh Hùng lo.

-Cậu định bắt cả nhà ăn hết chỗ đồ ăn này thật à?- cô hỏi khi nhìn lại chỗ thức ăn họ đang chuẩn bị.

-Hết ngay thôi. Anh Hùng ăn khỏe lắm.- Trang trả lời tỉnh bơ.- Thừa con hơn thiếu.

-Trời đất.- cô thầm than thở. Hồi còn đi học, cái hộp cơm của Trang lúc nào cũng có bao nhiêu món ăn, nhiều đến nỗi bữa trưa cô phải mang cơm đi, giải quyết cùng Trang hết bữa trưa của cô bạn cũng đủ khiến hai đứa no căng.

Cô ở lại nhà Trang đến tối mới về nhà, cô bạn dặn dò cô đủ thứ mặc cho cô nói là cô đã đọc đủ sách khi nó mang thai rồi. Trang dặn đi dặn lại, bắt cô phải nhắc lại chính xác đến từng từ. Nó còn hăm dọa sẽ không bao giờ nhìn mặt cô nếu cô không ăn uống đúng giờ, không ngủ đủ giấc. Cuối cùng, anh Hùng phải “yêu cầu” cô vợ yêu quý của mình để cho cô về. Cô muốn gặp anh quá, cô nhớ anh. Tự hỏi không biết mọi chuyện có tiến triển gì mới, giờ này anh đang làm gì.

Chiếc xe đỗ trước cổng nhà, cô cảm ơn chú tài xế của Hùng rồi bước vào, cánh cổng xanh quen thuộc - nơi lần đầu tiên cô gặp anh. Cô vào nhà, anh đang ngồi ngửa mặt trên sofa, mắt nhắm nghiền, trán anh nhăn lại thành những nếp nhăn, trên bàn là một chai rượu mạnh vơi quá nửa. Cô đến ngồi bên anh, khẽ chạm vào cánh tay anh. Những nếp nhăn trên trán từ từ dần ra, anh mở mắt nhìn cô. Anh đưa tay vuốt ve gò má cô ánh mắt anh chứa đầy sự mệt mỏi. Rồi anh cúi xuống chạm môi mình lên môi cô, và thế giới xung quanh anh không còn gì cả, chỉ có vị ngọt đôi môi cô đang chiếm hữu từng tế bào thần kinh trong anh. Một lúc sau đó, anh rời khỏi môi cô.

-Anh yêu em.- anh nói nhỏ chỉ đủ để cô có thể nghe thấy.

-Em biết.- cô mỉm cười, nhẹ nhàng nói rồi với tay đến chai rượu uống dở trên bàn.- Anh không phiền nếu em cất nó đi chứ?- cô hỏi anh tình nghịch khiến anh bật cười.

-Tất nhiên. Với điều kiện em phải thay vào vị trí của nó.- anh nói, chà xát môi mình lên môi cô thêm một lần nữa.

-Hôm nay lại có chuyện gì nữa sao?- cô hỏi khi quay lại bên cạnh anh.

-Hôm nay anh đã gặp cô ta.- anh nói, vẻ cay đắng hiện rõ trên khuôn mặt anh.- Dù cho có căm ghét cô ta đến đâu anh cũng không thể ngờ cô ta lại đáng sợ đến mức ấy. Cô ta dùng chính con gái ruột của mình để ép anh.

-Chị ấy đã nói gì với anh?- cô hỏi, nỗi sợ hãi và lo lắng dâng lên trong cô, cô sợ điều anh sắp nói ra.

-Cô ta muốn quay lại, cô ta nói nếu quay lại thì anh sẽ không phải xa Tiểu Ly. Còn nếu không, khi cô ta thắng kiện, cô ta sẽ đưa con bé sang Mỹ, và anh sẽ mất con bé. Hoặc nếu không như vậy, anh phải bán lại hợp đồng của Pamelie với công ty xây dựng Yorkside, mất hợp đồng đó, công ty sẽ thua lỗ, mặc dù không đến mức phá sản nhưng những thiệt hại của nó sẽ không dễ để khắc phục.

-Chị ta dùng con bé để đổi lấy một hợp đồng kinh tế sao?- cô không thể tin vào tai mình những điều anh vừa kể. Làm sao mà một người phụ nữ có thể đem đứa con mình dứt ruột để ra để trao đổi một vụ làm ăn.

-Phải. Cô ta đã dồn anh vào ngõ cụt rồi.

-Anh định làm thế nào?- cô hỏi anh, trái tim đập điên loạn.

-Anh sẽ cho cô ta cái hợp đồng chết tiệt đó.- anh nói.

-Anh đã suy nghĩ kỹ chưa. Mất hợp đồng đó công ty anh sẽ khó khăn, vẫn còn cách khác mà.

-Không được. Anh sẽ không bao giờ quay lại với cô ta.- anh gằn giọng.- Và, anh sẽ không dễ dàng để em tuột khỏi tay anh đâu. Anh đã suy nghĩ rất lâu và đó là quyết định của anh. Mai anh sẽ gọi điện cho Lý Minh và bàn bạc chuyện này.

-Suy nghĩ kỹ với một chai rượu mạnh với quá nửa? Em nghĩ anh nên để đến sáng mai thì tốt hơn, anh nên suy nghĩ kỹ thêm một đêm nữa.

-Anh sẽ làm thế nhưng đây chỉ là vì em thôi đấy. Mọi thứ đã được quyết định rồi.

Cô nhìn anh, cô biết Pamelie là đứa con tinh thần của anh, anh dành hết tâm huyết của mình cho công ty. Bây giờ, bắt anh đứng nhìn nó sụp đổ sẽ giết chết anh thêm một lần nữa. Dù cho anh đã nói anh không thể mất cô, dù cho anh đã chọn cô và Tiểu Ly nhưng cô biết anh đang đau lòng biết nhường nào. Mất công ty đó giống như anh đã đánh mất một nửa cuộc sống của mình. Anh đã từng nói với cô, suốt 10 năm qua anh sống vì Tiểu Ly và làm bạn với công việc. Công ty đó anh đã gây dựng nên vì người phụ nữ đó, và hơn hết là vì Tiểu Ly. Có lẽ, sáng mai anh sẽ quyết định khác đi và cô mong muốn điều đó. Không phải vì cô mong anh sẽ rời xa cô, chắc chắn cô sẽ đau đớn đến xé lòng khi thấy anh sánh vai bên người phụ nữ khác, nhưng để anh được hạnh phúc, cô sẽ làm tất cả. Cô thấy có lỗi với đứa con trong bụng, nhưng cô không thể để anh phải mất đi những thứ quý giá hơn cả tính mạng anh. Cô không thể nhìn thấy anh sụp đổ. Cái ý nghĩ sẽ mất anh cũng đủ khiến cô không thể tồn tại nhưng rồi, cô cũng sẽ quen với điều đó thôi. Đứa con của anh là một món quà tuyệt diệu và vô giá, với cô như vậy là đủ.

Sáng hôm sau, cô thức dậy muộn, một phần vì trần trọc mãi mới ngủ được, một phần vì cô đang mang thai. Cô đến bên cửa sổ để kéo tấm rèm cho ánh nắng mặt trời chiếu vào. Cô nhìn thấy anh và chú Minh ở dưới sân, anh đang tiễn ông về. Có phải anh đã quyết định chuyển nhượng lại hợp đồng đó. Cô vội thay quần áo và xuống nhà, bà Năm nhìn cô với dáng vẻ hốt hơ hốt hải thì lại gần.

-Cháu làm gì mà vội vàng thế? Đang mang thai thì phải cẩn thận chứ.- bà nói nghiêm khắc. Cô không định nói cho ai trong nhà biết chuyện này nhưng thật tiếc là không thể giấu được người phụ nữ từng trải như bà Năm.

-Bác đừng nói cho anh ấy biết cả Tiểu Ly nữa. Chuyện này chưa phải lúc để nói ra. Đứa trẻ này đến thật không đúng lúc chút nào.- cô nói nhỏ.

-Ta biết. Nhưng cháu cũng phải cẩn thận đấy nhớ chưa. Đừng quên mình còn đứa con trong bụng. Đừng có chạy nhanh như thế.

-Cháu biết. À, chú Lý đến đây có phải có chuyện gì không ạ?

-Sáng nay cậu Bình gọi ông ấy đến sớm, hai người ở trong phòng làm việc nói chuyện rất lâu, cậu ấy vừa tiễn ông Lý về rồi.

-Em dậy rồi sao?- anh hỏi rồi đặt một nụ hôn lên trán cô.

-Vâng. Chú Minh đến đây có chuyện gì thế anh? Không phải anh vẫn quyết định nhượng lại cái hợp đồng đó chứ?- cô đi cùng anh đến bên chiếc sofa.

-Tối qua anh đã nói với em rồi còn gì. Công ty anh có thể vực lại dù hơi khó khăn, nhưng có những điều anh không thể đánh mất.- anh nhìn thẳng vào mắt cô, nói.

-Vậy còn điều kiện kia thì sao, anh không nghĩ tới nó sao, chẳng lẽ anh đành lòng nhìn công ty rơi vào khủng hoảng.- cô rụt rè nói.

-Anh không muốn nói đến chuyện này nữa. Đừng bao giờ nhắc đến cái điều kiện đó trước mặt anh.- anh lạnh lùng nói rồi bỏ lên trên tầng.

Những ngày sau đó trôi qua vẫn bình thường như bao ngày khác, những lúc ở bên nhau, anh luôn quan tâm, lo lắng cho cô, làm mọi điều cô muốn dù cô không yêu cầu. Sau giờ làm việc là anh bay ngay về nhà, cùng cô chơi đùa với Tiểu Ly. Chỉ trừ lúc cô nói với anh về cái điều kiện khác, thái độ của anh lập tức thay đổi, anh nhìn cô như kẻ tội đồ, ánh mắt anh u ám khiến cô lạnh sống lưng. Nhưng cô vẫn phải nói, nói cho đến khi nào anh cân nhắc lại quyết định của mình.

12. Chương 12

-Anh có thể quay lại với...

-Nói thêm một câu nữa là anh bóp cổ em đấy.- anh gần giọng khi cô định nói tới chuyện đó thêm một lần nữa.

-Nhưng tại sao anh cứ nhất định phải để công ty mà anh mất bao nhiêu công sức để gây dựng nên sụp đổ chứ?- cô không thể chịu nổi cái tính cố chấp của anh nữa.

-Vậy tại sao em cứ đẩy anh đến với người phụ nữ mà anh đã không còn bất cứ tình cảm gì ngoài sự khinh bỉ và căm ghét chứ?- anh lớn tiếng.

-Nhưng ít ra chị ấy có thể giúp cho công ty của anh không sụp đổ và anh sẽ được ở bên Tiểu Ly.- cô nói nhỏ, quay ra phía cửa sổ để tránh ánh mắt anh, cô sợ anh sẽ nhìn thấy sự đau đớn hiện rõ trên khuôn mặt mình.

-Xin em, Tiểu Ly còn chưa bao giờ gặp mẹ nó. Anh thậm chí còn chưa bao giờ nói rõ với con bé về chuyện của bọn anh.- anh đã dịu đi một chút.

-Anh nên nói với con bé, dù sao nó cũng cần biết là mẹ nó đã trở về. Chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói, và anh phải là người nói với con bé.

-Nhưng anh sợ con bé sẽ không chịu nổi. Bệnh của nó...

-Anh định đợi đến khi nào nữa. Nếu để con bé nghe được chuyện này từ người khác thì hậu quả sẽ khó lường hơn. Bệnh của con bé không thể chịu bất kì chấn động mạnh nào, vì thế, anh nhất định phải tìm cách nói với con bé càng sớm càng tốt.

-Nhất định phải là anh sao? Chẳng lẽ em không thể nói với con bé.

-Anh là bố con bé. Con bé cần phải chuẩn bị tâm lý vì em nghĩ sớm muộn gì chị ấy cũng sẽ đưa chuyện này ra tòa thôi.... Một hợp đồng của công ty không thể đủ được, mục đích của chị ta không phải là công ty anh.

-Em có biết mình đang nói gì không đấy?- anh nhìn cô nghi ngại.

-Dĩ nhiên, em cũng vừa mới nhận ra điều đó thôi...- cô nhủ mày.- Phải, mục đích của chị ta không chỉ là cái hợp đồng đó, nếu thế thì đã không nhất thiết phải bày trò này ra.- gương mặt cô sáng lên vì điều mình mới phát hiện ra.- Sao em ngốc vậy chứ? Bao lâu nay em không đoán ra được.

-Khoan đã...ý em là cô ta còn có âm mưu gì khác? Anh chẳng hiểu gì cả.- anh nói.

-Phải, lần trước, Trang đã nói với em về lý do Mỹ Anh trở về đây, tập đoàn Bombay đang tìm một đối tác làm ăn... hay đúng hơn là một con mồi.

-Tập đoàn đó nổi tiếng với kiểu làm ăn nuốt chửng. Họ hợp tác với một công ty, lợi dụng những kẽ hở của công ty đó để dần dần thôn tóm toàn bộ.- anh giảng giải.

-Chính xác. Mặc dù biết hợp tác với Bombay là rất mạo hiểm nhưng vẫn có rất nhiều công ty muốn hợp tác với họ vì lợi nhuận khi hợp tác với tập đoàn đó là không nhỏ.- cô dừng lại một chút.- Tuy nhiên, để đánh vào thị trường du lịch châu Á, nhất là thị trường du lịch Việt Nam thì những công ty kia chỉ như muối bỏ biển.

-Và vì vậy họ chọn Pamelie?

-Đúng vậy.- thấy anh vẫn còn nghi ngại cô nói tiếp.- Khi Pamelie mất hợp đồng đó, công ty sẽ khủng hoảng, cổ phiếu rớt giá. Khi chuyện này đến tai các thành viên trong hội đồng quản trị thì chắc chắn sẽ có chiến tranh nổ ra. Có hai khả năng sẽ xảy ra, hoặc là họ sẽ tìm cách rút vốn ra khỏi công ty, hoặc là họ sẽ lợi dụng việc này để đưa người khác lên giữ chức chủ tịch. Lợi dụng khi công ty đang xào xáo, cộng thêm cổ phiếu niêm yết trên thị trường giảm mạnh, Bombay sẽ mua lại những cổ phiếu đó, thậm chí họ còn mua chuộc cả các cổ đông nhỏ, khi số cổ phiếu của họ đạt mức 40-45%, họ sẽ có cả công ty... Và anh sẽ mất nó.- cô nhìn anh thận trọng.

-Chết tiệt sao anh không nghĩ đến chuyện này ngay từ đầu nhỉ.- anh tự xỉ vả mình.- Nhưng làm sao một cô gái như em lại biết tất cả những chuyện thế này?

-Hồi trước, lúc cha em mất, chuyện tương tự như thế đã xảy ra với công ty của cha em. Bây giờ, nó do bà mẹ kế của em quản lý sau khi bà ta vung tiền của mình ra mua lại cổ phần. Hay nói chính xác hơn là tiền mà bà ta đã lấy trộm của cha em trong suốt thời gian họ sống chung.

-Xem ra anh đã đánh giá thấp em rồi. Từ khi gặp em đến giờ, lúc nào anh cũng bất ngờ vì mọi thứ ở em, còn bất ngờ nào nữa mà anh không biết?- anh đến bên cạnh cô, ghé sát vào tai cô thì thầm.

-Sẽ còn rất nhiều nữa và anh sẽ phải đợi.- cô mỉm cười nói.

-Thôi được. Anh sẽ đợi vậy.- anh mỉm cười.- Và từ giờ trở đi, em không bao giờ được nhắc đến điều kiện của cô ta trước mặt anh. Anh sẽ từ chối cả hai điều kiện chết tiệt đó. Anh sẽ vẫn giữ công ty lớn mạnh, giữ em bên anh, và sẽ không để cô ta mang con gái anh đi khỏi anh.

-Làm vậy có được không?

-Nhất định sẽ còn tuyệt hơn cả mong đợi. Nhưng trước tiên phải làm theo lời em nói, nói chuyện với Tiểu Ly trước.

-Anh nên nhẹ nhàng để con bé có thể hiểu hết? Đừng ép con bé phải hiểu ngay những gì anh nói.

-Anh muốn em ở đó cùng anh.

-Bất cứ điều gì anh muốn.

Hai người vào phòng Tiểu Ly, cô bé đang ngồi trên giường và chăm chú đọc một cuốn sách đầy những bức tranh. Anh nhận ra đó là cuốn sách đầu tiên anh mua cho Tiểu Ly lúc con bé bắt đầu biết đọc.

-Con vẫn thích cuốn sách đó sao?- anh nhẹ nhàng đến bên cô con gái.

-Vâng, đó là cuốn sách đầu tiên con có mà.- con bé ngẩng lên nhìn anh mỉm cười, nụ cười trẻ thơ trong sáng khiến tim anh đau nhói.- Sao cả hai người lại nhìn con như thế?- con bé hỏi khi thấy cả anh và cô đều nhìn chăm chăm vào mình.

-Con yêu, thật ra cha có chuyện này muốn nói với con.- anh nhìn cô cầu cứu.

-Tiểu Ly, cha con có chuyện rất quan trọng muốn nói với con. Nhưng trước hết, cha mẹ muốn con phải thật bình tĩnh để lắng nghe những gì cha con sắp nói ra. Hãy hứa với mẹ là phải thật bình tĩnh, mẹ sẽ ở đây, bên cạnh con.- cô mỉm cười trao cho cô bé một ánh mắt đầy tin tưởng.

-Được, con hứa sẽ thật bình tĩnh. Có chuyện gì vậy cha?

-Chuyện này là về mẹ của con... Mẹ đẻ của con...- anh nghẹn lời, chờ đợi một phản ứng nhỏ trên khuôn mặt con gái. Rồi khi thấy mọi chuyện không có vẻ gì là bất ổn, anh tiếp tục nói.- Mẹ con đã về đây, người phụ nữ mà lần trước con gặp ở đây... con còn nhớ cô ấy chứ? Người mà con đã hỏi cha ấy.

-Dạ, con nhớ.- bàn tay nhỏ bé của Tiểu Ly nắm lấy tay cô chặt hơn, chỉ có cô mới cảm nhận được điều đó còn anh thì không thể nhìn thấy.

-Cô ấy...- anh hít một hơi dài rồi thở hắt ra.- Cô ấy chính là mẹ con. Mẹ con vừa từ nước ngoài trở về, và mẹ muốn đến để gặp con. Bây giờ, mẹ con đang muốn giành quyền nuôi con với cha. Mẹ muốn cha mẹ ra tòa để giành quyền nuôi con. Con sẽ phải ở với ai thắng.- Tiểu Ly im lặng, sự im lặng đó khiến anh cảm thấy ngột thở, anh tự nguyện rửa mình vì đã cho con bé biết chuyện này. Sự bình tĩnh quá mức của con bé càng khiến anh thấy sợ, anh đưa mắt nhìn cô, ánh mắt chứa đầy sự lo lắng và hối hận, nhưng cô đã đặt tay lên vai anh, trấn an tinh thần.

-Mẹ đã bỏ con đi!- Tiểu Ly khóc nức lên.- Cha chưa bao giờ nói điều đó ra nhưng con biết, con luôn biết điều đó.- cô bé ôm chặt lấy cô thổn thức.

-Con yêu, cha xin lỗi vì bây giờ mới nói với con. Nhưng bây giờ mẹ con đã trở về, con có thể nhận lại mẹ.- anh nhẹ nhàng nói nhưng kì thực anh đang đau thắt trong tim, anh ghét phải làm tổn thương con bé.

-Không. Bà ấy đã bỏ rơi con, con ghét bị bỏ rơi, con ghét, con ghét...- Tiểu Ly hét lên. Thở dốc. Hai người hốt hoảng trấn an cô bé, tránh không để mọi chuyện đi quá xa.

-Tiểu Ly, Tiểu Ly con yêu. Nhìn mẹ này!- cô xoay Tiểu Ly lại và nhìn thẳng vào mắt cô bé.- Con đã hứa rằng phải thật bình tĩnh, con nhớ không. Nào, hãy nghe mẹ, cha mẹ nói chuyện này với con nhưng quyền quyết định là ở con. Sẽ không ai ép con hết, con sẽ không phải làm bất cứ việc gì mà con không thích. Hãy bình tĩnh. Con đã hứa với mẹ rồi, phải không nào?

-Vâng.- cô bé khẽ gật đầu, đã bình tĩnh trở lại. Khuôn mặt trắng hồng của cô bé còn vương lại mấy giọt nước mắt.- Nhưng con không muốn gặp người đó, cô ấy không phải mẹ con, mẹ mới là mẹ con.- con bé sụt sùi.

-Phải, mẹ là mẹ con, mẹ yêu con.- cô ôm con bé vào lòng, vỗ về.

Anh thở phào nhẹ nhõm, may mà con bé không sao. Anh nhìn cô vỗ về con gái mình, chưa bao giờ anh cảm nhận sâu sắc hai chữ “gia đình” đến thế. Anh thầm cảm ơn ông trời đã mang cô đến cho anh, lúc này đây, nếu như không có cô thì có lẽ anh đã làm mọi chuyện rồi tung lên hay thậm chí anh còn chẳng đủ cam đảm để nói hết với Tiểu Ly. Thật ra chưa hẳn là đã nói hết nhưng như thế cũng đủ rồi. Càng lúc, anh càng cảm thấy mình không thể thiếu cô. Cô chính là nguồn sức mạnh của anh, ai mà tưởng tượng được, đến ngay cả chính anh cũng chưa từng nghĩ rằng có ngày anh sẽ phải “dựa dẫm” vào cô gái nhỏ bé đang ngồi trước mặt anh kia.

Chiếc điện thoại rung lên kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ của mình. Tim anh đập thình thịch khi thấy số của ông luật sư Lý đang hiện trên màn hình. Anh nhìn cô và Tiểu Ly rồi đi ra khỏi phòng. Cô biết cái ánh nhìn đó trong mắt anh có nghĩa là gì. Anh đang lo lắng, anh sợ sẽ phải nghe những điều mình không muốn nghe.

-Ông Lý, mọi chuyện thế nào rồi?- anh hỏi sốt sắng.

-Ha, anh bạn, cậu đúng là có quý nhân phù trợ đấy, tập đoàn Bombay đang dính vào mấy vụ kiện tụng lớn, nghe nói cô vợ cũ của cậu và ông sếp của cô ta là nhân vật chính đấy.- giọng ông Lý hồ hởi.

-Ôi trời! Ông nói mấy chuyện này làm gì chứ! Tôi đang hỏi là chuyện tòa án thế nào rồi.- anh bực bội.

-Nhân chứng thì cô ta đã mua chuộc rồi nhưng cô ta còn quên mất một người vô vùng quan trọng và tôi thì đã tìm ra người đó rồi.

-Người quan trọng? Là ai?

-Là bà chủ nhà trọ trước kia của hai người. Bà ta chính là nhân chứng tốt nhất còn gì, chính bà ấy là người đã chứng kiến cuộc hôn nhân của hai người từ đầu đến cuối đúng không.

-Nhưng như thế chỉ chứng minh tôi không đánh đập cô ta. Còn chuyện tôi đưa bạn gái về nhà.

-Chuyện đó thì phải nhờ đến bà Năm rồi. Đây, yên tâm rồi nhé, luật sư của cô ta còn đang lo giải quyết vụ kiện của cô ta ở tập đoàn, chúng ta phải nhân cơ hội này để giành thế chủ động. Thôi nhé, tôi cần phải chuẩn bị thêm vài thứ trong hồ sơ nữa cho đủ. À tiện thể, cho tôi gửi lời hỏi thăm cô cháu gái của tôi, hôm nào đó tôi sẽ nói chuyện với cô ấy nhiều hơn.

-Nhưng ông đã từng nói bà Năm không được mà?- anh vẫn còn hơi lo.

-Nhưng bây giờ hoàn cảnh đã khác đi rồi. Cô ta không thể trở tay kịp với cả hai vụ kiện cùng lúc đâu.- ông Lý nói.

-Tôi không nghĩ mình phải nói điều này thêm bất kì lần nào nữa. Ông Lý, tôi mang nợ ông.- anh mỉm cười nói, nụ cười mãn nguyện trên môi anh.

Anh chạy vào phòng Tiểu Ly, gọi cô ra ngoài. Cô nhẹ nhàng đặt Tiểu Ly nằm xuống, con bé khóc lóc mãi rồi lăn ra ngủ. Không hiểu anh có chuyện gì... Cô sang phòng anh.

-Có chuyện gì vậy anh?- cô hỏi nhỏ.

-Em yêu, ông chú của em đúng là thiên tài.- anh cười hạnh phúc.

-Chú Minh?

-Ông ấy đã tìm được nhân chứng mới, người đó có thể làm chứng cho anh, trong suốt cuộc hôn nhân của mình anh chưa từng động chân động tay với cô ta.

-Nghĩa là cơ hội thắng sẽ rất lớn.

-Phải.- anh nói rồi nhào tới nhấc bổng cô lên, xoay mấy vòng.

-Dừng lại, dừng lại nào. Thả em xuống.- cô vỗ vỗ vào vai anh.

-À, anh xin lỗi. Tại anh vui quá?- anh cười nhăn nhó.

-Anh làm em chóng mặt quá...- cô chưa kịp nói tiếp thì đã phải vội chạy vào nhà vệ sinh vì cơn buồn nôn dâng đến tận cổ.

-Anh xin lỗi. Anh làm em chóng mặt đến thế ư?- anh lo lắng đến bên cô.

-Không sao, bình thường thì chắc chẳng sao đâu. Nhưng bây giờ thì khác.- cô mỉm cười nhìn anh.

-Khác? Khác thế nào?- cô bật cười trước vẻ ngây ngô của anh.- Em có chuyện gì giấu anh phải không?- anh nhìn cô dò xét.

-Anh sẽ biết chuyện này sớm thôi.- cô mỉm cười, vòng tay ôm lấy anh.

-Chuyện gì mà không thể nói bây giờ được?- ai bảo cô kích thích trí tò mò của anh.

-Đợi đến sau phiên tòa. Đợi khi anh đưa Tiểu Ly về với em, em sẽ nói với anh.- cô ra điều kiện.

-Ồ! Bí mật đến vậy sao. Được rồi. Anh hứa.

Hai tuần sau. Tại tòa án...

Anh không mong chờ việc này xảy ra nhưng không còn cách nào khác. Tiểu Ly bám chặt lấy cô không rời, con bé không quay lại nhìn mẹ mình. Nó cảm thấy người phụ nữ đó vừa quá xa lạ nhưng cũng thật thân quen. Nhưng nó không hiểu tại sao mẹ nó lại ghét nó. Nhiều đêm, Tiểu Ly đã khóc, nước mắt làm ướt đầm vạt áo của cô. Con bé không chịu nói chuyện khi Mỹ Anh đến thăm nó, anh đã cho Mỹ Anh đến thăm con, sau hết thì cô ta vẫn là mẹ của Tiểu Ly. Phiên tòa kéo dài đến ba tiếng đồng hồ, cô cứ phải vỗ về Tiểu Ly luôn. Trang và anh Hùng ngồi bên cạnh cô, cô cần những người bạn của mình hơn bao giờ hết. Đến lúc tòa

cho gọi Tiểu Ly, cô cảm tưởng tim mình như ngừng đập. Ánh mắt con bé nhìn cô đầy lo lắng khiến tim cô se thắt, cô ước mình có thể thế chỗ con bé.

-Phương Ly, tòa hỏi cháu, cháu muốn sống với cha hay với mẹ?

-Đương nhiên là cháu muốn sống với cha cháu. Cháu thậm chí còn chưa bao giờ gặp cô ấy.- Tiểu Ly đưa mắt về phía Mỹ Anh.- Cháu chỉ có một người mẹ trên đời này là cô Linh, cháu không muốn ai thay thế vị trí của mẹ cháu. Chỉ có mẹ cháu mới có thể yêu thương cháu nhiều đến thế. Chỉ có mẹ cháu mới có thể ngồi hàng giờ bên cháu để chơi cùng cháu một trò chơi mà tất cả những cô gia sư trước đây của cháu đều nói rằng nó tẻ ngắt. Chỉ có mẹ cháu mới cười khi cháu kể những câu chuyện cười chẳng buồn cười chút nào. Chỉ có mẹ cháu mới không bỏ rơi cháu khi biết cháu bị bệnh.- Tiểu Ly nhìn cô nói chân thành. Mọi người trong phiên tòa đều cảm thấy xúc động trước tình cảm của cô bé ấy.- Còn người phụ nữ kia, cô ấy thậm chí còn chưa bao giờ đến gặp cháu. Cô ấy đã bỏ rơi cháu khiến cháu đến bây giờ mới biết mẹ mình thật sự là ai. Giờ làm sao cháu có thể đến sống cùng cô ấy.

-Thôi được, cháu có thể về chỗ, phiên tòa tạm nghỉ.

Sau 15 phút nghỉ, mọi người quay trở lại với phiên tòa. Và anh đã thật sự sung sướng đến phát điên khi tòa tuyên bố anh được quyền nuôi Tiểu Ly. Mỹ Anh nhìn ra phía anh và con gái, có cả cô gái ấy nữa, họ mới thực sự là một gia đình. Quyết định khi xưa của cô đã cho cô tiền bạc, địa vị nhưng đồng thời lại lấy đi của cô người đàn ông cô yêu thương và đứa con gái cô rút ruột sinh ra. Cô đành ra đi, nơi này không còn chỗ cho cô nữa rồi.

Trang và Hùng tới gặp anh. Hai người rất vui khi anh đã thắng kiện.

-Thật không ngờ rằng lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta lại là ở tòa án.- Hùng nói và chìa tay ra bắt tay anh.

-Rất cảm ơn vì anh đã giúp đỡ.- anh nói và bắt tay Hùng.

-Tôi đã nghe Linh kể rất nhiều về anh và thật sự tôi rất nóng lòng muốn gặp anh.- Hùng nói tiếp.

-Chắc hẳn không được tốt đẹp cho lắm.- anh mỉm cười.

-Ngược lại là đằng khác. Qua lời kể của cô ấy, tôi thấy chúng ta có vẻ rất giống nhau. Vì thế tôi nóng lòng muốn gặp anh.- Hùng đáp lại.

-Bây giờ chúng ta phải ăn mừng chứ nhỉ?- Trang xen vào giữa hai người.

-Được, hôm nay tôi sẽ mời.- anh nói và rồi tất cả cùng đi tới một nhà hàng quen của anh.

Một ngày hạnh phúc, đám mây đen trên bầu trời đã tan biến. Anh đã lấy lại được mọi thứ của mình. Bầu trời đêm nay đầy sao, những vì tinh tú tô điểm àn đèn huyền ảo. Và bây giờ anh đang chờ đợi để nghe cái bí mật của cô.

Cô bước vào phòng, nhìn thấy anh đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt say mê ngắm nhìn những vì sao. Cô nhẹ bước đến bên anh, vòng tay ôm lấy anh từ phía sau. Anh quay lại nhìn cô âu yếm.

-Anh đã làm theo lời hứa của mình. Đã đưa Tiểu Ly về với em. Vậy anh nghĩ em cũng nên thực hiện lời hứa của mình chứ?- anh nói nhỏ, ánh mắt tinh nghịch.

-Em...em có chuyện này muốn hỏi.- cô ngập ngừng một lúc rồi nhìn thẳng vào mắt anh.-Anh nghĩ sao nếu như anh có thêm một đứa con nữa?

-Một đứa con nữa? Ở đâu?- anh ngây ngô hỏi.

-Ý em là một đứa trẻ của anh.- cô mỉm cười.

-Một đứa trẻ của...- anh chợt nhận ra điều cô đang cố nói với anh, vòng tay anh xiết chặt lấy cô.- Em yêu, thật chứ?

-Vâng...- cô thì thầm trong hơi thở đứt quãng giữa những nụ hôn nồng nàn anh trao cô.

-Anh yêu em.- anh nhìn cô say mê.

-Anh nghĩ Tiểu Ly sẽ vui chứ nếu nó biết mình sắp có em?- cô hỏi.
-Dĩ nhiên. Con bé sẽ rất vui mừng ấy chứ. Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện này với con bé.
-Yeah! Thế là con sắp có em thật sao? Trời ơi! Mẹ thật tuyệt vời.- Tiểu Ly hét lên sung sướng khi hai người nói chuyện với cô bé.
-Con thích em bé chứ?- cô mỉm cười hỏi.
-Dĩ nhiên rồi. Con chán ở một mình lắm rồi.
Niềm hạnh phúc đều ngập tràn trong đôi mắt của mọi người trong ngôi nhà này. Mọi thứ thật yên bình.

13. Chương 13 (hết)

Xe của Linh đang đỗ trước ngôi nhà của cha mẹ mình, đã quá lâu rồi cô không quay trở lại đây. Nó vẫn như cũ, không thay đổi một chút nào cả. Chỉ có điều bây giờ nó thật yên ắng, thật lạnh lùng, nó không còn vang lên tiếng cười của cha mẹ cô, không còn vang lên tiếng đàn của hai cha con. Hôm nay lúc anh gọi điện về báo cô chuẩn bị để anh Phong - lái xe của anh, đưa cô tới một nơi vì anh đã dành cho cô một món quà ở đó, cô đã rất ngạc nhiên. Ai ngờ đây chính là món quà đó.

-Anh Phong, Hoàng Bình đâu rồi? Chẳng phải anh ấy nói sẽ tặng quà cho tôi sao?- cô hỏi anh tài xế.
-Chủ tịch chỉ bảo tôi đưa phu nhân đến đây. Hôm nay anh ấy có hẹn đánh golf với chủ tịch tập đoàn LaVender.
-Tôi biết rồi. Phiền anh đợi ở đây một lát.- cô nói rồi bước xuống xe.
-Không có gì phu nhân.- Phong đáp lại.

Cô đứng trước ngôi nhà, nhìn ngắm nó thật kỹ. Bao nhiêu kỉ niệm ùa về trong cô. Anh thật quá quắt, tự nhiên bảo người ta đưa cô đến đây, biết rõ là cô không muốn gặp bà mẹ kế của mình. Cô sợ phải nghe thấy những lời lẽ lăng nhục của bà mẹ kế. Đi đánh golf sao, từ ngày anh và anh Hùng gặp nhau ở tòa án, hai người đó nhanh chóng trở nên thân thiết, cả trong chuyện làm ăn lẫn thể thao đều hợp nhau. Bỗng nhiên, cánh cổng bật mở khiến cô giật mình, Kim Phương - cô em kế của cô bước ra, chắc cô ta đang định đi đâu đó. Cô ta khựng lại khi nhìn thấy cô, về mặt đây kinh hoàng.

-Chị...chị đang làm gì ở đây vậy?- cô ta hỏi.
-Tôi muốn về thăm nhà của cha mẹ tôi. Chẳng lẽ không được sao?
-Chị đã đi khỏi đây bảy năm rồi, tại sao giờ chị lại quay lại đây làm gì?
-Có chuyện gì mà to tiếng thế?- tiếng bà mẹ kế vang lên. Bà ta cũng phản ứng y hệt cô con gái.- Mà... mà đang làm gì ở đây thế?
-Tôi chỉ muốn về thăm lại ngôi nhà của cha mẹ tôi mà thôi.
-Ngôi nhà của cha mẹ mà sao? Bây giờ không còn là của cha mẹ mà nữa rồi!- bà ta nhếch mép nói bằng giọng khinh bỉ.
-Ý bà là sao chứ?- cô hốt hoảng.
-Tao đã bán nó rồi. Có người đã mua nó với giá cao.
-Sao bà lại làm thế? Tôi đã cho bà công ty, tôi đã đi khỏi nhà, tại sao bà lại thất hứa chứ?
-Mày đã đi khỏi đây bảy năm rồi. Công ty của tao đang gặp khó khăn, tao cần tiền. Ngôi nhà này cũng đã cũ rồi, bán đi cũng có sao đâu.

-Bà...bà là mẹ phù thủy độc ác. Tại sao bà lại làm thế chứ? Bà... chẳng lẽ bà không sợ linh hồn của cha tôi trên trời không tha cho bà sao.- cô hét lên.

-Mày dám nói với tao kiểu đó sao.- bà ta giơ tay lên định tát cô thì có một bàn tay ngăn lại. Cô quay sang bên cạnh, thì ra là anh Phong.

-Anh là ai?- bà ta hỏi.

-Đề nghị bà tôn trọng một chút, phu nhân không phải là người bà muốn đánh thì đánh, muốn mắng thì mắng đâu.

-Phu nhân? Chị đã lấy chồng rồi sao?- cô em kể ngạc nhiên hỏi.

-Cô ấy là vợ của chủ tịch tập đoàn Pamelie, người đã mua lại ngôi nhà này. Cô ấy là chủ nhân của ngôi nhà này.

-Cô...cô làm sao có thể chứ?- bà mẹ kể lắp bắp.

-Trên đời này không có gì là không thể cả.- giọng nói vang lên đằng sau khiến tất cả đều quay lại. Anh bước tới bên cạnh cô.

-Chào bà! Tôi là Nguyễn Hoàng Bình, tôi là người đã mua lại ngôi nhà này, ngày mai là đầy năm của con trai tôi, và tôi muốn tặng món quà này cho thằng bé.- anh nói rồi quay sang nhìn cô ánh mắt tinh nghịch.- Ngôi nhà này mẹ nó đã từng lớn lên mà.

-Chủ tịch! Thật hân hạnh cho gia đình tôi khi được đón tiếp anh... và phu nhân ở đây. Mời anh vào nhà.- cô cũng ngạc nhiên khi thấy bà mẹ kế của mình tự đứng lại hiền lành như thế.

-Thôi khỏi! Tôi chắc là gia đình bà đã tìm được nhà mới rồi phải không, tôi đã cho bà một tháng rồi kia mà. Người của tôi sẽ giúp bà chuẩn bị chuyển đồ. Ngày mai, tôi sẽ đưa con trai tôi tới đây. Bây giờ, tôi phải đưa vợ tôi về.

-Sao anh không nói cho em biết trước, chuyện này anh đã chuẩn bị cả tháng nay rồi sao?- cô hỏi anh khi hai người về nhà.

-Anh muốn làm em bất ngờ mà.- anh mỉm cười nói.- Bà Năm, Hoàng Thiên đâu rồi.

-Thằng bé ăn xong rồi lăn ra ngủ rồi. Hôm nay nó rất ngoan đó.

-Để em lên xem con thế nào?- cô nói rồi lên tầng.

-Còn Tiểu Ly đi đâu rồi.- anh ngó nghiêng.

-Con bé đi chơi cùng với cô Trang rồi. Hai cô cháu hình như có gì đó bí mật lắm.

-Ồ! Thế là ông bạn của tôi lại cô đơn rồi.- anh thì thầm rồi tự cười một mình.

Bà mẹ kế của Linh rất bức tức khi cô đi khỏi. Làm sao mà không bức được cơ chứ, bà ta đã tìm mọi cách để đẩy cô đi, để hãm hại cô, vậy mà bây giờ cô không những không sao mà còn rất hạnh phúc. Ai ngờ đâu ngôi nhà mà bà đã rất vất vả mới cướp được từ tay cô con chồng quý hóa giờ lại được chính chồng nó mua lại. Sự ghen ghét đố kỵ của bà ta không thể nào dứt được.

-Thật không thể chịu nổi, làm sao con nhỏ đó có thể may mắn được như vậy chứ? Không được, ta không thể bán ngôi nhà này được, ta không thể để nó toại nguyện.- bà ta lẩm bẩm tức tối.

-Mẹ thôi đi có được không.- Kim Phương lớn tiếng.- Con thật sự đã hết chịu nổi rồi. Tại sao mẹ cứ phải tranh giành với chị ấy chứ? Tại sao mẹ cứ ghen ghét, đố kỵ với chị ấy?- cô khóc sục sùi.

-Mẹ làm tất cả những điều đó là vì con mà.- bà ta ngạc nhiên khi chính cô con gái của mình lại đang kết tội mình.

-Vì con hay vì mẹ. Từ nhỏ đến lớn, con chỉ là công cụ để mẹ kiếm tiền từ những ông chồng giàu có của mẹ. Đến khi mẹ con mình bước vào gia đình này, đã khi nào cha và chị ấy đối xử tệ bạc với chúng ta đâu. Mẹ có biết ước mơ của con là gì không? Mẹ đã bao giờ biết món quà sinh nhật đầu tiên con được tặng là gì không? Mẹ có biết bao năm qua con đã đau khổ, nhục nhã biết nhường nào khi người ta nhìn con như một kẻ cướp

ngày. Con không dám nhìn chị ấy, con sợ đối mặt với chị ấy, bởi vì trước chị ấy con chỉ là kẻ tầm thường, một tên ăn cướp, con sợ đối mặt với sự ngây thơ thánh thiện, với lòng bao dung của chị ấy. Mẹ... con thực sự không biết con có còn nên gọi mẹ là mẹ nữa không... con thật sự ghê sợ mẹ.- cô hét lên rồi quay đi.

-Đứng lại...- bà ta quát.- Định đi đâu? Con nói với mẹ mình những lời như vậy, con định đi đâu?

-Con đi khỏi ngôi nhà này, đi thật xa khỏi mẹ. Con muốn được sống yên bình, làm công việc con yêu thích, con không muốn sống trong những dối trá, toan tính của mẹ nữa. Con xin lỗi.- Phương nói rồi chạy ra khỏi nhà.

Bây giờ, trong căn nhà rộng lớn, chỉ còn có mỗi bà mẹ kế. Bà ta ngồi thừ trên ghế, không hiểu mình đã làm sai chuyện gì. Để rồi cuối cùng thì ngay chính đứa con gái ruột của mình cũng phải bỏ đi, cũng căm ghét mình đến thế. Bà nhìn quanh căn nhà, căn nhà mà bà đã cướp đi của người khác. Người ta nói đúng: Cái gì là của mình thì sẽ mãi mãi là của mình, không cần tranh giành, cướp giật; còn cái gì không phải của mình thì cho dù có cố gắng giành lấy thì nó vẫn không bao giờ là của mình.

—THE END—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gia-su-be-nho-cua-anh>